598

Alicia Thompson

O SECRETARĂ MODEL

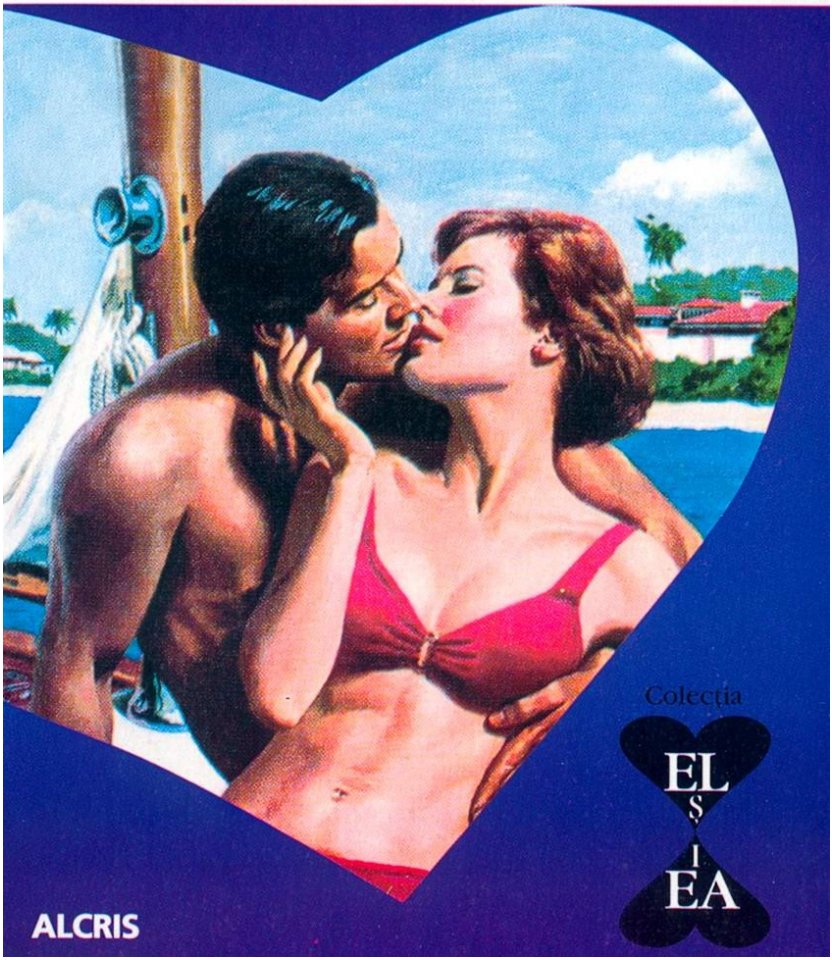

Colecția EL ȘI EA

ALCRIS

ALICIA THOMPSON

O secretară model

Colecţia EL şi EA, nr.598

ISBN 9735802732

EDITURA ALCRIS M-94

2006

Capitolul 1

Era o zi foarte frumoasă. Portul Wellington se profila pe un cer de un albastru străveziu şi vălurele leneşe veneau să atingă alene stâlpii docurilor.

Bărbaţi se agitau să descarce lăzile de pe un vas şi tânăra femeie zveltă sprijinită de fereastră privea cu un ochi profesionist cum progresează operaţiunea. Sirena unui vas îi reaminti brusc de propria ei muncă şi părăsi fascinaţia acestei scene animate pentru eleganţa liniştită a biroului ei. Patroana ei, Catherine Lester, prevăzuse o şedinţă cu agenţii la ora unsprezece şi jumătate, şi mai trebuia să termine corespondenţa de dimineaţă. Un bâzâit o avertiză că doamna Lester o chema prin interfon.

— Anna, o anunţă ea cu o voce deformată de aparat, am întârziat cu notele mele. Fii amabilă şi reţine toate apelurile timp de zece minute. Spune-le că sunt la Tombuctu, dacă trebuie!

— Bineînţeles, Catherine, răspunse Anna zâmbind. Aveţi nevoie de mine?

— Da. Adu-mi darea de seamă completă de la ultima conferinţă. Aş vrea să verific comentariul unuia dintre agenţii noştri.

Anna căută în clasorul ei dosarul cu pricina şi se îndreptă spre uşa care dădea spre biroul Catherinei.

Reveni câteva secunde mai târziu, aruncă o privire la ceas, apoi hotărî să se asigure o ultimă dată de înfăţişarea ei înainte de sosirea agenţilor.

Micul vestiar era echipat cu o oglindă înaltă care dovedea importanţa pe care Catherine o acorda înfăţişării ei personale.

Anna îşi trase uşor fusta şi se privi cu un ochi critic. Costumul gri deschis venea perfect pe silueta ei zveltă şi verdele deschis al bluzei îi evidenţia discret culoarea castaniu-roşcată a părului scurt şi ondulat. Trăgând un prosop de hârtie din sulul agăţat deasupra chiuvetei, îşi frecă rapid pantofii ai căror tocuri mici sporeau discret cei un metru şaptezeci şi doi centimetri. Îşi trecu în grabă peria prin părul rebel, deplângând încă o dată neputinţa de a-l disciplina.

După ce adaugă o urmă de fard pe pleoape – punând în valoare strălucirea ochilor ei mari căprui – Anna, mulţumită, se pregăti să-şi reia locul în spatele biroului ei.

Telefonul suna şi grăbi pasul să răspundă, inconştientă de graţia sa naturală. Ar fi fost prima surprinsă dacă ar fi ştiut că toate eforturile ei de a părea rigidă şi profesională erau complet irosite de bucla cochetă care se ridicase ca un cârlionţ pe urechea ei.

Ridicând receptorul, apăsă butonul care clipea.

— Biroul doamnei Lester, bună ziua, anunţă ea cu

amabilitate.

— Daţi-mi-o pe Catherine, vă rog.

Anna se încruntă. Vocea bărbatului îi era necunoscută, şi totuşi, evident, o cunoştea suficient pe doamna Lester ca să i se adreseze pe numele mic. Ea ezită, apoi, amintindu-şi instrucţiunile, spuse:

— Îmi pare rău, domnule, doamna Lester este foarte ocupată în acest moment. Pot să iau un mesaj sau să-i cer să vă sune?

— Nu, nu puteţi. Dacă este acolo, daţi-mi-o, repetă el pe un ton tăios.

Anna îl făcu în sinea ei cu ou şi cu oţet pe individul nerăbdător, contrar înfăţişării ei sofisticate. Cu ce drept îi dădea ordine? Avea un chef irezistibil să-l pună la locul lui cu asprime, dar recită în gând regula de aur a profesiei sale: „Purtaţi-vă cu fiecare persoană ca şi cum ar fi preşedintele Statelor Unite”. Forţând un zâmbet în voce, încercă din nou să-l calmeze pe indezirabil.

— Pot să ştiu cu cine am plăcerea să vorbesc, vă rog?

El scoase un oftat exagerat la capătul celălalt al firului, şi-l auzi înăbuşind o înjurătură înainte de a răspunde:

— Mark Findlay.

O expresie perplexă se aşternu pe faţa Annei. Iată că acum dorea să-i vorbească lui Mark Findlay însuşi!

— Aţi sunat la sediul Mark Findlay International, reluă ea pe un ton liniştit. Doamna Lester este vicepreşedinte şi domnul Findlay este în acest moment la Tokio. Eu sunt secretara personală a doamnei Lester. Pot să vă ajut?

— V-am spus să mă puneţi în legătură cu Catherine. Nu v-am cerut să-mi recitaţi organizarea Companiei!

Obrajii Annei se împurpurară imperceptibil în faţa insolenţei interlocutorului.

— Îmi pare rău, repetă ea, dar doamna Lester nu este disponibilă pentru moment. O şedinţă importantă…

— Ajunge! răcni el. M-aţi făcut să-mi pierd destul timp. V-a trebuit douăzeci şi două de secunde să ridicaţi receptorul şi sunt două minute şi jumătate de când argumentaţi stupid în timpul unui apel internaţional. Este intolerabil. Nu ştiu cum poate sora mea să păstreze o asemenea secretară. Daţi-mi-o imediat!

Anna privi telefonul, cu ochii măriţi de uimire. Apoi, revenindu-şi în fire, răspunse rapid, realizând în fine identitatea bărbatului.

— Desigur, domnule Findlay.

Cu un deget tremurător, apăsă butonul şi o aşteptă pe Catherine să ridice receptorul. Nu era prima dată când primea un apel de la preşedintele Companiei, dar de fiecare dată o făcuse prin secretara sa, miss Penelope.

De când intrase în Companie, Anna auzise vorbindu-se mult despre „marele patron”. În şase luni, putuse să-şi dea seama de calităţile impresionante ale acestui bărbat puternic şi foarte eficace. Catherine Lester însăşi, care conducea compania în timp ce Mark deschidea o nouă agenţie la Tokio, nu fusese zgârcită cu anecdotele în legătură cu fratele ei, pe care în mod vizibil îl adora.

După ea, reuşita Societăţii se datora în parte insistenţei lui Mark de a cunoaşte toate problemele inerente întreprinderii, şi de a întâlni personal oamenii cu care trebuia să trateze. Nu ezita să se deplaseze, chiar departe dacă trebuia, abandonând direcţia în mâinile extrem de competente ale surorii lui.

— Ei bine, murmură pentru ea însăşi fulgerând telefonul cu privirea. Sper să nu-l întâlnesc direct. Cum poate o femeie atât de adorabilă ca doamna Catherine să aibă un frate atât de dezagreabil? în ceea ce mă priveşte, poate să rămână la Tokio.

O bătaie în uşa care dădea pe coridor o obligă pe Anna să-şi revină. Butonul aprins al telefonului arăta că şefa era încă în legătură cu fratele ei şi Anna se pregăti să le ceară agenţilor să aibă răbdare până termină.

Zece minute mai târziu, Anna invită grupul de bărbaţi să intre în sala de conferinţe, unde-i aştepta zâmbitoare doamna Lester.

— Sunt foarte fericită să vă anunţ că fratele meu va reveni din Japonia săptămâna viitoare. El a deschis cu succes o nouă sucursală la Tokio şi consideră că de acum înainte poate face parte din lanţul nostru. Aceasta va accelera livrarea importurilor şi putem de acum să ne aşteptăm deja la o ridicare serioasă a beneficiilor.

Se întrerupse o clipă în timp ce un murmur aprobator se auzea în jurul mesei.

— Domnul Findlay va asigura direcţia ca de obicei, reluă ea, şi m-a informat că va efectua un turneu al filialelor ca să discute eventuale schimbări cu personalul agenţiilor pentru progresul întreprinderii noastre.

Anna privi în jurul ei şi surprinse expresiile de mulţumire ale asistenţilor. Fără îndoială, Mark Findlay lăsa o amprentă foarte puternică peste tot unde mergea. Anna îşi dădu brusc seama că doamna Lester îşi relua discursul şi creionul zbură din nou pe blocnotesul ei de stenografă.

Şedinţa se termină după trei sferturi de oră şi Anna era pe cale să recitească notele, când Catherine puse o mână pe umărul ei.

— Eşti liberă pentru prânz? Te invit la masă. Sunt încântată de ideea că Mark este pe punctul de a se întoarce şi deja am chef să sărbătoresc întoarcerea lui. Până nu mi-a anunţat sosirea, nu realizasem cât îmi lipsea. Aceste nouă luni au fost atât de agitate… Din fericire, te-

am avut lângă mine. Nu ştiu ce-aş fi devenit fără asistenţa dumitale.

Anna îşi strecură creionul în spirala blocnotesului şi se ridică surâzând.

— Această muncă îmi place enorm. Este atât de interesantă, de variată…

— Da, este fascinantă, nu-i aşa?

Catherine Lester îşi aranjă pălăria de culoarea fildeşului, asortată cu nuanţa taiorului, care ascundea în parte câteva fire argintii strecurate inoportun în părul ei negru. O broşă de safir strălucea la reverul taiorului amintind cerceii de acelaşi fel.

— Mi se pare că încă nu l-ai întâlnit pe Mark? întrebă ea. Sunt sigură că vei produce o impresie puternică asupra lui. El este un foarte bun observator şi nu are egal în a reţine cel mai mic detaliu. Creierul lui este un adevărat calculator.

Se întoarse să-şi ia poşeta şi Anna îşi încreţi nasul de dezaprobare. Ştia foarte bine că n-avea nicio şansă să-l impresioneze pe Mark după incidentul dezastruos din dimineaţa aceea.

— Domnul Findlay vine adesea aici? se informă urmând pasul Catherinei care se îndrepta spre uşă.

— Mark?… Nu. În general, mă lasă să mă descurc singură. Are încredere în mine. Şi apoi, problemele

internaţionale îi reclamă toată atenţia, şi preferă să le lucreze chiar el. Cred că, într-un anumit fel, are dreptate. Astfel, păstrează o distanţă în raport cu toate lucrurile.

Anna oftă uşurată în sinea ei. Cel puţin nu va avea de suportat un bărbat care părea că trăieşte în permanenţă cu un ceas în faţa ochilor… Descrierea pe care tocmai i-o făcuse Catherine îi evocă imaginea unui preşedinte-păianjen în mijlocul pânzei sale formată din fire telefonice, gata să se repeadă asupra insectei imprudente care ar fi avut slăbiciunea să-i cadă în plasă. Anii de adolescentă îi reveniră brusc în minte şi se înfioră. Fusese poreclită „lăcusta” din cauza picioarelor ei lungi… şi avea senzaţia dezagreabilă că va fi următoarea lui victimă.

— Soţul meu va sări în sus de bucurie când va afla de întoarcerea lui Mark, continuă Catherine. A fost foarte răbdător în timpul acestor nouă luni, dar va fi fericit să mă vadă puţin mai disponibilă… Tatăl meu îl avertizase că se căsătorea cu o femeie de afaceri. Ţi-ar fi plăcut tata, Anna. Era un om adorabil, prevenitor. Dar fără niciun viitor în afaceri. Mark şi cu mine semănăm cu bunicul nostru. El a fost fondatorul, primul Mark Findlay, un om drept, integru, şi cu o inteligenţă remarcabilă. Era atât de mândru de Mark…

— Domnul Findlay are o familie?

— Nu, a susţinut întotdeauna că n-are timp să se

căsătorească. Nu este vina mea că am încercat. I-am prezentat numeroase tinere femei încântătoare, dar o privire de-a lui era suficientă să le facă pe sărmanele fete să vrea să intre în pământ. Totuşi, poate fi atât de încântător… Uneori, am impresia că o face dinadins, ca să mă necăjească. Am încercat să-i explic că în afaceri este bine să ai o companie, dar nu vrea să asculte nimic. Totuşi, cunoscându-l, n-aş fi peste măsură de mirată să apară într-o zi în faţa mea spunându-mi: „Îţi prezint pe soţia mea”!

— Atunci, cine va prelua Compania? Fiul dumneavoastră, presupun…

— Este foarte puţin probabil. Asta mi-ar plăcea mult, dar el nu înţelege mare lucru în afară de obiectivul microscopului său.

Catherine împinse uşa unui mic restaurant de un lux discret şi aşteptă să continue conversaţia după ce chelnerul şef le va conduce la o masă din colţ.

— El nu scapă nicio ocazie să-mi amintească faptul că, dacă îmi place munca mea, ar trebui să doresc acelaşi lucru şi pentru el. Are dreptate, evident. Este atât de stupid să sileşti pe cineva să facă ceva ce nu-i place. Tatăl meu ar fi fost fără îndoială un geolog foarte strălucit dacă bunicul nu l-ar fi împins la preşedinţia Companiei.

— Dar cum poţi să ştii dacă o persoană are într-adevăr o vocaţie? întrebă Anna desfăcând şervetul apretat.

— Uită-te la Mark… răspunse Catherine. A fost un foarte bun elev, dar nu reuşea să fie interesat de studii. Se plictisea. Până când bunicul a început în mod abil să-i ceară sfatul pentru unele demersuri pe care dorea să le întreprindă în cadrul Societăţii. Încetul cu încetul, a reuşit să-l pasioneze pe

Mark, care s-a grăbit să recâştige timpul pierdut. El a obţinut strălucit diplomele în drept şi contabilitate, specializându-se în import-export şi l-a urmat în mod oficial pe tatăl nostru când acesta s-a pensionat. Dar, în mod oficios, conducea deja Compania de câţiva ani. În mai puţin de cinci ani, dublase beneficiile şi înfiinţase prima noastră filială internaţională la Sydney. După aceea, n-a încetat să progreseze.

— De necrezut.

— Nu-i aşa? Acum, draga mea Anna, dacă ne-am apleca puţin asupra acestui meniu ademenitor?

Anna se pierdu câteva momente în gândurile ei în timp ce parcurgea felurile propuse în meniu. O studie pe furiş pe femeia aşezată în faţa ei, şi presupuse că trebuia să aibă vreo cincizeci de ani. Poate mai mult… poate mai puţin. Era dificil să ghicească mai precis. Dacă fratele ei n-ar fi decât cu cinci ani mai mare decât ea, putea cu uşurinţă să aibă cam cincizeci şi cinci de ani. Şi-l imagina fără dificultate un vechi celibatar înrăit care-şi manifesta

capriciile la telefon. Oricum, nu prea avea de ce să se neliniştească. Nu va avea ocazia să-l vadă decât rareori, fiindcă el locuia la Christchurch, la kilometri distanţă de acolo.

Trei zile mai târziu, Anna îi aduse Catherinei un telex provenind din Tokyo.

— Oh, Dumnezeule, oftă Catherine după ce-l citise, vrea o secretară foarte bună pe timp de şase săptămâni. Ei bine, nu ne rămâne decât să-i găsim una. Ştiu că nu este nimeni disponibil aici. Telefonează la agenţia din Christchurch, poate că au pe cineva să ne propună. Trebuie o persoană gata să lucreze la ore neobişnuite dacă este nevoie, şi care să cunoască deja problemele de import-export. Şi asigură-te să fie eficace; Mark nu suportă incompetenţa. Şi discretă, bineînţeles…

Se sprijini cu spatele de fotoliu şi zâmbi.

— Îmi imaginez că lista va fi scurtă, nu-i aşa?

Câteva ore mai târziu Anna se întorsese în biroul Catherinei, cu un curriculum vitae aproape complet al unei secretare model.

— Perfect! exclamă Catherine. Pare aproape prea ireproşabil ca să fie adevărat. Mark ar trebui să fie mulţumit.

Catherine deschise dosarul pe care Anna îl pusese în faţa ei.

— Aceste bilanţuri sunt mult mai bine prezentate decât precedentele, o lăudă ea. Ai făcut o treabă splendidă, Anna. Este mult mai uşor de descifrat astfel.

Se aşezară să studieze lungile coloane de cifre şi nu-şi ridicară nasul din hârtii decât pentru a bea o ceaşcă cu ceai binemeritată.

— Ţi-am adus aceste fotografii, anunţă Catherine scoţând un plic din poşetă. Mark poate o să ţi se pară mai puţin respingător după ce-l vei vedea.

Puse în faţa Annei două fotografii mari. Prima era a unui băieţel cu privirea mirată, cu o şuviţă de păr închis la culoare şi creţ căzându-i pe frunte. A doua reprezenta acelaşi băiat, dar cu doi trei ani mai mare, cu privirea furioasă, cu pumnii strânşi, surprins în mod vizibil într-o stare de furie.

— Este foarte frumos, exclamă Anna cu sinceritate.

Catherine avusese dreptate. În faţa farmecelor acestui Mark neaşteptat, uită bărbatul arţăgos cu care avusese de-a face la telefon.

— Cum aţi ghicit? întrebă ea puţin timidă ridicând ochii spre Catherine.

— Erai deosebit de susceptibilă în altă zi, răspunse ea amuzată, ceea ce nu-ţi seamănă. Am dedus repede că fratele meu n-a dat dovadă de multă diplomaţie când ţi-a cerut să treci peste instrucţiunile pe care ţi le dădusem.

— Ei bine, nu este singurul bun observator din familie! glumi Anna. De fapt, am crezut că voia să-i vorbească lui Mark Findlay, şi încercam să-l fac să înţeleagă că era la Tokyo!

— Ce nostim! râse Catherine. Niciodată nu realizasem că nu-i cunoşteai vocea. Este adevărat că ai vorbit întotdeauna cu domnişoara Penelope… Iată, am o ultimă fotografie să-ţi arăt. Este aceea a proprietăţii.

— Este superbă… comentă Anna, privind clădirea înaltă albă, înconjurată de grădini splendide şi de peluze întreţinute cu îngrijire.

— Biroul lui Mark este în această parte, îi explică doamna Catherine punând degetul pe aripa din stânga. Avem o pereche de paznici care lucrează pentru familia noastră de ani de zile şi care au căsuţa lor particulară la o sută de metri de casă. Şi ferestrele de acolo, sunt cele de la apartamentul domnişoarei Penelope. Ea lucra deja pentru tatăl meu; este cu adevărat minunată. Am fost foarte mirată când am citit telexul de la Mark. Nu-i seamănă domnişoarei Penelope să-şi ia concediu departe de Christchurch.

Anna privi în tăcere arborii roşcaţi din această fotografie de toamnă, ferestrele mari în ogive şi scara maiestuoasă a peronului – se pare din marmură.

— Când bunicul începuse să simtă dificultăţi de

deplasare, tatăl meu a sugerat să-i aducem biroul acasă, şi cred că a fost decizia cea mai inteligentă care s-a luat vreodată. Mark a continuat tradiţia. Este într-adevăr ideal. Oh, Dumnezeule, exclamă ea deodată ducând mâna la gură. Tocmai m-am gândit la ceva. Apartamentul domnişoarei Penelope… Noua secretară va avea nevoie de el.

Fruntea Catherinei fu străbătută de o cută de îngrijorare.

— Mă necăjeşte profund să instalez, chiar provizoriu, pe cineva la ea, cu toate lucrurile ei…

— Cuplul de paznici n-ar putea fi mutaţi? sugeră Anna.

— Poate… răspunse Catherine distrată. Oh, nu! Am o idee mai bună. Îi voi da secretarei camera mea. Ea va putea să ia masa cu personalul. În legătură cu asta, eşti amabilă să-mi rezervi un bilet pentru zborul de luni, cu întoarcere miercuri? Mi-ar plăcea să-l întâmpin pe Mark când va sosi. Cum va dormi probabil toată ziua, voi profita s-o întâlnesc pe noua lui secretară. Mă tem că va trebui să-mi amân toate întâlnirile.

Aeroportul fremăta de activitate. Anna, după ce-şi luă rămas-bun de la Catherine în faţa sălii de îmbarcare, îşi croi drum prin mulţime. Pe un ton răsunător, difuzoarele anunţară sosirea cursei directe de la Auckland. Zgomotul

reactoarelor unui Boeing gata să decoleze reuşi să răzbată prin larma din jur şi Anna se înfioră. Avea oroare să ia avionul. Slavă Domnului că nu era în situaţia să se închidă într-unul din acele groaznice morminte zburătoare!

Scotocind în geantă în căutarea unei monede, se îndreptă spre cabinele telefonice. După câteva momente de aşteptare, formă numărul de la birou ca să afle dacă nu existau colete pentru Companie, pentru a evita să trimită un curier după-amiază. Cum se aştepta, i se spuse că, într-adevăr, fusese expediat un colet de la Palmerston. Fixând aparatul între umăr şi obraz, notă pe un carnet datele trimiterii, apoi închise, ducând gânditoare creionul la buze, întrebându-se ce putea să conţină acel colet.

— Dacă sunteţi dezamăgită de ceea ce v-a destăinuit iubitul mergeţi să reflectaţi în altă parte! Nu sunteţi singura care doreşte să folosească acest telefon…

Vocea bărbatului era dură, autoritară.

— Îmi pare rău, răspunse Anna îndepărtându-se.

Apoi se opri locului, realizând deodată nedreptatea acuzaţiei. Nu ocupase cabina mai mult de trei minute! Furioasă, se întoarse să riposteze cu promptitudine.

Bărbatul – care era pe cale să formeze numărul – avea o masă de păr negru ca smoala şi o carură de atlet. Totul în el exprima siguranţă, autoritate. Gesturile sale sigure, costumul închis la culoare de o croială impecabilă,

servieta diplomat din piele roşcată pe care o pusese la picioare, trădau obişnuinţa de a conduce, de a călători… Brusc, îşi ridică ochii albaştri şi scrutători asupra ei şi ea roşi, realizând că-l privea de câteva secunde.

Îndepărtându-se repede, se îndreptă spre biroul mesageriei ca să-şi caute coletul. Funcţionarul căruia-i dăduse datele reveni puţin mai târziu, cu mâna goală.

— Îmi pare rău, nu există nimic aici. Poate a sosit la alt serviciu?

— Nu, nu, insistă ea. Sunt sigură că este aici. Vă rog, mergeţi şi verificaţi mai atent.

Funcţionarul se îndepărtă din nou şi Anna luă cunoştinţă de un oftat exasperat în spatele ei. Se întoarse ca să se scuze, dar se găsi confruntată din nou cu privirea albastră şi rece a bărbatului în costum de culoare închisă. Funcţionarul reveni în fine după un timp care i se păru o eternitate.

— Îmi pare realmente rău, o anunţă el cu un zâmbet de scuză, dar coletul dumneavoastră nu se găseşte aici. Mi-ar fi plăcut să vă satisfac, mai ales o femeie frumoasă ca dumneavoastră…

Total insensibilă la compliment, Anna începea să se enerveze simţind ochii ostili ai bărbatului pe ceafa ei. În cele din urmă, acesta consideră util să intervină.

— Acest număr nu indică oare codul depozitului?

sugeră el punând un deget dispreţuitor pe hârtie.

— Oh, bineînţeles, exclamă funcţionarul. Unde-mi era capul?

El dispăru imediat ca să revină cu un colet pe care i-l întinse Annei adresându-i un zâmbet larg. Dar Anna era complet distrusă. După şase luni în import-export, cel mai mic amănunt de genul acesta ar fi fost descifrat de ea însăşi.

— Mulţumesc, spuse ea îndepărtându-se, fără să-i adreseze necunoscutului nici cea mai mică privire.

Tunând şi fulgerând în tăcere împotriva ei însăşi, ajunse la Mercedesul Catherinei şi, după ce trecu rapid pe la birou ca să lase coletul, se îndreptă spre casa familiei Lester ca să readucă maşina aşa cum stabilise Catherine. Privirea ei se opri asupra costumului de baie înfăşurat într-un prosop aşezat pe scaunul alăturat, şi imediat incidentul de la aeroport fu uitat. Perspectiva celor două zile liniştite care o aşteptau, ca şi aceea de a profita de piscina familiei Lester – la sugestia Catherinei – era pe deplin suficientă pentru a-i pune balsam pe inimă.

Îndată ce dusese Mercedesul în garaj, Anna se grăbi, încântată, spre cabine ca să se schimbe, bucurându-se dinainte să aibă piscina numai pentru ea singură. Ştia că domnul Lester lucra în oraş toată ziua şi că fiul lor era la universitate.

În grabă, îşi agăţă hainele pe un umeraş şi îmbrăcă un bikini îndrăzneţ pe care nu-l purta decât atunci când era sigură că este la adăpost de priviri indiscrete.

Apa era rece şi rămase câteva clipe aşezată pe marginea piscinei, balansându-şi picioarele lungi în apă, frecându-şi încet pântecele şi umerii cu apă luată din bazin. Apoi, închizând ochii, se aruncă brusc şi ieşi din apă câteva secunde mai târziu, cu faţa şiroind de picături scânteietoare ca nişte pietre preţioase. Se lăsă să plutească leneş, mişcând alene braţele, savurând din plin plăcerea acestui moment.

După ce se şterse neglijent, se întinse lasciv pe prosop, ca să profite de razele calde şi mângâietoare ale soarelui. Fără să deschidă ochii, întinse mâna să ia loţiunea solară… şi întâlni forma complet neaşteptată a unui picior!

Scoase un mic strigăt de spaimă şi îşi ridică brusc capul, cu ochii măriţi de neîncredere când recunoscu privirea albastră a bărbatului de la aeroport, care de data asta înlocuise costumul închis la culoare cu un costum de baie, arătându-şi superba lui musculatură.

— Ce faceţi aici? întrebă el cu o voce catifelată întinzându-i loţiunea.

Fără alte formalităţi, se aşeză lângă ea zâmbind.

— Îmi pare rău că am fost atât de dezagreabil la

aeroport. După o călătorie lungă, răbdarea mea lasă uneori de dorit. Dar am intenţia să mă reabilitez…

Ignorând protestul pe care ea se pregătea să-l formuleze, turnă puţină loţiune în palmă şi începu să-i maseze încet umerii. Anna era atât de uluită, încât nici măcar nu se gândi să se apere. Trebuia să fie un prieten al familiei Lester, se gândi ea, cu mintea ca amorţită.

Tresări totuşi când realiză că el îi descheia partea de sus a costumului.

— Sst… o linişti el. Nu vă mişcaţi, altfel veţi avea pete de grăsime pe încântătorul costum. Recunoaşteţi că ar fi păcat.

Vocea lui era caldă, blândă ca mângâierea mâinilor, şi Anna simţi fără voia ei un fior de plăcere care alerga de-a lungul spatelui ei. Dar când el se întinse lângă ea pentru a-i cuprinde cu tandreţe umărul, reuşi totuşi să-şi revină de-ajuns pentru a se ridica, jignită, având grijă să se acopere cu prosopul.

— Ce v-a găsit? exclamă ea. Vă rog să mă lăsaţi în pace.

— Cu siguranţă nu, răspunse el cu insolenţa care părea să-l caracterizeze. Am prevenit-o pe Catherine că voi seduce fără să ezit următoarea tânără pe care mi-o va scoate în drum. Poate atunci va înţelege că este preferabil să mă lase să aleg eu însumi… Puteţi să-i transmiteţi

mesajul.

Ridicându-se la rândul lui, râzând, o trase spre el şi, ca pentru a-i confirma ce-i spusese, îşi trecu buzele peste gâtul ei. Anna tresări, fără să mai ştie dacă era de plăcere sau de indignare.

— Haide, dulcea mea, murmură el împiedicând-o să scape din îmbrăţişarea lui, recunoaşte că ai căutat-o. Am apreciat mult micul număr pe care l-ai jucat adineaori. Eşti foarte frumoasă, foarte dezirabilă, întinzându-te ca o pisică la soare.

— Ascultaţi, protestă ea cu o voce alterată de emoţie, nu vă cunosc şi eram convinsă că sunt singură!

— Mmm… eşti aproape convingătoare. Dar nu abuza de răbdarea mea. La urma urmei, dumneata m-ai provocat, nu uita.

— Oh… Eşti un…!

Cuvintele de mânie i se opriră în gât, în timp ce-l fixa cu ochii aprinşi de furie.

— Să nu îndrăzniţi să mă atingeţi din nou! îl sfidă ea.

Capitolul 2

Bărbatul o măsura liniştit din cap până-n picioare.

Anna îşi strânse prosopul în jurul ei, dorindu-şi să dispară din faţa lui.

— Ai dreptate, este mult mai agreabil dacă rămâne ceva de descoperit. Învеţi repede… Care este numele

dumitale, frumoasă doamnă cu picioare de aur?

— Nu v-aş spune nici cât este ora, dacă m-aţi întreba!

— Bravo! Te exprimi cu exact atâta indignare câtă trebuie. Furia dumitale pare aproape adevărată, aproape convingătoare… Acum, ai face bine să reflectezi la ce vei face în timp ce mă voi scălda… încep să mă plictisesc.

Ea îşi înghiţi furia în timp ce el plonja în piscină, despicând apa cu un craul puternic. Înota bine, observă în tăcere Anna. Dar imediat furioasă de acest gând, se întoarse şi se îndreptă spre cabină.

Se simţea mâhnită la ideea ultimei replici a acestui bărbat odios.

Deschizând uşa, privi mirată: numai pantofii ei şi articolele de lenjerie de corp erau puse pe scaun. Intră în cămăruţa alăturată, dar era goală şi ghici cine era autorul acestei farse urâte. Se îmbrăcă în grabă cu puţinul pe care-l avea şi se înfăşură din nou în prosop.

Repezindu-se apoi spre spatele casei, constată că uşa era încuiată. Reveni rapid la marginea piscinei, unde bărbatul era întins liniştit pe o saltea.

— Înapoiază-mi lucrurile imediat!

— Haide, nu te enerva. Nimeni nu te-a învăţat să spui „Vă rog”? o ironiză el.

— Dar este o nebunie! Acum, ori mergi să-mi cauţi hainele, ori…

— Ori, ce? Mă întreb… se informă el cu o voce foarte interesată.

El se lăsă să alunece în apa transparentă şi făcu câteva mişcări de bras, apoi se întoarse spre ea ca şi cum voia să iasă. Dar se răsuci şi se îndepărtă din nou.

Nebună de furie, porni din nou spre casă. O fereastră de la primul etaj era deschisă şi se părea că este singura. Studiind smochinul înalt care se ridica în faţa casei, şi al cărui frunziş bogat umbrea faţada, luă deodată o decizie. Punându-şi pantofii şi prosopul într-un colţ al uşii, începu să se caţere. Primele două ramuri erau foarte accesibile, dar se găsea într-un echilibru instabil când trebui s-o atingă pe a treia. Abilă ca o pisică, reuşi să se ridice până la nivelul ferestrei, se balansă cu supleţe şi reuşi să-şi pună picioarele pe margine. Îşi luă avânt şi sări înăuntru. Tremura uşor când se aşeză pe patul mare. Gândurile i se învârteau în minte cu tot atâtea semne de întrebare fără răspuns.

Îşi găsi rochia pe un scaun şi o îmbrăcă în grabă.

— Vrei o ceaşcă de cafea sau preferi o cupă de şampanie? îl auzi ea pe bărbat întrebând-o de la parter.

Exasperată, privi în jurul ei şi zări valizele cu etichete din ţări îndepărtate lipite pe pielea roşcată. Îşi dădu seama că se afla în camera de oaspeţi… în camera necunoscutului.

Trecându-şi o mână prin părul ud, se gândi rapid. Cel puţin era îmbrăcată şi se simţea astfel mai puţin vulnerabilă… Bărbatul o aştepta cu siguranţă la baza scării. Deschise uşa camerei şi se aplecă deasupra balustradei.

— Aş lua o ceaşcă de ceai cu lămâie, cu sandvişuri cu castraveţi, brânză şi măsline negre.

— Dacă pot găsi cu ce să le pregătesc, va fi o plăcere să vă servesc, domnişoară, îi aruncă el cu o voce uşor ironică. Constat că ai descoperit că uşa de la intrare era deschisă.

Faţa Annei exprima o uimire furioasă. Se gândise că era închisă, ca şi cea din spate! Se îndreptă prompt spre fereastră, prinse cu precauţie creanga smochingului şi coborî cu abilitate pe pământ ferm. Acolo, îşi adună prosopul şi pantofii şi traversă în fugă peluza.

Când ajunse la portalul de la intrare, îl deschise grăbită şi ieşi în stradă. Zărind un taxi, îi făcu semn şi aruncă o ultimă privire triumfătoare spre casă înainte de a se instala pe bancheta din spatele maşinii care se oprise în dreptul ei. Îi ceru şoferului s-o conducă la adresa ei personală.

Dar cine era oare acel bărbat atât de seducător şi totuşi detestabil care râsese astfel de ea? Continua să clocotească de furie privind zgârietura care brăzda partea

de deasupra mâinii. În graba ei, nici nu-şi dăduse seama că se rănise uşor căţărându-se în acel copac care o salvase.

Hotărâse să treacă pe acasă înainte de a se întoarce la birou, pentru a-şi usca părul şi a se linişti puţin.

Deodată, realiză că îşi lăsase costumul de baie în vila Catherinei Lester. Va fi o dovadă mută a fugii ei şi putea să-şi imagineze amuzamentul necunoscutului când i-l va da Catherinei şi când va descoperi astfel cine era! Dar ideea că patroana ei era departe de acolo o reconfort puţin.

Oftă, gândindu-se la treaba care o aştepta şi la întârzierea ei. Va ajunge curând la apartamentul ei din Gnaio. Acolo se va schimba rapid înainte de a lua autobuzul ca să se întoarcă la birou.

Era ora trei şi jumătate când ieşi din imobilul ei, imaginându-şi reflecţiile invidioase ale celorlalţi funcţionari în legătură cu poziţia ei privilegiată, permiţându-i aceste programe fanteziste.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, era aşezată în spatele biroului ei, citind apelurile pe care le notase o altă secretară pentru ea. Se opri asupra unuia dintre nume şi ridică încet capul spre tânăra cu faţa îngrijorată.

— Findlay a telefonat la ora unsprezece şi trebuie să-l sun, nu-i aşa? Dar pentru Dumnezeu, de ce nu m-ai prevenit când am trecut să las coletul? Ai fi putut cel puţin să mă anunţi acasă la doamna Lester!

— Îmi pare rău, Anna. Domnul Findlay este el însuşi la doamna Lester şi am presupus că deja l-ai contactat, ceea ce explică întârzierea voastră. A sosit mai devreme cu o zi decât era prevăzut. L-am anunţat că doamna Lester este plecată la Christchurch.

— Ei bine, încă nu sosise atunci când am mers la vila doamnei Lester. Aşadar, nu există niciun motiv să-l sun.

Se întrebă dacă bărbatul pe care-l văzuse la Wellington era o legătură de afaceri sau un asociat al lui Mark Findlay. Gândindu-se deodată la sărutul său pe ceafa ei, o străbătu un val de emoţii. „Sunt nebună, îşi spuse ea, nu trebuie să las un bărbat pe care nu-l voi revedea niciodată să se insinueze astfel în mintea mea”!

— Domnul Findlay a precizat dacă va veni cu un asociat? se informă ea atunci.

— Nu. A spus doar că astăzi se va odihni şi va zbura mâine la Christchurch.

Anna schiţă în minte mai multe posibilităţi despre prezenţa acelui misterios necunoscut din vila Catherinei, apoi privi pe gânduri telefonul, gândindu-se că, în timp ce se bronza liniştită pe marginea piscinei acesteia, fratele patroanei probabil se odihnea în una din camerele casei fără măcar să-şi fi dat seama. Şi această idee îi era foarte dezagreabilă. După decalajele orare pe care le suportase, trebuia cu siguranţă să fie epuizat. La urma urmei, acel

bărbat trebuia să aibă în jur de cincizeci de ani şi oboseala lui era de înţeles.

Formă numărul de la vila familiei Lester, sperând ca necunoscutul pe care-l întâlnise n-o să ridice el însuşi telefonul. Spre marea ei uşurare, cel care răspunse fu fiul doamnei Lester.

— Trebuia să iau legătura cu domnul Findlay astăzi, explică ea. Nu l-am sunat mai devreme, presupunând că se odihnea.

— Probabil aţi avut dreptate, Anna. Mama a plecat?

— Da, da... Veţi fi bucătarul şef, seara asta, sau intenţionaţi să vă duceţi unchiul la restaurant?

— El însuşi a hotărât să pregătească cina. Este foarte priceput, să ştiţi... Când veţi veni, vă voi arăta superbul material pe care l-am adus... magnetofon, cameră de luat vederi, proiector... este fantastic!

— Într-adevăr! Sunt mulţumită pentru dumneavoastră. Puteţi să vă întrebaţi unchiul dacă doreşte să-mi vorbească?

— Da, aşteptaţi un moment.

Un minut mai târziu, el reluă receptorul.

— Ei bine... ezită el, m-a însărcinat să vă anunţ că sunteţi concediată.

— Oh, nu! gemu ea.

— Calmaţi-vă, Anna. I-am explicat că mama ţine prea

mult la dumneavoastră, că sunteţi cea mai bună secretară pe care a cunoscut-o vreodată… El mi-a răspuns că acceptă să vă dea o ultimă şansă. Dar nu vă neliniştiţi, cred că glumea.

— Nu ştiu dacă voi reuşi să fiu apreciată de unchiul dumneavoastră… Vă mulţumesc totuşi că aţi intervenit.

— Contez pe dumneavoastră să veniţi să mă ajutaţi într-una din zile să mă folosesc de materialul video, să ştiţi… Cât despre unchiul meu, nu vă temeţi, este departe de a fi atât de teribil cum vă imaginaţi.

— Sper…

Dar gluma domnului Findlay nu i se părea de cel mai bun gust.

După ce-l salută, închise telefonul, întrebându-se cu furie pentru ce motiv Mark Findlay o sunase, dacă n-avea nimic special să-i spună? în singurul scop de a o supraveghea, fără îndoială. Telefonase la ora unsprezece, la câteva minute după ce ea telefonase la Companie ca să întrebe dacă nu exista un colet de adus. Şi când trecuse pe la birou, nu se gândise să vadă mesajele.

Trebuia foarte probabil că o clasase deja printre persoanele puţin competente şi lipsite complet de seriozitate. La urma urmei, nu lipsise de la birou de la ora unsprezece până la ora patru după-amiază?

De altfel, nu ştia cum va putea să-i explice absenţa ei

prelungită doamnei Lester. Îi era greu să mărturisească escaladarea în smochin şi fuga ei ridicolă! Pierduse fără îndoială o oră şi jumătate în această mică aventură.

Anna aruncă o privire peste celelalte mesaje. Se pare că interlocutorii fuseseră numeroşi… Unul din apeluri provenea de la unul dintre agenţii comerciali şi i se păru important. Formă numărul lui de telefon şi discută îndelung cu el, apoi pregăti corespondenţa. Era exact ora şase când se pregătea să plece. În acel moment, telefonul sună.

— Anna! Slavă Domnului că am reuşit să te prind, exclamă Catherine. Imaginează-ţi că am necazuri. Într-adevăr, secretara trimisă de agenţie nu-mi convine deloc şi aş vrea să vii aici o săptămână sau două, timp în care să găsim pe altcineva. Este foarte supărător pentru dumneata, draga mea, recunosc, dar dacă ai putea să-mi faci acest serviciu mi-ai lua o piatră de pe inimă!

— Dar credeam că agenţia… începu Anna, foarte preocupată.

— Agenţia nu este cu adevărat responsabilă. Numai că, se întâmplă că secretara pe care ne-a indicat-o este o veche rivală a domnişoarei Penelope. În aceste circumstanţe, prefer să aleg o altă persoană…

Anna îşi dădea seama foarte bine că patroana ei era realmente necăjită.

— Ia cursa de mâine dimineaţă şi aranjează ca una din secretare să te înlocuiască un timp… Când mă gândesc că fratele meu a sosit cu o zi mai devreme şi că este la Wellington!

— Da, sunt la curent…

— Bun, foarte bine. Într-adevăr, îmi salvezi viaţa! îţi voi trimite o maşină la aeroport. Vă va aştepta în faţa serviciului vamal.

— Ne-am înţeles.

Deodată, Anna îşi încruntă sprâncenele. Doamna Lester nici măcar nu-i ceruse părerea şi prin acest simplu „ne-am înţeles”, tocmai îşi dăduse acordul.

— Vei vedea, Anna, reluă Catherine, va fi o experienţă foarte interesantă pentru dumneata. Fratele meu este foarte exigent, dar în timpul celor două săptămâni pe care le vei petrece cu el, vei învăţa mai mult decât cu mine într-un an. La urma urmei, cine ştie… Curând, ai putea deveni unul din agenţii noştri şi eu voi fi gata să finanţez instalarea dumitale în proporţie de cincizeci la sută.

Anna era uluită. Oferta era extraordinară şi se bucura de această posibilitate care i se oferea.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, îi mulţumi ea.

— Ştiu să recunosc un element bun… Dar păstrează

totul pentru dumneata. Vom mai vorbi despre asta… în plus, trebuie ca Mark să fie de acord. Încearcă deci să-i dai cea mai bună impresie despre dumneata.

Anna lăsă jos receptorul, pe gânduri. Visul de aur de a sta într-o zi pe scaunul de directoare a unei agenţii se topi ca zăpada la soare. Niciodată nu va fi capabilă să fie stimată de Mark Findlay… Cel puţin să-l facă să-şi schimbe părerea arătându-se foarte strălucitoare în timpul acestei scurte şederi…

Înainte de terminarea conversaţiei telefonice cu Catherine, Anna îi făcuse cunoscută absenţa ei prelungită din timpul zilei. Dar, aşa cum se aştepta, şefa ei nu se sinchisea şi-i răspunsese că fiind încă la birou la ora şase seara, compensa din plin această scurtă escapadă. Din nefericire, Mark Findlay nu va afla nimic despre asta şi judecata lui asupra ei părea ireversibilă. Depindea de ea să-i probeze contrariul a ceea ce credea.

Imediat ce se întoarse acasă, îşi rezervă prin telefon bilet de avion şi se culcă fără să cineze. Ideea de a lucra cu Mark Findlay îi tăiase pofta de mâncare.

Marele avion argintiu al Companiei aeriene a Noii Zeelande aştepta pe pistă. Purta drept siglă semnul populaţiei indigene Maori, o frunză de palmier pe care o gravau pe canoele lor când plecau la război.

Anna se gândi că se simte aproape în aceeaşi stare

de spirit ca a acelor războinici curajoşi, dar nu era deloc pregătită să înfrunte bătălia pe care trebuia s-o dea foarte curând. victimele acestor războaie erau de obicei devorate de adversarii lor sau păstraţi prizonieri, ca sclavi. Această analogie nu era deloc reconfortantă.

O stewardesă zâmbitoare o întâmpină şi o conduse până la locul ei. Anna privi neîncrezătoare bărbatul care ocupa locul de alături. Era adâncit în lectura unui dosar. Simţind privirea ei, ridică încet capul şi ea putu să vadă la rândul ei mirarea care se citea pe faţa lui.

— Oh! Bine jucat... Este pentru prima dată când o femeie reuşeşte să afle dinainte numărul scaunului meu în avion. După fuga surpriză de ieri, mă întrebam când te voi revedea. Văzând dovezile de imaginaţie pe care mi le dai de la întâlnirea noastră, te voi recompensa cu plăcere acordându-ţi toată atenţia mea în timpul acestui zbor. Eşti mulţumită?

— Există vreo problemă, domnişoară?

Întrebarea stewardesei o făcu să înţeleagă că bloca culoarul şi se lăsă să cadă în scaunul ei, murmurând o scuză. îl fulgeră pe necunoscut cu privirea.

— Ascultaţi-mă, vreau să vă spun două lucruri. Primul este că habar n-am cine sunteţi şi al doilea că aş fi evitat bucuroasă acest loc dacă aş fi ştiut că era lângă al dumneavoastră.

— Eşti prea frumoasă ca să-ţi pierzi timpul cu scuze! Dă-mi voie… spuse el apropiindu-se şi fixându-i centura de siguranţă înainte ca ea să-i prevadă gestul.

Contactul mâinilor lui pe talia ei făcu să bată mai repede inima Annei. Dar în acest moment, vuietul reactoarelor se făcu auzit şi Anna se înfundă în fotoliul său, agăţându-se de braţele fotoliului şi încercând să-şi repete în minte că nu era niciun pericol, dar în zadar. Închise ochii, moartă de teamă.

— Ei bine, în ce stare eşti! Haide, destinde-te, gândeşte-te că dacă avionul se prăbuşeşte, vom cădea împreună.

— Mulţumesc, murmură ea printre dinţi. Această idee este într-adevăr liniştitoare.

Avionul rulă încet pe pista de zbor, apoi viteza crescu şi realiză atunci că o mână o ţinea pe a ei. Nu se putu împiedica să găsească acest gest ciudat de reconfortant. Îşi crispă pumnii, conştientă că îşi înnoda degetele cu ale bărbatului, dar se simţea total incapabilă să reacţioneze. Ea aştepta cu o teamă crescândă momentul crucial când avionul îşi va lua în sfârşit zborul.

Deodată, îşi dădu seama că o altă mână se strecura în spatele cefei ei şi buzele lui calde se aşezau peste ale ei. Reacţionă atunci şi încercă să se îndepărteze, dar fără prea multă convingere, deoarece bărbatul păru s-o scape

de teamă prin sărutul lui voluptuos. Ochii Annei se deschiseră în sfârşit pentru a întâlni privirea de un albastru intens a necunoscutului.

— Vezi, îngerul meu, am părăsit Wellington de câteva minute şi eşti încă în viaţă…

Ea se aplecă atunci uşor spre el pentru a privi prin hublou şi zări imensitatea albastră a mării. Deja stewardesa distribuia ziarele.

— Să ştii că mă uimeşti, începu el. Nu cunosc pe nimeni care să fie atât de îngrozită ca dumneata de călătoria cu avionul şi totuşi aici ai ales să mă întâlneşti din nou.

Se întrerupse şi păru să reflecteze câteva secunde.

— În acest caz, continuă el, te rog să mă ierţi că n-am luat în considerare mai devreme insistenţa dumitale.

— Este un timp splendid, declară Anna pentru a încerca să facă o diversiune.

Privirea pe care i-o adresă bărbatul o făcu din nou nervoasă. El îi luă mâna şi-i examină degetele cu atenţie.

— Fără verighetă, dar cu multe zgârieturi…

— Nimic uluitor dacă aţi fi fost obligat să vă căţăraţi în copaci pentru a scăpa de insistenţele stânjenitoare ale unui necunoscut, răspunse ea pe un ton sarcastic. Mi s-au rupt două unghii din cauza dumitale…

— Şi ţi-ai pierdut un costum de baie… adăugă el, cu o

licărire poznaşă în ochi.

— Sper doar ca doamna Lester să nu mă întrebe despre asta.

— Este atât de tiranică?

— Nu, este adorabilă. Este o persoană fantastică.

— Ce făceaţi acasă la ea? se informă el amabil.

— Am însoţit-o pe doamna Lester la aeroport şi am dus înapoi maşina la vila ei. Catherine îmi sugerase să profit de piscină şi… credeam că sunt singură. Nu ştiam că fratele ei era acolo şi că el invitase pe cineva…

— Aproape că ai reuşit să mă convingi.

El îi studie faţa un moment.

— Ai ochi foarte frumoşi. Îmi amintesc de apa limpede a torentelor, Anna.

— De unde ştiţi numele meu? îl întrebă ea, mirată.

Bărbatul îi rostise numele cu o inflexiune blândă, care-i dădea o consonanţă complet neobişnuită.

— Graţie biletului dumitale. Numele de familie şi adresa sunt înscrise acolo.

El i-l întinse cu un zâmbet dezarmant.

— L-ai lăsat să cadă în momentul decolării.

Ea i-l luă din mâini, gândindu-se cu amărăciune că nimic nu-i scăpa.

— Ascultaţi, „domnule al cărui nume nu-l cunosc”, n-aveam nicio dorinţă să vă revăd… De aceea, aţi face bine

să uitaţi datele mele şi să vă adânciţi în documentele dumneavoastră. Sunt sigură că eraţi în curs să studiaţi ceva foarte interesant înainte să sosesc.

— Frumuseţe şi sensibilitate… este o combinaţie care intrigă… declară el visător. Îţi voi urma sfaturile şi voi lucra.

Când Anna se simţi ignorată total, se întrebă despre importanţa dosarului pe care el îl studia şi despre conţinutul acestuia. El făcea mici adnotări pe margine şi uneori se servea de un calculator electronic minuscul.

Deodată, un sentiment de exasperare o cuprinse pe Anna. Părea că devenise brusc complet neinteresantă în ochii bărbatului.

Încercă să privească prin hublou panorama minunată a munţilor înzăpeziţi de dedesubtul lor. Dar el îşi răscoli hârtiile şi ghici că voia astfel s-o împiedice să privească documentele pe care le studia. Ea strânse din dinţi şi întoarse ostentativ ochii în direcţia opusă.

Avionul făcu curând un viraj şi începu să coboare lent. Becul roşu se aprinse indicând călătorilor că trebuie să-şi pună centura, dar bărbatul nu observă. Când stewardesa se apropia de ei pe culoar, el îşi prinse mecanic centura fără să ridice ochii din hârtii, deprins fără îndoială să ia adesea avionul. Anna îşi aminti atunci primul lucru pe care-l remarcase la el: semăna cu unul din acei oameni de

afaceri internaţionali care îmbogăţesc companiile aeriene.

Coasta şi oraşul Christchurch se vedeau când el s-a hotărât să-şi aranjeze dosarele în servieta diplomat.

— Cât timp rămâi la Christchurch, Anna?

— Nu ştiu… aproximativ una sau două săptămâni.

— Asta va depinde de logodnicul dumitale, aşa-i? Spune-i că nu este foarte prudent să te lase singură atâta timp.

— Sunteţi pe cale să faceţi presupuneri pripite… răspunse Anna pe un ton glacial.

El îi luă mâna şi-i atinse foarte uşor zgârieturile.

— Ascultaţi, nu puteţi înţelege ce vreau să spun? Nu mă interesaţi nicidecum şi găsesc că este deosebit de odios…

— Anna, Anna… Sunt sigur că nu crezi ceea ce spui.

Cel mai rău era că avea într-adevăr dreptate. Avea atâta farmec, atâta magnetism… Din fericire, era imunizată împotriva acestui gen de „particularitate”…

— Cunoşti regiunea Christchurch?

— N-am fost decât o dată sau de două ori, acum vreo zece ani.

— În acest caz, voi fi bucuros să te conduc să vizitezi câteva locuri turistice… Dacă ne-am întâlni mâine?

— Nu voi fi disponibilă, voi locui într-o casă la ţară şi voi lucra acolo.

Regretă imediat că-i furnizase toate aceste explicaţii. El ridică din umeri privind-o.

— Sper că, cel puţin, vei avea câteva zile libere.

— Ascultaţi, voi lucra pentru un bărbat complet deosebit. Programul lui este foarte fantezist. În plus, este un bătrân celibatar arţăgos şi un monstru de eficacitate şi exigenţă. Şi credeţi-mă, sunt departe de a fi fericită că merg să lucrez pentru el!

— Atunci, de ce o faci?

— Pentru că nu puteam să refuz. Patroana mea şi fratele ei lucrează pentru aceeaşi Companie. La Wellington, ea se ocupă de Noua Zeelandă şi el de partea internaţională.

— Interesant… Vorbeşte-mi mai mult despre asta…

— Într-adevăr, absolut fascinant! Să se ocupe de…

Se întrerupse prompt. Fusese pe punctul să-i vorbească despre propriile ei planuri, dar se abţinu, amintindu-şi sfaturile Catherinei.

— Să se ocupe de tot felul de lucruri… încheie ea simplu.

Îşi luă poşeta şi puse în ea biletul.

— L-ai întâlnit deja pe acest bădăran? întrebă el atunci.

— Nu, am vorbit doar la telefon şi această experienţă nu s-a dovedit foarte fericită pentru mine… replică ea cu o

figură sugestivă.

— Poate n-a fost nici pentru el, insinuă el.

— Oh, ba da! Sunt sigură că i-a făcut plăcere să mă pună într-o situaţie imposibilă. M-a făcut să mă gândesc la o enormă caracatiţă gata să mă înhaţe cu tentaculele ei.

Îşi ridică mâna şi-şi depărtă comic degetele. El izbucni în râs privind-o şi ochii lui albaştri străluceau ca razele de soare asupra apei.

— Ştiţi că mica dumneavoastră farsă stupidă de ieri a fost cât pe ce să ducă la concedierea mea? Aveam intenţia să mă întorc la birou la începutul după-amiezii. Dar a trebuit să trec pe acasă ca să fac duş şi să mă schimb… în plus, am avut surpriza dezagreabilă de a afla că, „marele patron” îmi telefonase la ora unsprezece şi aştepta să-l sun. Şi ca să sfârşesc, a trebuit să rămân până la ora şase ca să termin treaba pe care o aveam de făcut.

Când avionul se opri, realiză că fusese atât de ocupată să-i vorbească, încât nici nu observase că aterizaseră.

— Lasă-mă să încerc să mă fac iertat, spuse el… Mâine seară? Te invit la cină la Camelot Room. Şi nu te neliniştI în privinţa patronului, voi aranja lucrurile cu el…

— Nu, mulţumesc. V-am spus deja că trebuie să locuiesc două săptămâni alături de acest bătrân ciudat şi nu ţin să-l contrariez mai mult. În plus, nu simt nicio

fascinaţie pentru farmecul dumneavoastră irezistibil, încheie ea cu o notă de sarcasm.

— Te aşteaptă cineva? se informă el, ignorând remarca ei.

— Da, cred…

— Ei bine, ne vom mai întâlni, Anna.

— Nu, dacă pot să evit asta, în orice caz!

El îi zâmbi, un surâs lent, senzual, mângâietor, căruia îi ghici provocarea.

— Nu cred că vei fi capabilă să mă eviţi. Pariem?

Anna clătină din cap, incapabilă să răspundă. În ciuda protestelor ei vehemente, spera că el avea dreptate.

Capitolul 3

Briza ridică părul Annei când coborî din avion şi se îndreptă spre aerogară. Urmând mulţimea amestecată de călători, privi în jurul ei şi găsi drumul spre zona bagajelor. După ce îşi recuperă valizele, le transportă spre ieşire.

Nu era nici urmă a misteriosului ei însoţitor de călătorie şi se blestemă că nu-i ceruse numele. Invitaţia sa la cină o tentase şi regretă că nu acceptase de vreme ce-i propusese să-i telefoneze el însuşi patronului ei ca s-o scuze. Se încruntă, felicitându-se că dăduse dovadă de discreţie nemenţionând numele lui Mark Findlay. Aceasta a fost atunci când îşi aminti că cei doi bărbaţi se aflau în aceeaşi casă în acelaşi timp, şi îşi muşcă buzele amintindu-

şi în ce termeni îl descrisese pe Mark Findlay. Nu era deloc uimitor că bărbatul râsese şi spera doar că nu va face o apropiere cu acest incident.

— Domnişoara Anna Heathley?

Se întoarse spre bărbatul cu barbă cenuşie care venise s-o aştepte, şi-i întinse mâna, hotărând imediat că nu putea fi Mark Findlay. Părea mult prea jovial.

— Catherine mi-a cerut să mă ocup de dumneavoastră. Dacă aveţi cea mai mică problemă, nu ezitaţi să veniţi să mă vedeţi. Mă numesc John Carter. Soţia mea, Sally, şi cu mine lucrăm la proprietate.

— Mulţumesc mult, răspunse Anna cu un zâmbet, apreciind amabilitatea acestui bărbat. Doamna Lester s-a întors?

— Nu încă, voia mai întâi să-l vadă pe Mark. A sosit cu aceeaşi cursă cu dumneavoastră. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi?

— Deloc, îl linişti ea. Bagajele au sosit cu o mică întârziere. Presupun că-l cunoaşteţi pe domnul Findlay de mult timp? îl întrebă ea luând loc pe scaunul din dreapta al maşinii.

— De peste treizeci de ani. Am început să lucrez la „Orakau” când eram tânăr. Fusesem angajat ca muncitor pentru amenajarea terenului de golf şi am rămas.

— Un teren de golf! Ce minunat! exclamă Anna cu

plăcere. N-am jucat niciodată.

— Veţi învăţa repede. Este destul de mare şi are nouă găuri. Cea mai mică distanţă este de o sută zece metri, şi cea mai mare de patru sute patruzeci.

— Mi s-a spus că un parc imens înconjoară casa.

— Imens, acesta este cuvântul. Dar veţi vedea, terenul de golf merită să fie admirat. Unii locuitori din regiune vin aici din când în când, aproape ca şi cum ar fi proprietari. Dar în calitate de membru al personalului, veţi putea dispune după bunul plac. Există de asemenea o piscină, alături de birou, un alt avantaj de a lucra la ţară. Dacă doriţi să vă duceţi în oraş, cereţi-i lui Mark, soţiei mele sau mie însumi să vă conducem acolo. Poate că o maşină va fi pusă la dispoziţia dumneavoastră. Am uitat să-i spun Catherinei.

— Nu vă neliniştiţi, pot să iau autobuzul sau un taxi.

Bărbatul izbucni în râs ca şi cum spusese o prostie şi se lăsă cucerită de veselia lui după o singură privire pe fereastră. Părăsiseră oraşul şi câmpiile din Canterbury îi înconjurau acum, teribil de plate şi de pustii. Maşina rula spre colinele joase, traversând ocazional câte un mic cătun unde magazinele erau rare. Pâlcuri de copaci întrerupeau monotonia peisajului.

— Încă cinci minute şi ajungem, o anunţă John Carter.

Deodată, o cuprinse neliniştea. Îşi imagina casa unde va lucra de acum înainte mai mult ca un palat decât un birou.

— Puteţi să-mi vorbiţi despre domnul Findlay? îi ceru ea ezitând.

— Mark? Este un bărbat fermecător! Este foarte apreciat de personalul lui, dar amintiţi-vă că detestă bârfele şi curiozitatea. O dată ce se va asigura de competenţa dumneavoastră, vă va lăsa să lucraţi în linişte. Va fi destul de greu să-i luaţi locul domnişoarei Penelope. Ea este obişnuită cu modul lui de lucru, chiar dacă-i greu să suporte schimbările sale de dispoziţie când revenea dintr-o călătorie în străinătate. Noi încercăm cu toţii să nu-i acordăm atenţie până când îşi revine după oboseala decalajului orar. Necazul este că vrea să supervizeze totul îndată ce se întoarce.

El îi adresă un zâmbet complice.

— Credeţi în experienţa mea şi încercaţi să-l convingeţi să se culce devreme în primele două nopţi. După aceea, va fi cel mai amabil dintre bărbaţi. Aveţi noroc, deoarece şi-a petrecut deja douăzeci şi patru de ore la Wellington şi trebuie să-şi fi recuperat lipsa de somn.

Întrerupându-se, se angajă pe un mic drum îngust.

— Ştiu că domnişoarei Penelope îi plăcea să adune pentru el telexurile, precum şi mesajele urgente. Dar în

afară de asta, nu pot să vă fiu de mare ajutor. Vă cunoaşteţi bine meseria?

— Cred că da… Oh! Dar această casă este magnifică!

Insuliţele de arbori şi peluzele îngrijit întreţinute erau cadrul visat pentru această locuinţă minunată. În faţă, zări terenul de golf şi două femei împingând în faţa lor micul cărucior plin cu bastoane de golf.

— Iată-vă la dumneavoastră acasă, exclamă John Carter arborând un zâmbet mândru. Aţi văzut terenul de golf?

— Minunat!

Când limuzina trecu de grilaj, Anna se bucură gândindu-se că ajungea înaintea domnului Findlay. Cel puţin, va avea timp să-şi deschidă valizele.

— Bine aţi venit la Orakau. Iat-o pe soţia mea, Sally, care a venit să vă întâmpine.

O femeie mică, zâmbitoare, se apropie de maşină şi Anna se destinse puţin în faţa amabilităţii pe care i-o arăta John Carter şi soţia sa. Câteva momente mai târziu, Sally o făcu să viziteze casa.

— Biroul este aici, spuse ea indicând o uşă masivă de stejar. Apartamentele lui Mark sunt alături. De cealaltă parte se găseşte intrarea în apartamentul domnişoarei Penelope. Am ajuns. Catherine v-a cedat apartamentul ei. Este foarte frumos şi sunt sigură că o să vă placă.

Anna o urmă în interior şi se opri, impresionată. Camera fusese concepută pentru Catherine Lester. Elegantă şi feminină, era decorată în tonuri de albastru închis ca safirul. Soarele intrând în valuri prin uşile-fereastră încălzea camera.

— Acum, mă duc să pun ceainicul pe foc şi să vă prepar prânzul în timp ce dumneavoastră vă instalaţi. Salonul este pe aici, ca şi budoarul şi baia.

Uluită, Anna scutură din cap în tăcere. Rămasă singură, traversă camera şi, trecând pe sub o boltă, intră într-o sală de baie echipată cu un duş, o cadă şi o masă de toaletă. Prosoape groase şi catifelate, albastru de safir şi ele, aşteptau pe un suport argintiu. După o a doua arcadă, se găsea o cameră însorită în tonuri de albastru deschis, dar din care doi pereţi erau acoperiţi cu tapet de mătase purpurie şi roz. Pernele corai înveseleau canapeaua şi o acuarelă imensă era expusă, reprezentând un cireş înflorit.

Anna agăţă câteva haine pe umeraşe în şifonier. Mai târziu, va avea tot timpul să prelungească această vizită, dar în primul rând se impunea cea a biroului înaintea sosirii patronului ei. Zâmbi imaginii ei îngrijorate din oglindă şi ieşi din nou pe culoar.

Un zgomot de veselă îi aminti deodată că-i era foame şi se întrebă dacă va îndrăzni să-şi acorde mai întâi timp să se hrănească.

Privind farfuria puţin mai târziu, realiză că Sally Carter era o bucătăreasă excelentă. Salata era proaspătă şi gustoasă, însoţită de felii de portocale şi de grepfrut.

— Destindeţi-vă. S-ar spune că lupul cel mare şi rău trebuie să sară asupra dumitale dintr-o clipă în alta. Nu-l aştepta pe Mark decât mai târziu. A rămas la Christchurch, cu sora sa. Avionul Catherinei decolează la ora paisprezece şi de la biroul lui din oraş ni se telefonează întotdeauna când îl părăseşte. Acest aranjament îmi lasă timp să-i pregătesc un pahar pentru sosirea lui.

Liniştită, Anna îşi termină prânzul excelent şi bău două ceşti de ceai înainte de a reveni în apartamentul ei. Valizele desfăcute, le aranjă în fundul unui dulap şi se îndreptă spre birou.

Uşa de stejar cedă la împingerea ei şi pătrunse într-o cameră mobilată cu un birou enorm şi a cărei podea era acoperită cu o mochetă groasă. O maşină de scris electronică era aşezată pe birou. În fund, o uşă se deschidea spre o a doua încăpere. Într-un colţ, un calculator afişa informaţii codate. Timp de câteva minute, îl observă şi-şi dădu seama că era replica exactă a celui la care lucrase la Wellington. Automat, ochii ei decodară şi traduseră semnalele. Luând loc pe un scaun, bătu câteva instrucţiuni pentru a lua cunoştinţă de rapoartele zilei. Câteva secunde mai târziu, obţinea informaţiile dorite.

Remarcă imediat că una din seriile de produse era în creştere. Ceru confirmarea calculatorului şi, scoţând la imprimantă datele pe care le culesese, le depuse pe biroul mare.

N-o făcu fără ezitare, întrebându-se dacă domnul Findlay va aprecia această atenţie. Catherine îi era întotdeauna recunoscătoare s-o uşureze de o parte din treaba ei, dar lucrurile stăteau oare la fel cu fratele ei? Cu siguranţă, nu va întârzia să afle.

Începu apoi să se familiarizeze cu sistemul de clasare şi descoperi imediat că el se diviza în două părţi: una privind firmele naţionale, cealaltă pe cele internaţionale. După un scurt examen, realiză că dosarele naţionale nu-i erau necunoscute. Ajunsese să cunoască majoritatea clienţilor lucrând pentru Catherine. Dintr-o singură privire, ştiu că dosarele internaţionale îi vor pune mai multe probleme. Nu-şi dădu seama decât după un timp că acele coduri de culori corespunzătoare reţelelor erau în concordanţă cu programele calculatorului. Pentru a-şi confirma presupunerile, deschise unul din acele programe şi, în câteva secunde, ultimele tranzacţii efectuate cu biroul din Londra apărură pe ecran. Fascinată, începu să bată întrebări, aflând încetul cu încetul felul în care lucra Mark Findlay.

— Anna? o interpelă Sally din prag, cu ochii

strălucind de maliţiozitate. De ce nu te odihneşti puţin? Secretariatul lui Mark m-a sunat să-mi spună că pleacă la aeroport însoţit de Catherine, astfel că ai puţin timp în faţa dumitale.

Anna puse capăt programului şi zâmbi.

— Este adevărat că sunt puţin ameţită. Am atâtea de învăţat…

— De ce nu te duci să te scalzi? Pentru Mark, este cel mai bun tonic.

— Excelentă idee.

În câteva minute, îşi puse costumul de baie dintr-o bucată pe care-l adusese în bagajele ei. Îşi va acorda un sfert de oră de relaxare, hotărî ea, amintindu-şi lungimea drumului de la aeroport. În felul acesta, îi va rămâne suficient timp să se îmbrace înainte de sosirea patronului ei.

Străbătu câteva lungimi în piscină, apreciind contactul apei plăcute şi calmante pe pielea ei. După tensiunea călătoriei şi neliniştea pe care i-o provoca noua ei slujbă, simţi o imensă uşurare. La urma urmei, să lucreze pentru fratele Catherinei nu va fi atât de îngrozitor. În plus, îşi aminti ea, nu era aici decât pentru o săptămână sau două. Catherine Lester îi promisese s-o înlocuiască.

După câteva mişcări de bras energice, reveni pe

marginea piscinei şi observă o saltea pneumatică balansându-se pe apă. Ridicându-se pe suprafaţa plăcută şi caldă, se lăsă să plutească pe apă, cu ochii pe jumătate închişi, savurând mângâierile vălurelelor pe pielea sa. La urma urmei, câteva minute suplimentare n-o s-o facă să întârzie…

O împroşcare cu apă o trezi brutal din visare şi se ridică prompt, pierzându-şi echilibrul. Revenind la suprafaţă, îl privi surprinsă pe noul venit.

— Ce faceţi aici? întrebă ea cu indignare.

El îi adresă un zâmbet ironic.

— Locuiesc aici. Spune-mi Mark. Mark Findlay.

Un frison de groază o străbătu.

— Dar este imposibil! exclamă ea. Sunteţi prea tânăr.

— Vârsta este relativă. De exemplu, copacii pe care-i vedeţi acolo au fost plantaţi în ziua primei mele aniversări, acum treizeci şi patru de ani. Sper că vor continua să trăiască multe sute de ani. Aceştia nu sunt decât bebeluşi în lumea vegetală.

Licărirea maliţioasă din ochii lui arăta cât de mult se amuza de încurcătura ei.

— Doamna Lester vorbea întotdeauna despre dumneavoastră ca de „marele” ei frate.

— În înălţime, am depăşit-o pe Catherine la paisprezece ani. Este doar o glumă de familie. Diferenţa

noastră de vârstă este destul de însemnată. Dumneata trebuie să ai aproximativ douăzeci şi cinci de ani, dacă nu mă înşel?

— Da.

Era inutil să-i ascundă asta, ar fi verificat curând în dosarul ei.

— Acum, îmi amintesc că te-am auzit vorbind despre mine ca despre un „bătrân bizar, un monstru de eficacitate şi de exigenţă, o caracatiţă lipicioasă”…

— N-am spus „lipicioasă”, se apără slab Anna.

— Fără îndoială că nu, dar în orice caz, este impresia care mi-a rămas. Îmi va plăcea compania dumitale, domnişoară Heathley.

— Al doilea dumneavoastră prenume nu este „Shylock”, din întâmplare? ripostă Anna cu promptitudine.

— Eroul lui Shakespeare? Nu, nu cred că această poreclă este necesară, nici de dorit. Eram pe cale să-mi imaginez numeroase lucruri agreabile pe care le vom face împreună. Primul fiind prezenţa dumitale în biroul meu, peste un sfert de oră.

Brusc, vocea lui vibră de autoritate şi, fără un cuvânt, Anna se ridică pe marginea piscinei şi se îndreptă spre casă.

Exact peste cincisprezece minute, era în birou, aşezată în faţa mesei de lucru, cu inima bătându-i repede

de emoţie. Întâlnirea lor neaşteptată în piscina familiei Lester şi comentariile care urmaseră începeau să se lămurească.

Celibatarul fermecător, era obiectul râvnit de numeroase femei. Îşi strânse buzele: ea, Anna Heathley, nu se va alătura cu siguranţă rândurilor lor. Suferise destul în ghearele unui aşa-zis „bărbat bine” şi o dată era de-ajuns! Privirea i se întunecă la această amintire şi scoase repede creioanele şi verifică conţinutul sertarelor.

Câteva minute mai târziu, Mark Findlay intră în încăpere, cu părul ondulat încă umed. Îşi cercetă cu privirea domeniul cu evidentă satisfacţie până ajunse la secretara sa. În mod vizibil, era în ochii lui o biată înlocuitoare a domnişoarei Penelope.

— Bine. Pentru început, vreau să văd ultimele rapoarte ale Bursei.

— Sunt pe biroul dumneavoastră, domnule Findlay.

— Ţi-am cerut să-mi spui Mark! Detest să mă repet, este clar?

— Da.

Dar deja ieşise şi ea nu făcu nicio mişcare, cu urechea la pândă.

— Anna?

Luându-şi blocnotesul, se duse în biroul lui. Când fusese acolo, cu o oră mai devreme, i se păruse spaţios şi

aerat. Acum, prezenţa lui Mark părea că ocupă tot locul.

— Explică-mi analiza dumitale asupra situaţiei, îi ceru el arătând cu degetul hârtiile pe care le adnotase.

Nervoasă, Anna îşi umezi buzele.

— Cred că această schimbare poate avea repercusiuni supărătoare pentru noi. Estimările noastre erau bazate pe preţurile din iunie, cu o marjă globală de zece la sută. Preţurile au crescut acum cu doisprezece la sută. Încă n-am depăşit cota de alertă, dar dacă se produce o nouă creştere, trebuie să ne pregătim să negociem, sau să găsim alte soluţii. Am cerut calculatorului să estimeze opţiunile, dar asta rămâne totuşi, în aparenţă în orice caz, cea mai bună piaţă.

— Perfect. Vom examina dosarele mai târziu. Să vedem corespondenţa. Importurile, pentru început.

Tonul lui era energic şi profesional şi Anna luă rapid notiţe. El nu reţinu decât două scrisori pe care le puse deoparte, ca să le recitească mai atent.

— Bine, acum, sortează-mi dosarele corespunzând acestor două scrisori, precum şi listele de plată. În timp ce le examinez, începe să redactezi răspunsurile şi adu-mi-le pe primele zece îndată ce vor fi gata.

Cu aceste cuvinte, aruncă o privire la ceas şi Anna simţi că insinua prin acest gest că nu trebuia să piardă o secundă. În sinea ei, atitudinea lui o revoltă, dar afişând un

calm princiar, plecă să caute dosarele pe care reveni să le depună pe biroul său.

Îi trebui mai mult timp decât prevăzuse ca să pregătească ciorne de răspuns la scrisorile pe care Mark i le încredinţase. Trebui să verifice fiecare adresă, ca şi fiecare cod informatic. O oră mai târziu, simţea că este cu nervii la pământ. În afară de o scurtă privire când i le înmână, o ignoră cu desăvârşire. În ochii săi, prezenta tot atâta interes ca tapetul de pe pereţi, se gândi ea cu amărăciune. Nu se va manifesta decât atunci când va avea nevoie de ceva. În definitiv, aceste raporturi strict profesionale erau preferabile. Atunci, de ce comportamentul lui Mark Findlay o irita atât de mult?

Ceaşca de ceai pe care Sally i-o adusese în cursul după-amiezii se răci încet, neatinsă. Anna lucra fără să se lase distrasă, cu toată atenţia concentrată asupra teancului de scrisori din faţa ei, care scădea treptat.

Mark intră în încăpere şi veni să se aplece peste umărul ei. După o rapidă privire la ceas, evaluă mintal timpul care-i trebuise pentru a se achita de această sarcină.

— Este perfect, deocamdată. Ia o pauză de o oră, apoi revino.

Ea îl privi în tăcere, apoi se ridică şi părăsi biroul. Undeva, o pendulă înşiră şapte bătăi. Fusese atât de

absorbită de lucrul ei, încât nu observase cum trecuse timpul. Nu era aşadar deloc uimitor că era chinuită de foame, de oboseală şi agasată de Mark Findlay!

Ajunse la bucătărie, unde fu întâmpinată de privirea, îngrijorată a lui Sally Carter.

— Biata de tine! Cum s-a desfăşurat acest prim contact? Stai jos, să cinezi.

Câteva minute mai târziu, era instalată în faţa unei cine îmbietoare. Sally Carter pregătise una pe un platou, pentru Mark, cu care ieşi să i-l ducă.

— John şi cu mine am cinat deja, declară Sally la întoarcere. Speram ca Mark să reacţioneze altfel, de data aceasta. Dar este ceva care-l depăşeşte. Imediat ce se întoarce, vrea să fie la curent cu totul. Probabil că va rămâne în picioare o bună parte din noapte. Domnişoara Penelope l-ar sfătui să meargă la culcare.

Anna ridică ochii spre Sally şi reuşi să zâmbească slab.

— Îmi pare rău, dar nu mă văd luându-mi această libertate.

Când reveni în birou, Mark o aştepta.

— Am redactat câteva memorii pe care să le dactilografiezi, şi am schiţat note pentru ultimele două scrisori. Mă voi odihni puţin şi voi reveni la ora douăzeci şi trei. Când vei termina, lasă scrisorile pe biroul meu, ca să

le semnez. Cu viteza cu care le-ai dactilografiat pe primele, nu va trebui să dureze prea mult. Bună seara.

Omul ăsta este nebun! mormăi ea după ce se închisese uşa. „Nu sunt o maşină”!

Privi teancul de scrisori, apreciind că ar putea, cu puţin noroc, să termine înainte de întoarcerea lui la ora unsprezece. În mod vădit, el îşi lua revanşa, plătindu-i cu aceeaşi monedă pentru că-l calificase drept „monstru de eficacitate”.

Când se făcu ora zece, simţindu-şi pleoapele grele, oftă adânc. Era inutil să continue. Dacă Mark Findlay avea să-i facă reproşuri, n-avea decât să vină s-o scoată din pat. Cele câteva scrisori care rămăseseră de dactilografiat vor trebui să aştepte până mâine.

Era ora nouă când razele soarelui, inundând camera, o treziră. Deschizând ochii mari, uimiţi, privi în jurul ei. Amintindu-şi deodată unde era, se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire la ceas. În câteva minute, era îmbrăcată şi alerga până la biroul lui Mark Findlay. Cu inima bătând, se pregăti să suporte discursul cu care nu va întârzia cu siguranţă s-o mustre. Spre marea ei uşurare, biroul era gol. Luând loc în faţa maşinii de scris, o branşă şi citi mesajul laconic pe care i-l lăsase pe o foaie.

„Mă voi întoarce la ora unsprezece”.

Cu o exactitate deconcertantă, Mark Findlay intră în

cameră la ora unsprezece fix.

— Ai dormit bine? întrebă el tăios.

— Da, mulţumesc. Îmi pare rău de această întârziere. Nu se va mai întâmpla.

Mark nu adăugă nimic, dar privirea lui era elocventă.

— Am terminat memoriile. Era inutil să le dactilografiez ieri seară. La ora zece, eram atât de obosită încât aş fi fost obligată să le reiau în această dimineaţă, explică ea.

— De ce ai rămas aşa târziu? Nu era necesar. Nu apreciez deloc martirii, o ironiză el. De furie, Anna rupse în două creionul pe care-l ţinea în mână. Nu-i ceruse în mod expres să depună lucrările terminate pe biroul său?

— Acum că eşti aici, voi putea să le semnez şi vom examina corespondenţa de astăzi.

Ascultătoare, Anna îi întinse parafa şi deschise repede corespondenţa. Douăzeci de minute mai târziu, el o lăsă singură. Punând o foaie de hârtie în maşină, nu se putu împiedica să admire competenţa şi cunoştinţele atât comerciale cât şi juridice ale patronului ei.

La ora prânzului, Sally îi servi o salată pe terasă şi termina de strâns resturile mesei pe un platou când Mark veni să se aşeze lângă ea.

— În această după-amiază, trimite scrisorile semnate. Când vei termina, îţi dau liber. Dar mai înainte, rezervă o

masă pentru două persoane la „Camelot” şi să fii gata la şapte şi jumătate.

Îi privi taiorul sobru din pânză de in albastru închis.

— Îmbracă ceva mai… feminin, asortat la aceste bucle rebele.

Anna scrâşni din dinţi şi, instinctiv, îşi duse mâna la şuviţa în chestiune.

— Da? o întrebă el, văzând că nu pleca.

— Îmi pare rău, dar nu amestec niciodată serviciul cu prietenia.

— Ei bine, în acest caz, acceptă invitaţia mea ca pe o cină de afaceri. În ceea ce mă priveşte, va fi o seară amicală.

Fierbând de furie, Anna se răsuci pe călcâie şi se întoarse în biroul ei. Lucrul odată terminat, ezită, cu mâna sprijinită pe cartea de telefon. Departe de atmosfera apăsătoare a biroului, va redeveni oare seducătorul care se arătase la piscină şi în avion? Un frison uşor o străbătu şi sări în picioare, enervată pe ea însăşi. Nu se va duce. Era prea periculos când ochii lui se fixau pe buzele ei, când îi ţinea mâna şi când vocea lui caldă şi răguşită îi murmura la ureche că avea o gură care ispitea şi un sfânt.

Anna trânti cu putere cartea de telefon pe masă. Ba da, se va duce, dar prin atitudinea ei îi va demonstra că nu se glumeşte cu ea!

Revenită în camera ei, după o baie în piscină, trecu în revistă conţinutul şifonierului. Îşi adusese o rochie care se potrivea perfect ocaziei. Cu o croială sobră, din mătase gri, cu motive de trandafiri, arăta cuminte şi contrazicea fluiditatea corsajului şi a jupei care plutea în jurul picioarelor ei la fiecare pas. Într-un cuvânt, această rochie îi punea subtil în valoare formele armonioase, strălucirea părului şi a tenului.

Seara, în sfârşit pregătită, îşi studie imaginea în oglindă, aranjându-şi micul pandantiv discret pe care-l purta la gât, şi brăţara asortată de pe mâna gingaşă. O picătură de parfum şi părăsi camera.

— Sexy, dar elegantă. Perfect, comentă Mark când o văzu.

— Nu judecaţi după aparenţe, ripostă ea tăios.

Fulgerându-l cu privirea, îl urmă până la limuzină. Drumul se desfăşură în tăcere şi dispoziţia evident excelentă a lui Mark spori hotărârea ei de a-l ţine la o distanţă respectuoasă.

— Este unul din restaurantele mele preferate, o informă el intrând în barul hotelului. Ce iei?

Stânjenită, Anna privi în jurul ei. Boxa cu perne de catifea roşie nu era numai confortabilă, ci periculos de intimă.

— Un sherry sec, vă rog.

Câteva secunde mai târziu, el îşi ridică paharul, cufundându-şi privirea hipnotică într-a ei.

— Pentru aparenţe… declară el.

Zâmbetul lui era devastator, se gândi Anna, simţindu-şi inima bătând mai tare. Când îi zâmbea, ochii lui albaştri străluceau de maliţiozitate şi părul negru care-i cădea creţ pe frunte păreau să participe la veselia lui. Căldura privirii lui o învălui cu totul şi neîncrederea ei i se păru deodată nejustificată…

Capitolul 4

Anna fu conştientă că atenţia lui Mark era brusc distrasă de sosirea unui cuplu. Tânăra femeie era foarte frumoasă, de o frumuseţe delicată. Părul negru era strâns într-un coc distins şi Anna remarcă desenul perfect al gurii îmbufnate în timp ce se întorcea spre însoţitorul ei.

Anna îngheţă imediat recunoscându-l pe Maurice Caswell, care fusese bărbatul vieţii ei atâta timp încât i se păru într-adevăr straniu să-l vadă astăzi, în acest loc, cu această femeie… El n-o zări.

Era la fel de frumos şi patru ani care trecuseră de la ultima lor întâlnire nu păreau a fi lăsat vreo urmă pe faţa lui. Prin cea mai pură întâmplare, era din nou în faţa bărbatului care fusese cât pe ce să-i distrugă viaţa. Îşi umezi buzele brusc uscate.

— Repetă această mişcare graţioasă a buzelor şi te

sărut, declară Mark.

Mirată, îl privi şi cuvintele lui o readuseră brusc la realitate. îl fixă o clipă înainte să-şi dea seama că-i zâmbea de plăcere.

Ani de zile se temuse să se regăsească în prezenţa lui Maurice Caswell, sigură că nu va putea să-şi reţină lacrimile… Totuşi, în acest moment, nu simţea nicio emoţie, cu excepţia surprinderii. Aproape că-i venea să râdă de această constatare. Era liberă, în sfârşit!

— Cred că ar trebui să te duc la cină, acum! în mod vizibil, eşti în dispoziţia să escaladezi Mont Blanc… Un biet păhărel de sherry şi pluteşti în nori…

Anna păstră secretul pentru ea şi-i zâmbi lui Mark.

— Dacă vrei… răspunse ea încet.

Ştia că îi găsea purtarea puţin stranie şi se forţă să afişeze o expresie puţin mai sobră, dar zâmbetul nu înceta să-i urce pe buze, ca mici bule într-o sticlă de şampanie. Nici măcar Mark nu va reuşi să-i strice această seară…

Când fură instalaţi în sala imensă, privi decorul cu interes, remarcând grinzile grele care se aliniau pe plafonul înalt sau coborau încrucişându-se până la mocheta groasă purpurie care acoperea podeaua. Pe ramurile rigide în imobilitatea lor, flăcările lumânărilor aruncau reflexe ciudate.

— Decoraţia este într-adevăr reuşită, declară ea. Este

foarte frumoasă.

— Şi dumneata eşti foarte frumoasă. O credeam deja când te-am întâlnit, dar seara asta frumuseţea dumitale are ceva ireal, ca şi cum cineva a aprins un foc în dumneata.

Privirile li se încrucişară şi Anna îşi simţi inima bătând cu putere în faţa expresiei admirative pe care o citi în ochii lui. Era uimită de percepţia pe care o avea din toată fiinţa sa.

— Mulţumesc, murmură ea.

Chelnerul se apropie de masa lor şi aleseră meniul din felurile suculente propuse de el. Aşteptând să fie serviţi, Mark îi propuse să danseze.

Muzica era deosebit de sentimentală şi cântăreţul avea accente care se pretau de minune la această melodie languroasă.

Anna se abandonă în braţele lui Mark, care o strângea în braţe, şi ea savură acest moment plăcut cuibărindu-se mai strâns lângă el.

— Şi mi-ai spus să nu mă încred în aparenţe… se miră el între două dansuri.

Ea îi aruncă o privire enigmatică.

— Ei bine! Ce surpriză! Cum aş fi putut să-mi imaginez că te voi întâlni aici! exclamă un bărbat cu voce gravă în spatele lor.

Ridicară capul în acelaşi timp.

— Anna! Eşti absolut magnifică! Mark, te-ai întors din călătorie? Ai cucerit „Lumea Nouă”?

Maurice Caswell se întoarse spre graţioasa creatură care-l însoţea.

— Draga mea, ştiu că-l cunoşti foarte bine pe Mark, dar nu cred că ai întâlnit-o vreodată pe Anna… Soţia mea, Clare… Anna Heathley…

— Ce mai faceţi? întrebă Clare cu un zâmbet delicios.

Formula rituală nu se preta unui echivoc, se gândi Anna.

— Vreţi să vă alăturaţi nouă? propuse Mark galant.

— Am fi încântaţi, nu-i aşa, draga mea? răspunse Maurice, vizibil încântat de această propunere.

În ceea ce o privea, Anna se simţea dezamăgită de această invitaţie. Nu dorea în mod deosebit să-şi petreacă seara în compania lui Maurice.

Maurice se va mândri fără îndoială cu soţia sa atât de frumoasă şi cu copiii săi minunaţi!… se gândi ea cu sarcasm. Şi bineînţeles, asta însemna mai ales că momentele ei de singurătate cu Mark erau compromise.

Dar la urma urmei, de ce să se plângă de asta? Masa fu rapid reorganizată şi Mark comandă şampanie.

— Să ţinem un toast pentru iubirile noastre! aruncă el cu veselie.

Anna îl privi cu severitate, întrebându-se cum de ghicise fosta ei legătură cu Maurice. Dar observă ochii lui aţintiţi spre Clare şi inima ei se opri brusc să bată. Ea era cea la care se gândea în acest moment.

După ce savuraseră minunatul somon afumat, urmat de o supă cremă şi pâine prăjită, Maurice îşi invită soţia la dans şi Anna văzu cum atenţia lui Mark se îndrepta spre cuplu. Se simţi inexplicabil de deprimată.

— Vorbeşte-mi despre dumneata, îi ceru el distrat.

— L-am cunoscut acum câţiva ani şi n-am nimic de spus despre asta.

— Bineînţeles… o ironiză el. Totuşi, când l-ai zărit în hol, faţa dumitale s-a luminat. Când l-ai întâlnit ultima dată?

— Exact acum patru ani şi trei luni.

Dar regretă imediat că fusese atât de precisă.

— Aşadar, exact înainte de căsătoria lui… deduse el pe gânduri. Din fericire, v-aţi despărţit, deoarece Maurice este un adevărat parazit… Nu credeam că se va căsători cu Clare. Dar fără îndoială a făcut-o pentru banii ei, fiindcă el n-avea un ban pe vremea aceea.

Anna îşi imagina că ea cunoaşte adevăratul motiv al căsătoriei lor şi suferise mult din acest motiv.

— N-ar trebui să-l judeci cu atâta asprime, sunt sigură că o iubeşte.

— În fine, nu fi oarbă, Anna! Sunt sigur că este incapabil să iubească pe altcineva decât pe el însuşi…

— Eşti foarte dur, Mark, şi dacă într-adevăr crezi asta, de ce l-ai invitat la masa noastră?

— Deoarece Clare este o veche prietenă de familie. Sper că n-am greşit, adăugă el pe un ton plin de subînţelesuri.

— Nu te nelinişti, nu voi încerca să-l seduc! declară ea cu amărăciune.

— Voi veghea la asta, într-adevăr… i-o întoarse el calm.

Ea îl fulgeră cu privirea şi fu aproape uşurată când cuplul reveni la masă şi Maurice o invită la dans.

În mod deliberat, ignoră avertismentul tăcut care strălucea în ochii lui Mark. Avea intenţia să se arate foarte calmă, cu singurul scop de a-l ofensa.

— Dumnezeule, un tango! exclamă Anna în timp ce se îndreptau spre ringul de dans. Nu ştiu dacă voi mai şti să dansez.

— L-am comandat special pentru tine, draga mea… Cum aş putea să uit? întotdeauna ai fost o dansatoare minunată.

Începu s-o conducă cu pricepere şi Anna se potrivi instinctiv cu partenerul ei, în asemenea măsură încât dansul lor deveni aproape un spectacol şi toate capetele se

întoarseră încetul cu încetul spre ei.

Când orchestra atacă un slow languros, respiraţia Annei era sacadată.

— Oh Anna! Cât mi-ai lipsit, murmură Maurice înlănţuind-o cu tandreţe. Poţi constata tu însuţi cât de bine ne potrivim încă… Aproape uitasem cât de bine ne simţeam împreună…

— Unele lucruri este preferabil să le uităm, decretă ea îndepărtându-se uşor de el, alungând orice gând amical din mintea ei. Aminteşte-ţi că eşti căsătorit.

— Anna… nu strica acest moment privilegiat, îi susură el la ureche. Lasă-mă doar să te îmbrăţişez… Eşti atât de frumoasă!

Anna îşi dădu brusc seama de frivolitatea acestui bărbat pe care crezuse că-l iubise.

— Soţia ta este încântătoare, Maurice.

— Anna, să uităm de toţi ceilalţi. Ce mult am greşit să te părăsesc… Am fi fost atât de fericiţi…

— Da, dar evenimentele s-au desfăşurat altfel şi n-am nicio intenţie să schimb această stare de fapt.

Lipsa de loialitate a lui Maurice o contraria în cel mai înalt grad. Încercă să schimbe subiectul.

— Ai copii, Maurice?

— Da, un băiat şi o fată. Clare crede că este ideal! adăugă el cu o notă ironică.

— Ai face mai bine să te abţii de la genul acesta de comentariu.

— Cui aş putea să i-o spun dacă nu singurei femei pe care am iubit-o vreodată? Greşeala a fost că nu mi-am dat seama că-mi va fi imposibil să te uit. Anna, nu te voi lăsa să pleci, acum că ai revenit…

O trase mai strâns lângă el.

— Maurice, până în acest minut, nu mai făceam parte din viaţa ta şi mă uitaseşi complet… Cred că am face mai bine să ne întoarcem la masă…

Pentru a-i confirma spusele, se opri din dans şi se întoarse spre Clare şi Mark. Regretă imediat această mişcare. Mark o privea cu o expresie de furie neascunsă. Evident, credea că-l încurajase cu bună ştiinţă pe Maurice.

Se îndreptă spre masă fără să adauge un cuvânt, urmată de Maurice.

Seara continuă şi aparent totul mergea cum nu se putea mai bine între cei patru comeseni, dar resentimentele fiecăruia planau în atmosferă.

La sfârşitul cinei, Clare se întoarse spre Mark.

— Mă tem că nu sunt la fel de bună dansatoare ca Anna, dar poate vei accepta să dansezi cu mine, Mark, în numele vechii noastre prietenii.

— Nu ai nevoie de niciun motiv, nici de vreo scuză, răspunse Mark cu o voce blândă.

În timp ce se ridica, el puse mâna o fracţiune de secundă pe umărul Annei şi ea ştiu că acest gest era un avertisment.

— Draga mea, unde locuieşti? se grăbi s-o întrebe Maurice, îndată ce rămaseră singuri. Când ai sosit? Am atâtea lucruri să-ţi spun…

— Nu sunt aici decât pentru foarte puţin timp. Lucrez pentru Mark şi cariera mea contează înainte de toate.

— Baliverne! Ai fi abandonat totul pentru mine, acum patru ani.

Anna se întrebă cum putuse să fie fascinată cândva de acest bărbat!

— M-am schimbat mult, ştii? Şi crede-mă, mi-ai făcut un mare serviciu părăsindu-mă…

— Ai devenit dură, Anna… Tu care erai atât de dulce, de reconfortantă… Eşti atât de frumoasă, repetă el aplecându-se spre ea, foarte convingător. Trebuie neapărat să-ţi vorbesc între patru ochi…

El depuse un sărut pe mâna ei, dar ea şi-o retrase repede.

— Căsătoria mea este un eşec, reluă el.

Anna sesiză o notă de sinceritate în vocea lui şi-l privi cu tristeţe.

— Cu siguranţă, cu farmecul tău, vei putea să remediezi aceasta, nu se putu ea împiedica să spună. Clare

te-a găsit într-o companie galantă? adăugă ea, ghicind imediat că bănuiala ei era întemeiată.

— Trebuie să recunosc, într-adevăr. Dar era o poveste fără importanţă.

— Nu pentru soţia ta, presupun, nici pentru „prietena” ta, poate…

— Clare mă ameninţă că-mi retrage direcţia afacerii şi fără asta, nu voi mai avea un ban.

El nu se schimbase, într-adevăr… Doar banul părea să-l intereseze. Mark avea oare dreptate?

— Anna, eşti unica persoană care mă înţelege. Te rog, să ne întâlnim undeva, tu singură ai putea să mă ajuţi… o rugă el.

— Du-te să vezi un consilier conjugal!

— Am atâta nevoie de tine…

Se aplecă spre ea rugător, luându-i mâna într-a lui. Dar o lăsă brusc, în timp ce Mark se apropia de ei cu o privire îngheţată, ceea ce însemna că auzise ultima rugăminte a lui Maurice.

— Soţia dumitale va reveni în câteva secunde, spuse el pe un ton tăios… Anna, noi plecăm, ordonă el aproape brutal.

Cu demnitate, Anna îşi împinse scaunul şi se ridică, împietrită de tonul tranşant din vocea sa.

— Sunt mulţumită că v-am întâlnit, pe tine şi pe soţia

ta, bună seara Maurice. Salut-o pe Clare pentru mine.

Aceste cuvinte nu părură decât să sporească furia lui Mark, care-i adresă o privire nimicitoare şi ea ştiu că niciodată nu va putea să-l convingă că interpretase greşit cuvintele lui Maurice.

Ieşiră, şi ajunseră în tăcere la maşină. Rulară cu mare viteză, traversând străzile pustii înainte de a se îndrepta spre Orakau.

O tăcere apăsătoare se instalase între ei şi Anna avea gâtul uscat. Mâinile îi erau crispate pe genunchi, în timp ce încerca să ignore furia rece a bărbatului aşezat alături de ea.

Când s-au oprit în fine în parcul vilei, Anna era cuprinsă de teamă.

— Mulţumesc pentru această excelentă seară, declară ea cu o voce gâtuită.

— N-a fost decât un divertisment fără importanţă… cu singurul scop de a trece timpul.

— Eşti nedrept. Nu este decât propria dumitale interpretare.

— Ah! Şi care este a dumitale? Eu „îl” revăd ţinându-ţi mâna şi murmurându-ţi cuvinte dulci… Aşteaptă, lasă-mă să ghicesc: „Anna, eşti foarte frumoasă, draga mea. Am făcut o greşeală, pe tine te vreau…”

Mark rosti apăsat fiecare cuvânt. În umbră, părul lui

părea şi mai negru şi privirea mai sumbră.

— Ei bine, spune-mi cel puţin că mă înşel, se înfurie el.

Anna clătină slab din cap.

— Nu l-am încurajat… N-aveam intenţia să…

— Adevărat? Totuşi, i-ai făcut avansuri pe care ar fi trebuit să fie orb ca să le ignore! Gândeşte-te la modul cum ai dansat cu el! „Draga mea, am nevoie de tine, ironiză el, imitându-l pe Maurice.

Se aplecă, o prinse în braţe şi gura lui coborî peste a ei, exigentă şi brutală, forţându-i buzele să se deschidă. Sărutul lui avea forţa mâniei sale şi când Anna se zbătu, nu făcu decât să-i sporească furia. Atracţia reciprocă îi înflăcără pe amândoi şi când îi dădu drumul, Anna tremura din toată fiinţa ei. Era tot atât de indignată de gestul lui Mark cât de propriul ei răspuns pasionat.

— Cel puţin, Maurice Caswell nu s-a impus niciodată în felul acesta unei femei! protestă ea.

Ochii lui Mark străluciră ca cei ai unui animal sălbatic şi i se făcu brusc teamă. Dar el reuşi să se stăpânească şi coborî din maşină. Apoi, înconjurând vehiculul, deschise portiera Annei.

— Toate scuzele mele… dar te previn că n-ar trebui să ai nicio legătură cu Maurice Caswell atâta timp cât vei fi în această casă. Ne vom vedea la birou mâine la ora opt şi

jumătate, declară el cu o voce glacială.

Ea se îndreptă mecanic spre casă, în timp ce Mark ducea maşina în garaj.

Ştia acum că nu mai puteau ignora atracţia lor reciprocă şi începu să regrete că se lăsase dusă de furie încât să-l insulte.

Începând de acum, războiul era declarat între ei.

Trilurile unei păsări cântând voioasă pe marginea ferestrei o treziseră pe Anna.

Evenimentele din ajun îi reveniră imediat în memorie şi hotărî să adopte o atitudine rece, eficace şi competentă. Îşi va relua rolul de secretară model şi relaţiile lor vor rămâne strict profesionale.

Se ridică şi deschise draperiile. Imediat, soarele inundă camera şi admiră vederea magnifică pe care o avea asupra parcului. Dincolo de peluză, apa piscinei era perfect nemişcată în aerul cald al dimineţii. Se pare că nimeni altcineva nu fusese trezit de pasăre!

Îi trebui mai puţin de cinci minute să-şi îmbrace costumul de baie şi să se îndrepte spre piscină. Dar când ajunse, îl zări pe Mark spintecând apa cu braţele sale puternice într-un craul impecabil. Buna ei dispoziţie dispăru brusc şi-şi pierdu orice dorinţă de scăldat. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse în casă, uşurată că Mark n-o zărise.

La opt şi jumătate, intră în biroul lui Mark.

— Bună ziua, îl salută ea cu o voce calmă.

— Bună ziua, răspunse el distrat… în mod obişnuit, mă antrenez în fiecare zi între şase şi şapte în piscină. Ai putea să mi te alături, dacă doreşti. În schimb, dacă preferi să te scalzi singură, piscina este de obicei liberă după ora şapte.

El nu zâmbea deloc, doar stabilea faptele.

— Adu-mi corespondenţa imediat ce eşti gata, adăugă el.

Se îndreptă spre uşă şi intră în biroul ei tocmai în momentul când suna telefonul.

— Anna! Draga mea! Te-am visat toată noaptea… Mi-ai redat speranţa.

— Maurice! îmi pare rău, dar nu pot să-ţi vorbesc acum, declară ea cu o voce fermă.

— Aşteaptă! Trebuie neapărat să te întâlnesc! Când pot să te văd?

— Nu cred că ar fi înţelept, Maurice. La revedere.

Ea auzi un zgomot uşor de paşi şi ochii i se măriră când Mark apăru în prag. În mod vizibil, uşa deschisă îi permisese să asculte conversaţia telefonică.

— Bate-mi această scrisoare, te rog, îi ceru el cu o voce neutră, întinzându-i o foaie înainte de a ieşi din încăpere.

Ea se execută şi degetele îi zburară pe tastatură. Mâhnită, se gândi că n-avea nicio intenţie să-l revadă pe Maurice, dar nu pentru că Mark avea dreptul să i-o interzică.

Scoase scrisoarea din maşină şi i-o duse s-o semneze. El o citi cu atenţie, apoi se încruntă.

— Va trebui s-o rescrii. Această cifră este greşită.

Fără un cuvânt, se întoarse în biroul ei şi verifică cifrele. Contrariată, îşi dădu seama că într-adevăr făcuse o greşeală. Fusese atât de furioasă că Mark îi supraveghease telefonul, încât nu se dovedise suficient de atentă bătând scrisoarea.

În timp ce îşi relua lucrul, Mark veni să-i ceară să stenografieze o altă scrisoare. Luându-şi blocnotesul şi stiloul, încercă să afişeze aceeaşi indiferenţă ca el. El se aşeză şi dictă:

— „Îţi mulţumesc că ai urmat instrucţiunile mele în ceea ce-l priveşte pe Maurice Caswell. Situaţia este mult mai complexă decât crezi”. Paragraf… „Regret purtarea mea de ieri. Aşa cum ai spus, lucrul şi plăcerea pot fi o compensaţie primejdioasă”… De la capăt. Semnează Mark Findlay şi este adresată Annei Heathley.

Faţa Annei se lumină de un zâmbet şi-şi ridică faţa spre el.

— Facem pauză o oră să ne destindem, Anna. Voi face

puţin golf. Îmi iau telefonul mobil dacă ai nevoie de mine… Iată numărul. Pe curând.

Îl privi pe fereastră îndepărtându-se, însoţit de John, trăgând două cărucioare cu bastoane.

Anna se duse la bucătărie ca să-i dea lui Sally corespondenţa de dus la poştă.

— Vrei o ceaşcă de cafea, Anna? propuse ea cu o voce veselă.

— Cu plăcere, Sally, răspunse Anna întinzându-i scrisorile.

— Seara s-a desfăşurat bine? întrebă cu amabilitate Sally.

— Da, restaurantul era foarte agreabil şi chiar am întâlnit un prieten pe care îl pierdusem din vedere de mulţi ani, Maurice Caswell. Era însoţit de soţia lui. O cunoşti?

— Oh, da! S-a căsătorit cu Clare, o tânără pe care domnul Findlay o frecventa odinioară.

Sally puse ceaşca în faţa Annei şi-i turnă cafeaua. În mod vizibil, îşi căuta cuvintele.

— Am fost cu toţii foarte fericiţi când Clare s-a căsătorit cu altcineva… adăugă ea repede.

Ca şi cum spusese prea mult, îşi luă rapid poşeta.

— Oh Dumnezeule! Este deja unsprezece! Trebuie să mă grăbesc.

Anna îşi bău pe gânduri cafeaua, întrebându-se dacă

din cauza frumoasei Clare Mark era încă celibatar.

Capitolul 5

Gânditoare, Anna se întoarse în biroul ei. Cu puţin noroc, va avea timp să trieze corespondenţa înainte ca Mark să revină.

Spre prânz, hotărî să meargă să se plimbe câteva clipe în parc, fără să se îndepărteze totuşi de casă, pentru a putea auzi telefonul. Se putea zări o parte din terenul de golf exact în spatele copacilor înalţi care înconjurau peluza. Aruncă o privire prin perdeaua de verdeaţă şi-l zări pe Mark care mânuia cu îndemânare bastonul. Mingea mică, albă, zbură ascultătoare spre ţinta ei, dar la câţiva metri de locul unde se găsea. Anna bătu cu prudenţă în retragere şi continuă să-i urmărească pe cei doi bărbaţi puţin mai de departe. Zâmbi, remarcând cât de destins era Mark şi diferit de bărbatul rece cu care avusese de-a face în această dimineaţă. De data asta, el trimise mingea până în gaura care se găsea nu departe de şirul de copaci în spatele cărora se ascunsese Anna. Cei doi bărbaţi nu păreau c-au observat că mingea ajunsese la ţintă.

— Oh! Totuşi, aş fi putut jura că am ochit bine! exclamă Mark râzând. E rândul tău, John…

John ratã de puţin ţinta. Cei doi bărbaţi porniră în căutarea mingilor.

— N-o căuta, Mark, este în gaură.

— Ei ridicară imediat capul, surprinşi, şi o zăriră pe tânăra femeie care înainta spre ei. Mark se aplecă şi ridică mingea cu un strigăt de triumf. Zâmbetul lui era ca o rază de soare după ploaie.

— Mica mea prinţesă! exclamă el ridicând-o pe Anna şi învârtind-o în jurul lui în aplauzele lui John.

Anna îl privi surprinsă, când o repuse încet pe pământ. Oare faptul că marcase un punct îi provoca atâta exaltare?

— Am marcat un punct dintr-o singură lovitură, îi explică Mark.

— Este bine? se miră ea.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs. Braţul lui Mark îi înconjură umerii timp de o clipă şi ea se înfioră la acest contact.

— Mi-ai purtat noroc, Anna. Este genul de ispravă la care visează toţi jucătorii de golf.

El îi zâmbi, orice conflict părând uitat.

— Anna, vă trebuie să te învăţ să joci… Mâine am multe întâlniri?

— Trebuie să fii în oraş la ora treisprezece.

— Perfect. Atunci, la ora zece îţi voi da prima lecţie.

El aruncă o privire la ceas.

— Bine, mergem să ne răcorim rapid, apoi vom prânzi. Presupun că foamea te-a făcut să ieşi din birou?

Sally ţi-a cerut să încălzeşti mâncarea? în cinci minute, John? îţi convine?

Anna se îndreptă în grabă spre bucătărie, întrebându-se cum va putea să pregătească masa într-un timp atât de scurt. Dar greşise făcându-şi griji. Sally pregătise un prânz uşor cu pâine prăjită şi sandvişuri variate în sufragerie. Anna nu avu decât să pună apa la încălzit pentru cafea.

Prânzul fu foarte destins şi după-amiaza care urmă se dovedi foarte interesantă pentru Anna. Într-adevăr, Mark îi explică unele regularizări complexe atât de limpede, încât volumele pe care încercase să le studieze înainte se lămureau brusc. Îşi aminti că şefa ei, Catherine, îi promisese că va învăţa mai mult în două săptămâni cât într-un an întreg de practică la ea. Nu se înşelase. Anna urmări cu atenţie această lecţie şi ochii lui Mark o recompensau din când în când cu o privire călduroasă.

Când calculatorul scoase un mesaj puţin după ora cinci, el o lăsă să rezolve singură problema. Ea primi provocarea. Când terminase, Mark constată rezultatele excelente ale „elevei” lui.

— Bravo! Te-ai descurcat foarte bine. Eforturile tale sunt foarte promiţătoare, adăugă el zâmbind.

Îi făcu mare plăcere să-l asculte pe Mark şi fu dezamăgită când el trebui să plece pentru a se duce la

întâlnire.

Afară, apa rece a piscinei părea s-o invite la scăldat şi cedă cu încăpăţânare acestei tentaţii.

Seara, se alătură lui John şi lui Sally pentru a urmări un film la televizor. Spre ora zece, căscă uşor şi hotărî să meargă la culcare, mulţumită de ziua ei. Ideea că Mark o va învăţa să joace golf în ziua următoare o făcu să zâmbească în timp ce trecea în lumea viselor.

Graţie noilor raporturi care se stabiliseră între ei, începutul dimineţii următoare se desfăşură foarte bine. Mark aprobă zâmbind analiza oarecum complexă şi amănunţită pe care i-o ceruse s-o pregătească.

Cu puţin înainte de ora zece, John veni să li se alăture şi toţi trei se îndreptară spre terenul de golf. John adusese bastoane mai mici şi foarte uşoare pentru Anna.

— Ar trebui să ţi se potrivească perfect, Anna, comentă Mark. John este foarte abil în alegerea bastoanelor. Acestea sunt utilizate în principal pentru loviturile lungi… Haide, încearcă să loveşti mingea din această parte, o sfătui el zâmbind.

Ea făcu o figură care exprima îndoială.

— Probabil o voi pierde în iarbă.

— M-ar mira, cu siguranţă, nici măcar nu vei reuşi s-o loveşti.

— John nu vine cu noi? întrebă ea surprinsă în timp

ce acesta se îndrepta spre casă.

— Nu, trebuie să lucreze. Într-adevăr, este o sarcină foarte captivantă să se ocupe de acest teren, să ştii. În plus, n-aş suporta să-i văd faţa descompusă de fiecare dată când vei ridica un bulgăre de pământ din preţioasa lui peluză!

— Mulţumesc mult! Este foarte încurajator!

El râse încet.

— Vezi acea colină mică, acolo? Va trebui să ţinteşti în această direcţie. Scopul tău este de a trimite mingea în gaură, la baza steagului. Este exact la două sute zece metri de aici, o distanţă bună pentru un început.

El scoase un mic obiect portocaliu din cărucior.

— Iată ceea ce se cheamă un suport de mingi. Vei folosi doar pentru prima lovitură.

El puse mingea pe suport şi Anna îl observă, puţin neliniştită. Nu era prea mare şi lungimea bastonului era derutantă. Se simţea deodată încordată şi teribil de stângace.

— Acum, ia bastonul şi ţine-l în felul acesta, explică Mark făcând o minunată demonstraţie.

Ea încercă să ia poziţia pe care el i-o indica.

— Nu… îndoaie genunchii mai mult.

El îşi puse mâna peste a ei, ca să-i ghideze mişcarea.

Anna era conştientă de apropierea lui şi o cuprinse o

tulburare uşoară, sporindu-i stângăcia.

Făcu totuşi un efort să-şi dea osteneala.

— Este mai bine aşa. Acum, să încercăm una sau două lovituri.

Forţându-se să-şi păstreze degetele în aceeaşi poziţie, încercă să-i urmeze explicaţiile.

— Nu… spuse Mark apropiindu-se din nou de ea. Păstrează capul plecat, numai corpul trebuie să se mişte.

La atingerea lui, bătăile grăbite ale inimii Annei îi răsunau în cap şi nu ştiu niciodată cum reuşi să lovească mingea.

— Iată! Nu este atât de complicat… Alta, acum…

Anna fixă mica minge şi încercă să repete acelaşi miracol. Mark era în picioare lângă ea şi faptul că-i urmărea fiecare mişcare o obligă să se concentreze. Ridică braţul în poziţia corectă, pivotă şi execută a doua lovitură. Mica minge zbură şi ea îi privi plecarea cu neîncredere. Triumfătoare, zâmbi.

— Nu-i rău! Dar data viitoare dă-ţi silinţa să nu-ţi cadă bastonul. Nu joci base-ball!

Acest comentariu cam sec o readuse la realitate. El plasă o minge pe suport. Şi loviturile se succedară. Uneori, mingea pornea departe, alteori ridica un bulgăre de pământ cu vârful bastonului.

— Bine, acum vom începe să jucăm, hotărî el după

câteva încercări. Vom aduna mingile în trecere.

Probabil că se născuse cu un baston de golf în mână! se gândi ea. Luă poziţia de lovitură şi ţinti în direcţia găurii.

— Bravo! Este aproape bine! De ce n-ai făcut asta mai devreme?

Contrariată de această remarcă, nu răspunse şi înaintă până la locul unde se oprise mingea. Cu supleţe şi eleganţă, ţinti din nou. Privind mica minge albă zburând, se gândi că la urma urmei, poate că şi ea avea stofă de campioană.

— Acum, vei schimba bastonul şi va trebui să uiţi ce te-am învăţat despre poziţia picioarelor.

Braţele lui o înconjurară din nou şi Anna fu încă o dată conştientă că atingerea corpurilor lor făcea să urce în ea senzaţii delicioase. Gura lui era la nivelul ochilor ei şi nu se putu împiedica să admire conturul lor senzual. De data aceasta, nu reuşi să se concentreze când el se îndepărtă. Mingea căzu la câţiva centimetri de suport şi ea o puse la loc pentru o nouă încercare care se dovedi la fel de ineficace. Râsul lui Mark o făcu brusc să reacţioneze şi-şi regăsi gesturile potrivite. Mingea porni admirabil şi zbură peste steagul care indica următoarea gaură.

— Trebuia s-o trimiţi în aceasta, nu în următoarea, glumi el.

Furioasă, lovi o altă minge care ajunse doar la câţiva centimetri de gaură.

— Bravo! Aproape ai atins ţinta.

Abia după zece încercări reuşi să trimită mingea în mica scobitură şi când în sfârşit încercarea el fu concludentă, jură pe toţi sfinţii că golful şi cu ea erau duşmani neînduplecaţi.

— Niciodată n-am văzut pe cineva atât de puţin abil, comentă Mark. Îndată ce vei avea puţin timp, te sfătuiesc să vii să te antrenezi.

Continuarea lecţiei fu dezastruoasă. Anna era epuizată şi toate membrele o dureau.

— Este într-adevăr un joc? îl întrebă ea pe Mark, descurajată.

— Bineînţeles. Vei vedea, sunt sigur că-l vei aprecia curând.

El îşi privi ceasul.

— Bun. Am face mai bine să ne întoarcem acum… Altfel, rişti să nu mai fi în stare să lucrezi, adăugă el cu un mic zâmbet maliţios.

Imediat ce reveniră în casă, urcă în camera ei pentru un duş rapid, apoi coborî în bucătărie. Le povesti lui John şi lui Sally prima ei lecţie de golf şi ei râseră cu căldură.

— Curios, comentă Mark, care intră la rândul lui, Anna ar putea fi o excelentă jucătoare de golf. Două sau

trei dintre loviturile ei au fost aproape perfecte.

— Cred totuşi că mă voi mulţumi de acum înainte cu nataţia, oftă Anna.

Trei perechi de ochi o priviră cu uimire, ca şi cum formulase o adevărată aberaţie. Era totuşi sigură că golful nu era un sport care-i convenea, mai ales cu un profesor ca Mark, care o făcea să-şi piardă stăpânirea de sine când o atingea.

De-abia ajunseseră în birou şi sună telefonul. Anna ridică receptorul şi Mark se pregătea să-l ia, crezând că el era cel căutat. Dar Anna păli brusc, recunoscând vocea interlocutorului.

— Anna, draga mea… Poţi să vorbeşti? Trebuie să te văd.

Mark nu era decât la câţiva centimetri de ea şi-i luă prompt receptorul din mână. Faţa lui se întunecă în timp ce asculta cuvintele murmurate de Maurice.

— Anna nu poate să-ţi vorbească deocamdată şi nici pe viitor. Este suficient de clar? îi aruncă el cu o voce tăioasă.

Fără să asculte protestele lui Maurice, trânti brusc telefonul.

— Am tot dreptul să-mi întâlnesc prietenii în afara orelor de lucru! se înfurie Anna, indignată.

— În orice caz, nu cu Maurice Caswell!

Privirea lui era îngheţată. Se întoarse şi-şi luă servieta diplomat, apoi îi arătă cu degetul registrele pe care le studiaseră împreună.

— Când vei termina lucrul pe care ţi l-am lăsat, copiază ultimele două capitole şi studiază-le. Le vom revedea la întoarcerea mea.

Se îndreptă spre uşă, urmărit de privirea furioasă a Annei. Revenirea la această atmosferă de război rece îi frângea inima. Teancul de dosare aflate în faţa ei o obliga să rămână ţintuită pe scaun ore întregi.

Trecuse de ora cinci când se ridică să se întindă şi să-şi dezmorţească picioarele. Aruncă atunci o privire nemulţumită spre registrele pe care i le dăduse să le recopieze. Privirea îi căzu brusc pe imprimantă şi zâmbi maliţios.

Cinci minute mai târziu, punea fotocopiile pe biroul lui Mark, branşa robotul telefonic şi urca în camera ei ca să-şi îmbrace costumul de baie.

În seara aceea, nu adormi decât foarte târziu, deoarece era miezul nopţii când auzi motorul maşinii lui Mark oprindu-se în parc. Inima ei îşi acceleră brusc bătăile şi amintirea unei priviri glaciale îi obsedă visele.

Niciun „bună ziua” n-o întâmpină dimineaţa următoare când intră în biroul ei. Găsi fotocopiile puse lângă maşina de scris, dar Mark se abţinu de la orice

comentariu. Atmosfera fu deosebit de încordată toată ziua şi Mark făcu în aşa fel încât nu avu niciun minut de odihnă.

În zilele următoare, Anna nu se putu împiedica să nu simtă respect şi admiraţie pentru munca îndârjită depusă de Mark. Fără tragere de inimă, trebui să admită că acest bărbat îşi merita din plin reuşita. În mod vizibil, toţi prietenii îi purtau o mare afecţiune şi legăturile lui profesionale îl respectau profund.

Totuşi, un zid se ridicase între ei. Mark îi vorbea cât mai puţin posibil şi ea se gândea că putea fi tot atât de bine un calculator, atât de impersonal se arăta cu ea. Dar în ciuda răcelii lui Mark, ştia că îşi îmbogăţea cunoştinţele în fiecare zi, lucrând cu el. Devenea din ce în ce mai conştientă de complexitatea reţelei afacerilor lui Mark şi înţelegea treptat cum funcţionau. Niciodată nu-i propunea s-o ajute când întâmpina o problemă şi Anna îi regreta cu amărăciune lecţiile.

Trebuia totuşi să admită că niciodată nu lucrase într-o ambianţă atât de agreabilă. În plus, Sally şi John se arătau deosebit de călduroşi şi foarte atenţi cu ea. Ei ghiciseră fără nicio îndoială atitudinea lui Mark faţă de ea. Cu atât mai mult cu cât o trimitea întotdeauna la masă cu o oră înaintea lui. Astfel, îşi lua prânzul singură, cu excepţia micilor dejunuri pe care le împărţea cu Sally şi cu John în căsuţa lor.

Când apărea dimineaţa în birou, Mark era deja cufundat în dosarele lui. Ieşea aproape în fiecare seară pentru cină în exterior şi ea îşi imagină că trebuia s-o întâlnească pe Clare Caswell.

Tocmai terminase de dactilografiat ultima scrisoare când Mark apăru în biroul ei.

— Poţi să-ţi iei liber după-amiază, o anunţă el. În schimb, ai putea fi liberă astă-seară, între orele opt şi unsprezece?

— Da, este posibil.

— În cazul acesta, pe diseară.

Ea îi întinse corespondenţa şi el clătină din cap fără vreun alt comentariu.

Obosită, se duse în camera ei ca să se schimbe. Alese o rochie lejeră de plajă galben-auriu, apoi coborî în parc. Mergând cu picioarele goale pe iarbă, se îndreptă spre casa lui Sally, pe care o găsi pregătind ceaiul.

— Aş lua cu plăcere o ceaşcă, declară ea intrând.

— Este prima dată când te văd destinsă după multe zile! Mark îţi dă puţină libertate astăzi?

— Într-adevăr. De altfel, mă întreb cum urma domnişoara Penelope acest ritm infernal!

— Ea adora asta! interveni John care intra la rândul lui în mica bucătărie.

— Pune apa la fiert şi-l vei vedea pe John sosind în

galop! glumi Sally. Spune-mi, John, ce-ai spune să-i dai o lecţie de golf Annei? îi propuse ea vesel.

— Este o idee bună, nu-i aşa, Anna?

Sally părea atât de încântată de propunerea ei, încât Anna n-avu inima să-i spună că să se enerveze din cauza unei mingi era ultimul lucru pe care-l dorea să-l facă. Dacă cel puţin această minge ar fi efigia unui anume director al unei Societăţi de import-export dintre cunoştinţele ei, s-ar arăta fără îndoială mai entuziastă!

Mergând spre terenul de golf, Anna îl preveni pe John de stângăcia ei.

— Oh! Este absolut normal la început! Totuşi, sunt sigur că într-o zi vei fi campioană.

Entuziasmul lui fu curând contagios şi, după severitatea lecţiei lui Mark, veselia lui John era binevenită. Reuşi foarte repede să se destindă şi chiar să se amuze. Fără prezenţa tulburătoare a lui Mark lângă ea, reuşi cu oarecare abilitate câteva lovituri frumoase.

— Cred că ar fi preferabil să începem o adevărată partidă! propuse John atunci, cu ochii strălucind de plăcere.

O oră mai târziu, erau pe drumul de întoarcere şi Anna se simţea într-o dispoziţie deosebit de bună.

— Ştii, John, cred că încep să înţeleg motivul pentru care mulţi oameni apreciază jocul de golf.

— Dacă patronul îţi lasă puţin timp liber, îţi voi da bucuros alte lecţii. Eşti într-adevăr dotată, Anna.

— Eşti amabil, mulţumesc, John.

În acest moment, Anna îl zări pe Mark îndreptându-se spre piscină, înconjurând cu braţul umerii unei încântătoare femei brunete. O cuprinse brusc furia. Cum putea să se afişeze astfel în faţa ei cu Clare Caswell, în timp ce pe ea o împiedica să-şi vadă prietenii?

— Trebuie să mă duc în oraş pentru o oră, declară atunci John. Vrei să te las undeva?

Perspectiva de a rămâne singură în camera ei, având în minte imaginea acestui cuplu aşezat pe marginea piscinei n-o amuza deloc.

— Cu plăcere, răspunse ea. Mă duc să mă schimb. Îmi dai cinci minute?

— Îţi dau zece.

Se îndreptară spre intrarea din spate a casei, şi, într-un acord tacit, se abţinură să vorbească despre Clare şi Mark.

Câteva minute mai târziu, Anna se instalase lângă John în maşină şi admira câmpurile care formau un puzzle uriaş verde şi auriu în care terenurile erau separate de liniile albe ale barierelor.

John o lăsă în faţa pieţei mari şi, timp de o oră, se plimbă prin centrul micului oraş, ca o simplă turistă.

Privea cu plăcere vitrinele magazinelor de modă care se succedau sub arcade.

Dar ora trecu foarte repede şi i se alătură curând lui John la locul de întâlnire stabilit.

— Mi-ar plăcea să am timp să revin aici pentru a face câteva cumpărături înainte de plecarea mea, săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare? se miră John. Credeam că vei fi încă aici la întoarcerea domnişoarei Penelope, declară el cu inocenţă. Cel puţin aşa a spus Mark.

— Oh, nu! N-am venit aici decât pentru două săptămâni.

Anna se încruntă, uimită. Catherine o sunase la începutul şederii ei la vilă în legătură cu o afacere complicată, dar nu se gândise s-o întrebe dacă-i găsise o înlocuitoare. Şi totuşi, ştia că dacă Mark luase această decizie, totul se va petrece cum prevăzuse el. La acest gând, tresări. Tot ce putea spera, era că John îi interpretase greşit cuvintele.

— Crede că eşti o secretară model. Mi-a spus-o chiar a doua zi. De altfel, nu v-ar fi păstrat atâta timp dacă nu era cazul.

Complimentul acesta era plăcut de auzit. Dar, date fiind relaţiile lor actuale, Mark putea foarte bine să-şi schimbe părerea după ce vorbise cu John. Fu surprinsă să

simtă regret la această idee.

Dar, la urma urmei, Mark Findlay era un bărbat obişnuit ca femeile să leşine în faţa lui şi ea n-avea nicio intenţie să se numere printre acestea. De altfel, de câteva zile, nu făcuse nicio încercare s-o seducă!

La ora opt, se îndreptă spre birou, dar nu găsi nicio urmă de Mark. Începu totuşi să lucreze şi câteva minute mai târziu fu întreruptă de soneria telefonului. Fără îndoială, Mark o suna s-o anunţe că fusese reţinut, se gândi ea ridicând receptorul.

— Anna? Sunt Maurice! Nu-mi spune că lucrezi încă la ora asta!

Ea speră cu ardoare ca Mark să nu sosească într-un moment atât de nepotrivit.

— Trebuie neapărat să vii să mă întâlneşti mâine seară la intersecţia care se află la câţiva metri de casa lui Mark. Nu vreau să te stânjenesc venind până la vilă, dar trebuie să-ţi vorbesc neapărat. Voi fi acolo la ora şapte şi jumătate… Te rog, Anna…

— Maurice, acum patru ani ai făcut o alegere. Nu văd cum s-ar schimba situaţia prezentă dacă discutăm.

În minte îi apăru imediat imaginea lui Mark îndreptându-se spre piscină, cu un braţ trecut în jurul umerilor Clarei Caswell. Un val de emoţie îi slăbi hotărârea.

— Bine. Am într-adevăr impresia stranie că voi regreta, dar te voi întâlni mâine seară dacă patronul nu are nevoie de mine. Îmi pare rău, dar nu pot fi mai precisă.

— În fine, accepţi… Pe mâine, draga mea.

Anna era chinuită de gânduri contradictorii când închise telefonul. Maurice Caswell nu mai conta deloc pentru ea şi să-l întâlnească era împotriva dorinţelor lui Mark Findlay… Dar la urma urmei, nu era răspunzător de această situaţie ridicolă? Dacă nu s-ar fi arătat atât de intransigent asupra persoanelor pe care voia să le vadă în exterior, ar fi putut foarte bine rezolva această problemă cu Maurice la telefon.

Capitolul 6

Câteva minute mai târziu, Anna îl auzi pe Mark fluierând în timp ce se apropia de birou.

Tocmai terminase de bătut o listă cu cifre la calculator şi când el intră, imprimanta era în funcţiune.

— Vrei s-o suni pe Catherine pentru mine, te rog? o întrebă el intrând în încăpere. Arată-mi ce ai găsit…

Ea scoase foaia de la imprimantă şi i-o întinse înainte de a forma numărul Catherinei.

— Catherine Lester…

— Bună ziua, sunt Anna.

— Ah, bună ziua, Anna! Cum se desfăşoară şederea dumitale? Am aflat că ai devenit o jucătoare de golf

eminentă!

— Nu sunt încă pregătită pentru campionat! glumi Anna râzând.

Îşi aminti brusc prezenţa lui Mark şi râsul i se stinse.

— Catherine, Mark doreşte să-ţi vorbească. Dar înainte, poţi să precizezi când voi fi înlocuită?

— Dar bineînţeles, draga mea. Noua mea recrută nu este fără îndoială la fel de strălucită ca dumneata, dar este foarte amabilă.

— Crezi c-ar putea veni săptămâna viitoare?

Remarcă privirea insistentă a lui Mark care întinse imediat mâna spre receptor şi Anna i-l dădu fără să mai aştepte.

— Catherine! Ce înseamnă această prostie?

O ascultă pe sora lui câteva secunde înainte de a răspunde.

— Nu, nici vorbă! N-am nicio intenţie să formez pe altcineva. Anna va rămâne aici până când domnişoara Penelope o să revină. Este clar?

Ochii lui erau veritabile mitraliere în timp ce o privea pe Anna, vrednică de milă în spatele biroului ei.

— Puţin mă interesează că-mi poartă pică, din moment ce-şi face treaba pe care i-o dau! reluă el tăios.

Se întoarse brusc, ca şi cum vederea Annei îl indispunea.

— Catherine, am în sfârşit rezultatele pe care le aşteptam. Afacerea pare posibilă. Bineînţeles, nu trebuie mai cu seamă ca ştirea să se răspândească, dar cât timp suntem la curent doar noi trei, este inutil să înscriem asta într-un calculator. Va fi timp pentru asta dacă ne hotărâm în cele din urmă să facem pasul.

În ciuda nemulţumirii ei, Anna se interesă de conversaţie.

Apoi se gândi că numai Mark Findlay putea să se arate atât de dictatorial şi revolta i se citea în ochi în timp ce fixa spatele lui lat. El se întoarse exact în clipa aceea ca să observe figura ei îmbufnată. În mod cu totul neaşteptat, începu să-i zâmbească.

— Nu, bineînţeles, replică el, Anna nu va avea nicio obiecţie. Pare chiar încântată… Dormi liniştită, surioară.

El zâmbi din nou şi Anna îşi simţi inima topindu-se în faţa blândeţii neaşteptate a feţei lui. Îşi plecă ochii asupra dosarului din faţa ei. Când ridică din nou capul spre Mark, el o observa cu un aer maliţios.

— Aşadar? Vrei să te întorci acasă? Logodnicul tău nu poate trăi fără tine? Ce păcat! Ei bine, spune-i că poate veni să te întâlnească aici în weekend, casa este suficient de mare…

El se întoarse atunci şi se îndreptă spre biroul lui. Anna simţi că o cuprinde furia.

— Această propunere se aplică şi lui Maurice Caswell? îi aruncă ea.

— Credeam că mi-am exprimat părerea în legătură cu acest subiect… replică el cu o voce îngheţată.

Încurcată, ea renunţă, revenind la lucrul ei.

— Anna! o chemă el din birou câteva minute mai târziu, am nevoie să-ţi dau câteva date pe care să le verifici apoi pentru mine, te rog.

Mark Findlay se pregătea să dea o nouă lovitură în lumea afacerilor, se gândi ea formând un număr de telefon de la New York.

Două ore mai târziu, Mark citea rezultatele cercetării făcute de Anna.

— Este foarte satisfăcător… aprecie el. Pari obosită… Du-te la culcare. Vom începe la ora unsprezece mâine dimineaţă. John m-a atenţionat că ai dori să ai puţin mai mult timp liber ca să vezi vitrinele. În acest caz, poţi să închei programul la ora trei şi să te duci la Christchurch.

— Mulţumesc… Ai nevoie de mine mâine seară?

— Nu, trebuie să ies… Nu voi putea pune pe picioare această afacere înainte de săptămâna viitoare. Voi mai lucra puţin seara asta.

El îi zâmbi şi o căldură reconfortantă o învălui atunci pe Anna.

— Bine. Bună seara, Mark.

Adormi gândindu-se cât de fericită era de această destindere care părea să se fi stabilit provizoriu între ei. După atmosfera dezastruoasă din aceste ultime zile, schimbarea era binevenită.

La ora trei a doua zi, se pregătea să părăsească biroul.

— Dacă ai intenţia să te întorci înainte de ora şapte poţi să iei maşina mea, îi propuse Mark. În caz contrar, John şi Sally te vor conduce.

— Îţi mulţumesc… Dar mă voi întoarce destul de devreme.

Era oare un mijloc s-o supravegheze? se întrebă strecurându-se în spatele volanului. Pornind motorul silenţios al berlinei, ieşi încet din parc. Doar n-o să devină la fel de suspicioasă ca Mark! se gândi ea conducând cu plăcere superba maşină.

După ce garase în parcarea biroului lui Mark, hotărî să se îndrepte spre magazinele de modă pe care se adăposteau sub arcade.

Destinsă şi bine dispusă, hoinări printre vitrine, încântată de aceste câteva ore de libertate.

Ochii i se fixară atunci pe o rochie de mătase pictată de mână, în degradeuri subtile de corai. O eşarfă lungă asortată o însoţea. Intră în magazin şi ceru s-o încerce. Rezultatul fu extrem de satisfăcător şi Anna nu ezită prea

mult înainte de a ceda acestei mici nebunii. La urma urmei, nu-şi adusese lucruri decât pentru o şedere de două săptămâni şi nu de şase! O altă rochie elegantă îi va fi fără îndoială necesară… O mică voce îi sugeră că poate era în intenţia de a-i plăcea lui Mark, astfel că hotărî să cumpere această minunăţie. Dar refuză să acorde atenţie acestei presupuneri ridicole!

Era ora şapte şi un sfert când se întoarse la vilă şi Mark era îmbrăcat pentru a ieşi. Ochii lui se luminară de o licărire maliţioasă când văzu pachetul pe care-l purta.

— Ah! Văd că plimbarea s-a dovedit fructuoasă! Pari foarte mulţumită…

— Într-adevăr! Am găsit o rochie încântătoare, răspunse ea, dusă de entuziasmul ei. În plus, prevăzusem să nu rămân aici decât două săptămâni şi am nevoie de alte haine.

— Dacă înţeleg bine, va trebui să-ţi măresc salariul… glumi el. Ei bine, pune-mi eticheta pe biroul meu. Îţi voi înapoia această cumpărătură. Sunt încântat că ai petrecut o zi plăcută, Anna.

El fluieră încet şi se îndepărtă spre maşină.

Anna se întoarse în camera ei, mişcată de gestul generos al lui Mark. Oricum, n-avea intenţia să-l lase să-i plătească ce cumpărase.

Se schimbă, îmbrăcă nişte blugi şi un tricou roşu,

apoi coborî să meargă la întâlnirea ei, hotărâtă să-l facă pe Maurice să înţeleagă că n-avea nicio intenţie să continue legăturile cu el. O să-i acorde zece minute, niciunul în plus.

În timp ce se strecura afară din casă, regretă brusc că acceptase să-l întâlnească. Avea oroare de acest gen de subterfugiu.

O umbră tristă trecu prin ochii ei când se gândi cât de îndrăgostită fusese de el. Şi sentimentele ei o orbiseră, împiedicând-o să discearnă licărirea vicleană din privirea lui. Numeroasele călătorii de afaceri ale lui Maurice la Christchurch n-o miraseră niciodată şi când îi vorbise într-o zi despre logodna lui, fusese profund şocată. Se arătase atât de naivă…

După aceea, respinsese întotdeauna avansurile altor bărbaţi, în mintea ei rămânând fidelă memoriei lui Maurice, până în acea faimoasă seară când descoperise că nu mai avea nimic pentru el. În plus, acum era profund conştientă de defectele lui.

Lunga maşină sport a lui Maurice era oprită la marginea unui drum, într-o intersecţie.

— Anna, draga mea… exclamă el prin geamul deschis, în timp ce ea se apropia.

— Maurice, această situaţie este ridicolă… începu ea cu o voce fermă.

— Poate… Dar ce importanţă are? Mi-ai lipsit atât de

mult… Nu mi-am dat seama până când te-am revăzut în acel restaurant. Eşti atât de minunată.

— Maurice… eu…

— Nu, nu spune nimic. Mă ocup eu de toate. Te voi duce într-un loc liniştit pe care-l cunosc şi acolo vom reînvăţa să ne apreciem. Urcă în maşină, draga mea.

— Maurice…

— Nu spune nimic.

El aruncă o privire îngrijorată în jur, ca şi cum se aştepta să vadă pumnul lui Mark abătându-se asupra lui în orice moment.

— Ascultă, Maurice, insistă ea cu hotărâre, nu voi merge cu tine nicăieri.

— Te rog… nu putem vorbi aici, reluă el cu nelinişte.

Ideea că Mark putea trece pe acest drum într-un moment sau altul o determină să urce lângă el în maşină, fără tragere de inimă.

Maurice demară imediat şi conduse în tăcere, concentrându-se asupra virajelor drumului. Anna privea cu oarecare teamă acul vitezometrului urcând primejdios.

— Maurice, aş vrea să opreşti pentru ca să vorbim. N-am nicio intenţie să mă plimb pe câmpii cu tine.

Ascultând-o, el opri maşina într-un drum mic, aproape de o poiană şi perdeaua deasă de copaci ascundea maşina dinspre drum.

El îi zâmbi şi degetele lui se apropiară încet de gura Annei. Ea întoarse capul cu repeziciune, nemaiavând nicio îndoială privind intenţiile lui.

— Maurice, nu mă simt deloc atrasă de tine şi deci nu există niciun motiv să rămân aici mult timp.

— Draga mea…

— Clarei trebuie să-i spui aşa, reluă ea răspicat. Când am acceptat întâlnirea cu tine, am crezut că vom avea o conversaţie reală, dar văd că m-am înşelat…

— Te iubesc, protestă el şi tu de asemenea mă iubeşti…

În mod vizibil, ideea de a fi respins de Anna nu-i trecuse prin minte.

— Ştiu că te aşteptai să te iau de soţie, Anna. Numai că n-aveam bani în acea perioadă… Speram să te pot uita, dar n-am putut niciodată.

El o privi cu tristeţe şi Anna îşi aminti slăbiciunea de care dăduse dovadă înaintea acestor ochi seducători care nu erau decât mincinoşi. Şi când el afişă o mutră îmbufnată, fu aproape să izbucnească în râs, întrebându-se cum se putuse lăsa înşelată de acest bărbat care nu era decât un făţarnic.

— Când am dansat în acea seară, reluă el pe un ton dramatic, am înţeles că eram făcuţi unul pentru altul. Eşti atât de frumoasă, încât mă înnebuneşti. Te doresc la fel de

mult ca tine…

— Ce tiradă superbă! încercă ea să glumească. Din nefericire, nu te cred, Maurice.

El păru sincer uimit.

— Atunci, trebuie că eşti îndrăgostită… Ştiu! îl iubeşti pe Mark Findlay!

— Eu! îndrăgostită de Mark! Ce prostie!

— Ba da, îl iubeşti. Şi acesta este motivul pentru care mă respingi.

Ea ghicea că înfrângerea era mai uşoară pentru el dacă exista un rival.

— Mark te-a adus exact acolo unde voia, nu-i aşa? Alergi să te arunci la picioarele lui la o simplă pocnitură din degete, îi aruncă el cu amărăciune.

— Ai face mai bine să mă conduci imediat înapoi, interveni ea cu răceală. Nu cred că vorbele tale ţin seama prea mult de demnitatea mea şi a lui Mark.

El porni motorul şi o readuse la intersecţie într-o tăcere apăsătoare.

— Poţi să mă laşi în faţa vilei, declară ea când el încetinea.

— Bineînţeles că nu. Pentru a asculta mustrările lui Mark după ce am suportat de la tine! Draga mea Anna, va trebui să te întorci pe jos.

Ea coborî din maşină fără a catadicsi să-i răspundă.

Maşina păru că împroaşcă pietrişul când demară în trombă.

Anna se îndreptă spre casa cuibărită în mijlocul copacilor şi impresia de linişte care se degaja o alină puţin. Se simţea obosită, această scenă o epuizase complet. Gândindu-se la cuvintele lui Maurice, avu un mic zâmbet ironic. Ea, îndrăgostită de Mark! Ce glumă! Totuşi, n-o făcea să râdă deloc.

Câteva zile mai târziu, Mark părea gânditor consultând dosarul noii afaceri la care lucra. O chemă pe Anna să vină în biroul lui.

— Cred că se poate spune adio acestui proiect, Anna. Priveşte aceste preţuri! Cineva ne-a luat-o înainte folosind exact acelaşi plan ca al nostru. Mă întreb despre cine este vorba… Presupun că vom afla curând… Ce vrei, nu poţi câştiga întotdeauna şi eu cunoşteam riscurile!

Era un bărbat remarcabil, se gândi Anna cu admiraţie. Lucrase săptămâni de zile la acest proiect şi într-un minut toate speranţele lui se prăbuşeau. Totuşi, primea această lovitură urâtă a sorţii în modul cel mai pozitiv.

— Ei bine, să trecem la altceva, Anna.

Atmosfera între ei era atât de destinsă pe cât era posibil şi Mark se străduia să-i explice motivele fiecărei decizii pe care o lua în privinţa afacerilor sale.

În fiecare dimineaţă, Anna era nerăbdătoare să coboare în birou, găsind din ce în ce mai mult interes în munca ei.

De obicei, se ducea direct la piscină după serviciu. Mark dispărea spre ora ceaiului şi ea nu mai avu niciodată vreun indiciu privind activităţile lui din afara biroului. Degeaba se gândea că asta n-o privea câtuşi de puţin, nu se putea împiedica să nu-şi pună întrebări despre absenţele lui.

În cadrul serviciului se dovedea un patron perfect, dar să ştie că pentru el nu era decât o secretară excelentă o irita în cel mai înalt grad.

În dimineaţa aceea, îşi ridică ochii din dosarul ei auzind zgomot de voci pe culoar.

— Dacă nu vrei să mă duci, ei bine, voi merge cu secretara ta!

Clare Caswell intră în încăpere, uluitor de frumoasă.

— Bună ziua, Anna! Patronul dumitale nu vrea să mă însoţească să joc golf. Atunci, luaţi-vă căruciorul cu bastoane şi veniţi cu mine!

Mark intrase în spatele Clarei şi o observa pe Anna.

— Poţi să te duci, Anna. Am nevoie de linişte timp de o oră şi jumătate… Totuşi, să revii înainte de sfârşitul dimineţii.

— Dar nu sunt capabilă să joc! exclamă Anna.

— Ba da, ba da…

El îi zâmbi şi o luă de umeri ca s-o împingă amabil spre uşă.

Pentru motive necunoscute, dorea să se ducă şi să-i distreze prietena. Fără tragere de inimă, plecă să-şi caute căruciorul, apoi se alătură Clarei pe terenul de golf.

Tânăra femeie tocmai lovea o minge care zbură în aer. Fără mare entuziasm, Anna îşi luă bastonul, îngrijorată la ideea că trebuie să-şi amintească toate mişcările pe care le învăţase.

Îşi puse mingea pe suport şi privi în direcţia steagului. Cu sprijinul afectuos al lui John, nu i se păru atât de departe!

Clare aştepta cu calm şi nonşalanţă şi o făcu pe Anna nervoasă.

Execută o lovitură puţin prea rapidă şi ratămingea. Expresia pe care o afişa Clare era foarte elocventă. A doua încercare se dovedi aproape la fel de infructuoasă şi mingea căzu la câţiva centimetri de suport.

— Nu este deloc mai bine, comentă Clare.

— Sunt o începătoare, se scuză Anna. Dacă preferaţi să jucaţi singură, n-aş fi decât prea fericită să vă urmăresc şi să iau o lecţie privindu-vă.

— Debutanţii au nevoie de sfaturi, este normal. Încercaţi încă o dată, concentrându-vă mai mult. Poate

atunci veţi face isprăvi…

Tonul pe care îl folosea era uşor sarcastic şi deveni treptat complet dezagreabil. Anna era în culmea disperării când ajunseră în sfârşit la ultima gaură.

— Este un joc mai degrabă curios! declară atunci Clare. N-am terminat partida, dar pot deja să vă anunţ că am câştigat. Diferenţa de scor este atât de mare, încât este inutil să comparăm punctele! De altfel, nu numai la golf pot să vă bat… Credeţi-mă, veţi regreta amar că aţi ieşit cu soţul meu!

Această declaraţie era atât de neaşteptată, încât Anna aproape se sufocă.

— L-am întâlnit pe Maurice o dată, pe un plan strict amical, dar n-am nicio intenţie să-l revăd.

— Nu faceţi pe inocenta… Am luat măsuri ca să mă debarasez de dumneata. Mark crede că eşti o secretară excelentă… Ei bine, îşi va schimba curând părerea, o ameninţă ea cu răutate.

Exista atâta venin în vocea ei, încât Anna fu descumpănită.

— Mark! exclamă brusc Clare alergând în întâmpinarea celui care sosea pe terenul de golf.

Anna privi neîncrezătoare cum tânăra femeie îşi strecură un braţ sub cel al lui Mark, zâmbindu-i cu tandreţe. El îi zâmbi scurt la rândul lui înainte de a-şi

întoarce atenţia spre Anna.

— Te simţi bine, Anna? Eşti foarte palidă, se nelinişti el.

— Are motive bune pentru asta, interveni Clare. Priveşte scorul!

Ea agită cartonaşul sub nasul lui Mark, care aruncă o privire rapidă.

— Nu-ţi face griji, o linişti el pe Anna, întorcându-se spre ea. Ultimele două lovituri au fost splendide.

— Tot meritul revine profesorului meu, lansă Clare, schimbând brusc tactica. Ce baston ai sfătui-o să folosească pentru lovitura următoare?

— Cred că Anna este complet capabilă să ştie ce-i convine, răspunse el cu calm.

El părea că-i cercetează privirea şi expresia lui călduroasă o reconfort. Se simţi dintr-odată uşurată. La urma urmei, el era patronul şi existau puţine şanse să se lase influenţat de Clare dacă hotărâse să lucreze în continuare cu ea.

Ea ridică încet braţele pentru a executa o lovitură. Dar Clare se trezi să strănute şi o descumpăni. Reluă în linişte mişcarea şi trimise mingea spre gaură.

— Superb! se bucură Mark îmbrăţişând-o amabil.

Dar Anna era prea conştientă de furia Clarei pentru a aprecia acest gest.

— Mulţumesc pentru această partidă, spuse ea repede la adresa Clarei.

Apoi se întoarse spre Mark.

— Vrei să mă întorc la birou?

— Nu, du-te să prânzeşti. Revin în câteva minute, după ce o conduc pe Clare.

Clare nici măcar nu-şi dădu osteneala s-o salute. Pe Anne o surprinse în mod plăcut faptul că Mark nu-i propunea Clarei să rămână. Când reveni, părea adâncit în gânduri şi Anna îşi aminti cu nelinişte ameninţările Clarei.

— Vrei să-ţi iei câteva zile de concediu? îi propuse el atunci. Nu te-am menajat în ultimul timp.

— Asta face parte din meseria mea şi nu mă simt deosebit de obosită, răspunse ea cu un zâmbet.

— Într-adevăr, ai mai degrabă o mină bună.

Era prima dată când schiţa un compliment după acea seară dezastruoasă.

— Trebuie să duc documente la biroul din Lyttelton Harbour. Ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti? Vom vizita Golful Guvernatorului, dacă doreşti.

— Se găseşte aproape de port, nu-i aşa?

— Da, este exact. Vederea este foarte frumoasă… copacii, colinele şi marea…

— De acord, consimţi ea, încântată. Mă întorc în cinci minute.

Urcă în camera ei şi scotoci în dulap. Alegerea ei se opri, aproape fără ezitare, asupra noii sale achiziţii. Îşi înnodă eşarfa în jurul gâtului şi coborî rapid după o privire satisfăcută în oglindă. Privirea admirativă a lui Mark când o văzu, făcu să-i bată inima cu lovituri grăbite. El se jucă maliţios cu un capăt al eşarfei.

— Asta este pentru a lega nefericiţii bărbaţi care vor avea îndrăzneala să te privească? Eşti încântătoare şi foarte dezirabilă, ştii? Scuză-mă, am de dat un telefon înainte de a pleca.

— Mi-aş reproşa să te împiedic, răspunse ea cu inocenţă privindu-l prin paravanul genelor pe jumătate lăsate.

Ochii albaştri de safir ai lui Mark o tachinară o clipă, provocându-i un zâmbet.

— Ai grijă, tânără femeie.

Mark urmă drumul care ducea la Summer. Flecăreau vesel şi Anna se minuna ca un copil în fiecare clipă.

— Iată faimosul tunel tăiat în stâncă, Anna. Priveşte, este într-adevăr magnific.

— Am impresia că nu se mai sfârşeşte.

— Măsoară efectiv doi kilometri lungime.

Când ieşiră la lumină din tunel, fu ca şi cum soseau într-o altă lume. Imensitatea mării se oferea ochilor lor şi un mic port se întindea la baza colinei.

— Acesta este Portul Diamantului. Mulţi oameni iau feribotul în fiecare zi ca să vină să lucreze aici. Mai departe, poţi zări portul Lytteltown. Într-o zi te voi lua cu mine acolo, să vezi vasele noastre. Dar pentru moment ne vom întoarce la birou şi vom depune acest dosar.

O jumătate de oră mai târziu, se îndepărtară de port şi urmară un mic drum care şerpuia în câmpie, la câteva sute de metri de mare. Puţin după aceea, ajunseră în vederea splendidului Golf al Guvernatorului. Vile luxoase erau cuibărite la adăpostul unor grădini umbroase şi Anna se amuză de oile minuscule pe care le zări în depărtare, pe colinele care dominau golful.

Mark coti la stânga, pe un drum care cobora spre plajă şi opri motorul maşinii. Anna îi aruncă o privire rapidă şi zâmbetul pe care el i-l oferi o emoţionă inexplicabil.

Mark coborî din maşină şi o înconjură ca să-i deschidă portiera. Luându-i mâna, o ajută să coboare şi la această simplă atingere un frison o străbătu de-a lungul spatelui.

Se îndreptau în linişte spre dig. Acolo, se opriră ca să admire câteva veliere în culori vii, care înaintau încet pe suprafaţa liniştită a mării.

Anna se întoarse spre Mark, care se aşezase pe o bornă şi părea gânditor. Ochelarii de soare îi ascundeau

expresia ochilor, dar ea se gândi că, chiar văzându-i privirea, nu i-ar fi putut ghici gândurile.

Îi apăru deodată ca un lup solitar care n-avea nevoie de nimeni şi se întrebă din ce motiv această idee o tulbura atât.

Privirea Annei se pierdu în lungul vechiului drum care şerpuia în jurul golfului. La urma urmei, de ce o interesa ce gândea Mark? El nu era decât patronul ei!

Capitolul 7

Mark se ridică şi veni să i se alăture. Briza uşoară făcea să-i joace câteva şuviţe negre de păr pe frunte şi, instinctiv, Anna vru să i le ridice. Marea părea să se reflecte în ochii lui în timp ce privea spre larg. Anna se mira să-l vadă atât de în largul lui în acest decor sălbatic, la fel ca într-un restaurant elegant sau în apa piscinei lui. Încercă totuşi să-şi stăpânească entuziasmul pe care îl simţea în prezenţa sa.

— Această regiune este într-adevăr splendidă, Mark!

— Da, este adevărat, răspunse el zâmbind în faţa expresiei vesele a Annei…

Aerul rece venind dinspre mare o făcu să tremure uşor şi îşi luă eşarfa pe care o purta pe talie ca s-o înfăşoare în jurul gâtului.

Mergând pe cărarea care şerpuia deasupra plajei, se forţă să-şi amintească faptul că erau doar într-o călătorie

de afaceri. Mark ar fi luat-o cu el tot atât de bine pe domnişoara Penelope dacă ar fi fost acolo…

— Oh! Priveşte, Mark!

O mică faleză abruptă forma un mic golf. Flori sălbatice creşteau ici şi colo, oferind petalele lor multicolore soarelui arzător. Doi smochini sălbatici ascundeau o barieră albă. Ochii Annei se măriră de uimire în timp ce Mark o deschidea.

— Unde te duci? îl întrebă ea surprinsă.

— Numai aici. Urmează-mă Anna.

Ezitând, merse în urma lui pe drumul care-i ducea la căsuţa din lemn care se armoniza perfect cu frumuseţea naturii. O simfonie de flori galbene şi portocalii creşteau în jurul unei remize în care se găsea un velier. În spatele casei se întindea o mică poiană naturală înconjurată de copaci magnifici. Frumuseţea sălbatică a locurilor o cuceri imediat pe Anna.

— Casa pare goală, se miră ea.

— Este, într-adevăr, deocamdată.

— Ascultă păsările… Este un adevărat paradis.

Zâmbind, Mark vârî o mână în buzunar şi scoase o cheie.

— Este a ta? întrebă Anna, din ce în ce mai surprinsă.

— Da. Este refugiul meu, într-un fel. Vin aici atunci când am nevoie de singurătate. Lumea afacerilor este

uneori epuizantă, o ştii, şi acest loc privilegiat îmi oferă toată liniştea la care pot visa. Există o mică bucătărie, un duş şi un salon mare, cu o cameră pe colţ.

El o precedă la intrare şi Anna se minună descoperind o încăpere încântătoare, cu pereţii acoperiţi cu scânduri de lemn inegale care îi confereau o atmosferă călduroasă. O canapea mare din catifea roşie, presărată cu perne multicolore, trona în faţa unei ferestre mari, de unde avea o privelişte splendidă spre mare şi colinele înconjurătoare.

Anna se apropie de fereastră, admirând baletul velierelor pe mare. Deodată, simţi privirea lui Mark fixată asupra ei şi se întoarse prompt spre el.

— Cred că poţi să-ţi scoţi eşarfa, nu? spuse el apropiindu-se să desfacă nodul făcut de ea.

Blândeţea din ochii lui o emoţionă mai mult decât ar fi vrut.

— Draga mea, frumoasa mea Anna… murmură el scoţându-i eşarfa şi atingându-i uşor gâtul cu degetele.

Ea se înfioră, dar se feri să lase să se vadă tulburarea imensă pe care i-o provocau cuvintele lui tandre şi degetele pe gâtul ei.

Ea înfăşură mătasea moale a eşarfei în jurul mâinii înainte s-o pună pe canapea, unde se aşeză, încercând să-şi ascundă jena care o cuprindea.

— Trebuie să fie minunat să leneveşti aici, declară ea cu o voce pe care o voia sigură. Cât de dificil trebuie să fie să părăseşti aceste locuri încântătoare pentru a reveni la birou!

Anna era mulţumită de această remarcă. Îi amintea astfel lui Mark că era secretara lui şi nu o tânără femeie cu care va putea imagina planuri sentimentale.

El clătină încet din cap, apoi se îndreptă spre un mic bar. Turnă un lichid auriu în două pahare de cristal, adăugă cuburi de gheaţă şi-i întinse unul Annei. Dulceaţa uşor amară a acestui lichid cu gust de genţiană îi aminti că trebuia să păstreze o atitudine distantă faţă de Mark. Bând, observă că şi el o urmărea atent.

El se aşeză lângă ea şi-i arătă cu mâna colinele din depărtare. Fu conştientă de căldura corpului de lângă ea. În ciuda tulburării ei, reuşi să facă unele comentarii potrivite, dorind să găsească o scuză pentru a se putea îndepărta de el. În acest moment, el se ridică şi luă un binoclu de pe o comodă. Se postă în faţa ferestrei ca să privească marea.

— Există un vas care soseşte. Vino să vezi.

El îi întinse binoclul şi ea mătură orizontul, căutând să-l regleze pentru vederea ei, dar în zadar.

— Te voi ajuta, îi propuse el.

Se plasă în spatele ei şi, înconjurând-o cu braţele,

întoarse butonul de reglaj. Pulsul Annei bătea într-un ritm accelerat şi trebui să facă un efort ca să se concentreze. În sfârşit, reperă vaporul.

— Îi văd… declară ea cu o voce nesigură.

Mark îşi lăsă braţele să cadă şi ea continuă să privească marea, pentru simplul motiv că nu îndrăznea să-l privească pe Mark. Zări atunci un vas mai mic care se apropia de cargou.

— Cel mic îl va ghida pe cel mare până în port, îi explică Mark zâmbind.

Atunci, el deschise coşul de picnic pe care-l pregătise Sally şi aranjă proviziile pe masă.

— Dacă-mi amintesc bine, mi-ai spus într-o zi că-ţi plac sandvişurile cu castraveţi, declară el zâmbind.

Ea simţi o anumită nelinişte la evocarea acelei zi despre care nu vorbiseră niciodată după aceea. Deşi nu-i era foame, se forţă să mănânce şi observă că Mark, în schimb, părea că are multă poftă voioasă.

De la ruptura de Maurice, niciodată nu putuse să aibă încredere într-un bărbat. Le accepta uneori complimentele, dar când se arătau prea îndrăzneţi, o cuprindea teama şi se închidea ca o stridie în cochilia ei.

Şi totuşi, astăzi era aşezată lângă bărbatul cel mai periculos pe care-l întâlnise, un celibatar înveterat, dublat de un playboy, şi ca şi cum nu era suficient, era patronul

ei! Această situaţie o predestina unui dezastru, cu atât mai mult cu cât nu putea rezista farmecului său.

— De ce pari dintr-odată atât de îndepărtată? întrebă Mark cu gura la câţiva centimetri de a ei. La ce te gândeşti, dulcea mea Anna?

Conştientă că merge periculos pe o sârmă subţire, fu incapabilă să-i răspundă. Încercă să-şi revină rapid în fire. Dar, ca şi cum îi ghicise instinctiv dorinţa de a fugi, Mark îi luă mâna într-a lui şi-i atinse uşor micile vene albăstrui de la încheietură într-o mângâiere subtilă. Ea ar fi vrut să scape de deliciile acestui contact, dar se simţea ca paralizată. Apoi, fără măcar să ştie ce făcea, corpul ei se întoarse spre el şi simţi că leşină în braţele lui, cu gura lipită de a lui. Buzele ei se întredeschiseră sub căldura sărutului lui şi-şi uită pe loc toate reticenţele.

Reveni încetul cu încetul la realitate când o ploaie de mici săruturi îi acoperi faţa. Când puse din nou stăpânire pe gura ei, se prăbuşi din nou în lumea senzaţiilor minunate pe care le stârnea în ea. Corpul lui Mark se modela după al ei în timp ce dorinţa punea stăpânire pe simţurile ei. Instinctiv, braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Mark şi degetele ei se pierdură în masa părului său.

Tandreţea cu care o îmbrăţişa o emoţionă până în adâncul fiinţei şi rămaseră mult timp înlănţuiţi într-un

sărut care-i transportă într-un univers în afara timpului, unde colinele, marea şi soarele păreau să se unească într-o spirală de lumină, de culori şi de sunete. Un sentiment de bucurie inexprimabilă o copleşi pe Anna, în timp ce mângâierile lui Mark deveneau exigente.

Când gurile lor se despărţiră, rămaseră un lung moment fără să vorbească, împărtăşind aceeaşi emoţie, aceeaşi fericire de a se regăsi.

— Anna, draga mea… murmură el încet, privind-o drăgăstos.

Era în vocea sa o blândeţe şi o căldură pe care nu le surprinsese niciodată la el până acum. Buzele sale se jucară o clipă cu ale ei şi o sclipire de safir strălucea în ochii lui. Expresia tandră pe care o citea în ei, o făcea încrezătoare.

Deodată, o umbră întunecă privirea lui Mark şi intuiţia feminină a Annei îi permise să ghicească efortul pe care trebuia să-l facă pentru a lupta împotriva dorinţei pentru ea. Dar îndoiala asaltă atunci mintea Annei. De ce se opunea oare dorinţei de a o face a lui? Era oare din cauza respectului pentru ea? Nu, nu voia mai ales s-o piardă, nu din dragoste, ci pentru că era o excelentă secretară. Aproape îi venea să plângă.

Mark se desprinse din îmbrăţişare şi se ridică, în timp ce Anna era cuprinsă de un sentiment insuportabil de

abandon. Ochii ei urmăriră silueta lui atletică îndreptându-se spre uşă. Apoi copacii îl ascunseră privirii şi se lăsă să cadă în fundul divanului. Gemu încet, realizând cu disperare cât de vulnerabilă era în prezenţa acestui bărbat. Nu mai putea nega că-l iubea, chiar dacă până acum respinsese această idee.

Dar el? Care erau sentimentele lui reale? Fără îndoială, regreta că se lăsase astfel ispitit şi plecase pentru a lua puţină distanţă şi să reflecteze la modul de a îndrepta situaţia pe care o crease într-un moment de slăbiciune. Două soluţii i se ofereau: s-o recheme pe domnişoara Penelope, ca să grăbească plecarea ei, sau să accepte angajarea noii secretare pe care sora lui o recrutase pentru el.

Totuşi, exista o a treia soluţie. Dacă munca ei nu se dovedea afectată de emoţiile acestei zile, poate va accepta s-o păstreze lângă el… Nu trăiseră deja o experienţă similară la începutul şederii ei la Orakau? Munca ei nu se resimţise nicidecum după aceea şi nici raporturile lor.

Vru să ignore că acel sărut fusese foarte diferit de cel de astăzi.

Dar trebuia să admită că Mark era conştient acum de vulnerabilitatea sa şi de emoţiile ei şi acesta era, fără îndoială, motivul retragerii lui. Era evident că nu simţea nicio dragoste pentru ea.

Se ridică, cuprinsă brusc de furie. Trebuia să reacţioneze în loc să se lase pradă nostalgiei! De altfel, nu visase oare acest sărut? Se apropie de fereastră. Totuşi nu, totul era ca înainte: verdele copacilor, albastrul cerului, roşul stâncilor vulcanice şi turcoazul profund al mării. Vasul pe care-l priviseră prin binoclu era acum vizibil şi pătrundea în apele calme ale portului.

O expresie se impuse atunci în mintea Annei: „port de înmatriculare”. Asta însemna un sanctuar de siguranţă, departe de pericole şi de furtuni. Dacă Mark ar fi iubit-o, ar fi ajuns cu el în portul ei de înmatriculare.

Dar alungă aceste gânduri derutante din mintea ei, deoarece ştia că iubindu-l pe Mark, avea totul de pierdut.

Apropiindu-se de masă, strânse resturile picnicului în coş, apoi ieşi din casă pentru a-l duce la maşină, bănuind că Mark era grăbit să plece.

— Vin să te ajut! îi aruncă Mark. Doar să încui uşa.

Înainte să fi ajuns la maşină, el îi luase coşul din mână.

Privirea lui se cufundă într-a ei.

— Ţi-ai uitat eşarfa, adăugă el întinzându-i-o.

Acest gest banal nu făcu decât să accentueze distanţa care părea să se fi stabilit între ei.

Se instalară în maşină şi Mark porni motorul.

— Voi trece pe la Lyttelton, ca să văd dacă

documentele sunt gata, declară Mark în timp ce se apropiau de micul port. În acest caz, vom putea să ne punem pe treabă imediat ce ne întoarcem.

Ea îşi ascunse de bine de rău durerea pe care o stârniseră în ea cuvintele lui şi privi peisajul cu melancolie, gândindu-se cât de fericită fusese să-l admire la sosire.

Portiera pocni în spatele lui când coborî din maşină după ce oprise maşina în faţa imobilului care adăpostea birourile Companiei.

Expresia indiferentă a Annei dispăru imediat în timp ce-l urmărea mergând cu un pas suplu spre intrare.

Cargoul era acum ancorat în port şi ea distinse containerele enorme îngrămădite pe punte.

I se păru că trecuse un secol până când Mark ieşi din imobil. Acum strângea mâna unui bărbat de vreo cincizeci de ani în faţa uşii clădirii. Înfăţişarea lui destinsă îi spunea că uitase furtuna emoţională care îl copleşise puţin mai devreme, la adăpostul căsuţei lui, când schimbaseră un sărut pătimaş.

— Perfect! o anunţă el deschizând portiera. Am obţinut autorizaţia portuară pe care o doream. Îndată ce ne întoarcem, vei putea telefona agenţilor noştri ca să le comunici detalii. Îţi voi dicta de asemenea o copie pentru Catherine şi vei clasa un duplicat după autorizaţie. Nu uita mai ales numărul de cod pentru vame.

Traversau tunelul lung care-i va duce la drumul spre Christchurch şi Anna fu uşurată că penumbra îi ascunde expresia tristă a feţei. Mark îşi reluase rolul de preşedinte al Societăţii şi nu mai rămăsese nimic din momentele pe care le împărtăşiseră. Prin comportarea lui, o făcea să înţeleagă că nu era decât secretara lui şi că trebuia să uite intimitatea care-i apropiase câteva minute.

A fost aproape o uşurare când Anna zări grilajul de la Orakau.

Lucrară câteva ore împreună şi Anna se forţă să adopte o atitudine indiferentă, conştientă că Mark se simţea foarte în largul lui, în ciuda episodului de la Lyttelton.

La şapte şi jumătate, se auzi soneria de la ceasul lui.

— Trebuie să plec, Anna, o anunţă el luându-şi telefonul mobil. Nu aştept niciun apel în mod deosebit, dar dacă mă sună cineva, ia mesajele, le voi vedea la întoarcere. Noapte bună, Anna.

Faptul că îşi luase telefonul mobil îi spunea că nu se ducea la o întâlnire de afaceri. Dar numai după o jumătate de oră se auzi motorul maşinii care pornea la drum.

Aruncă o privire peste notele etalate în faţa ei şi evaluă timpul necesar pentru a-şi termina treaba.

După această după-amiază petrecută împreună în birou, orice speranţă că el nutrea vreun sentiment pentru

ea părea definitiv pierdută.

Era zece şi jumătate când scoase ultimele exemplare din imprimantă şi le puse pe biroul lui Mark, ca să le verifice. Ieşi obosită din încăpere, după ce stinsese luminile. Nici măcar n-avea chef să cineze.

Lumina lunii peste grădini răspândea o lumină stranie şi magică, lungind umbrele copacilor care se profilau pe peluză. Adâncită în gândurile ei, deschise uşa şi ieşi în parc pentru a face câţiva paşi. Pacea locurilor o destinse încetul cu încetul. Se îndreptă spre piscină şi se aşeză pe banca-balansoar, încercând să-şi elibereze mintea de gândurile contradictorii care o copleşeau. Dar foarte repede, speranţele sale decepţionate o bulversară din nou şi se ridică prompt.

Traversă grădina şi se duse în camera ei ca să-şi pună costumul de baie, hotărâtă să înoate până la epuizare. Poate că oboseala fizică va potoli durerea care-i strângea inima.

Ea alunecă în apă cu voluptate şi brasul ei lung şi bine ritmat îi permise să acopere de multe ori lungimea bazinului. Gesturile i se păreau mecanice şi oboseala nu părea să-i cuprindă membrele. Deloc obosită, se ridică pe marginea piscinei şi rămase nemişcată, tremurând uşor.

— Anna… murmură o voce blândă.

Se întoarse pentru a întâlni privirea lui Mark, în

picioare în spatele ei, îmbrăcat doar în costum de baie. Sub lumina lunii, fiecare muşchi al corpului lui se contura armonios pe fondul întunecat al perdelei de verdeaţă a copacilor şi o emoţie dureroasă o gâtui pe Anna. Instinctiv, îşi strânse prosopul în jurul ei.

— Este o noapte ideală pentru înot, aprecie Mark degajat.

Ea îşi impuse să adopte acelaşi ton indiferent pentru a-i răspunde:

— Serata ta nu s-a desfăşurat bine?

— Cine ţi-a spus că era vorba de o serată? Am hotărât doar că aş prefera să fiu aici seara asta, răspunse el uşor ironic, ca şi cum râdea de el însuşi.

— Am constatat că ai rămas la birou foarte târziu, reluă el. Nu voiam în mod obligatoriu să faci acest lucru astă-seară.

— Îmi spui asta doar acum! i-o întoarse ea, uşor iritată, dar mulţumită de calmul exterior pe care-l afişa.

Se aplecă spre piscină şi trimise o mână de apă în direcţia lui.

— Scorpie mică!

Plonjă imediat foarte aproape de ea, stropind-o râzând. Ea se ridică, intenţionând să fugă, dar, cu un braţ, el o stropi din nou şi ea consideră că, dacă era să se ude, mai bine să fie complet. Prin urmare sări şi ea, la câţiva

centimetri de Mark, pe care-l stropi la rândul ei.

El îşi şterse rapid ochii, apoi lovi cu palma suprafaţa apei, râzând. Ea răspunse imediat cu acelaşi gest. Dar îşi dădu rapid seama că talia înaltă a lui Mark îi oferea avantaj.

— Este destul pentru azi? exclamă el înotând spre ea.

Îi prinse braţele pe marginea piscinei, râzând şi mai tare.

— Premiul revine câştigătorului, adăugă el.

Şi gura lui o atinse uşor pe a ei înainte ca ea să se aştepte la asta. În mod instinctiv, se îndepărtă, ştiind că nu va accepta sărutul lui, de data asta. Această retragere a lui Mark păru că face parte din joc, dar încetă să mai râdă când o purtă triumfal în braţe, înainte s-o lase să alunece de-a lungul corpului lui. Atingerea pieilor lor îi transfigură brusc. Cu un geamăt, el o strânse în braţe, mâinile mângâindu-i cu pasiune spatele. Şi gura lui puse stăpânire pe a ei cu ardoare. Apoi, realizând că gestul lui putea fi brutal, deveni tandru şi ea îi înconjură gâtul cu braţele.

Dorinţa o copleşi pe Anna şi începu să tremure în braţele lui. Mark îi acoperea acum pielea goală a umerilor cu săruturi tulburătoare şi ezită o secundă înainte de a pune din nou stăpânire pe gura ei, cu nesfârşită blândeţe. Anna uită tot ce o înconjura. Corpurile lor aproape goale se unduiau în apă, în aceeaşi mişcare.

El se deplasă uşor ca s-o contemple în lumina lunii. Ea nu-i vedea decât conturul feţei şi buzele senzuale.

— Anna, draga mea, murmură el. Acum ştii de ce doream atât de mult să mă întorc.

Mâna lui trecu peste trăsăturile fine ale feţei ei, ca şi cum voia să şi le imprime pentru totdeauna în memorie. Se aplecă şi buzele lui le atinseră tandru pe ale ei.

El îi slăbi uşor strânsoarea şi ea îşi pierdu echilibrul. Dispăru sub apă două secunde şi surpriza o trezi la realitate.

Nu mai îndrăznea să se apropie de Mark, să se lase mângâiată şi sărutată. Nu se preta oare doar unui joc cu ea, fiindcă o ştia disponibilă în acest moment? Fără nicio îndoială, nu se sinchisea de sentimentele ei! Dar ea nu reuşise să-şi controleze emoţiile şi, pentru ea, nu era un joc… Privirea ei disperată se îndreptă spre scară şi, asemenea unui spiriduş, se căţără până la margine, îşi luă prosopul în trecere şi fugi peste peluză, urmată de râsul senzual şi cald al lui Mark.

Când ajunse la adăpostul camerei ei, închise uşa în spatele ei şi, pe dibuite în întuneric, trase zăvorul. Dar deveni brusc conştientă că Mark nu încercase s-o ajungă şi se simţi jalnic. Încă tremurând din toate încheieturile, retrase zăvorul, închise perdelele şi se îndreptă spre baie.

Deschise robinetele duşului, alunecă sub jet şi apa

călduţă curgând pe corpul ei o calmă puţin. Îşi scoase costumul de baie şi rămase minute întregi nemişcată, lăsând apa să-i potolească treptat simţurile stârnite. Apoi luă săpunul şi-l trecu încet peste pielea încălzită. Atunci îşi dădu seama că nimic nu putea să-i alunge senzaţia mângâierilor şi sărutărilor lui Mark pe corpul ei.

Ieşi de sub duş şi se înfăşură într-un halat moale înainte de a reveni în camera ei. Îşi puse cămaşa de noapte şi se culcă fără să mai aştepte, dornică să-şi găsească liniştea în somn. Dar nu reuşi să doarmă, obsedată de imaginile sărutărilor pe care le schimbase cu Mark. Şi în această noapte, visele ei fură frământate de îndoială.

Era târziu când se trezi a doua zi dimineaţă. Faţa zâmbitoare a lui Sally era aplecată deasupra ei. Tocmai îi pusese pe masă un platou cu micul dejun.

— Bună dimineaţa, Anna. Mark mi-a recomandat să te las să dormi. Îţi cere să nu fii la birou decât de la ora unsprezece până la prânz, restul zilei îţi aparţine.

— Mulţumesc, Sally. Este plăcut să fii atât de răsfăţat.

— Este ideea lui Mark. Eşti aşa de îndârjită în ceea ce priveşte munca! Domnişoara Penelope era mai moderată… Mark s-a dus la biroul din Christchurch şi se va întoarce spre ora unsprezece.

Anna aruncă o privire spre pendulă.

— Ora zece! exclamă ea.

— Aveai nevoie de odihnă. Eşti surmenată în acest moment… Astăzi nu este timp frumos, cerul este cenuşiu şi mi-e teamă că vremea se înrăutăţeşte.

După plecarea lui Sally, Anna îşi luă micul dejun, zâmbind la ideea că Mark vrusese să-i facă o plăcere. Cu ezitare, un gând îşi făcu lor în mintea ei: poate el era pe cale să se îndrăgostească…

Se îmbrăcă rapid înainte de a duce platoul în bucătărie. Reveni spre biroul care era deschis şi înaintă până la masa lui Mark. Micul lui telefon mobil era deschis şi se simţi tentată să-l sune, doar ca să-i audă vocea. Zâmbi, imaginându-şi reacţia lui.

Instalându-se în spatele biroului, începu să bată corespondenţa. Aproape terminase când auzi maşina lui Mark intrând în parc. O va găsi perfect stăpână pe ea însăşi. Nu trebuia să ghicească bătăile accelerate ale inimii ei.

— Anna! Anna! îl auzi ea strigând-o cu o voce furioasă şi exigentă.

Intră în birou ca un uragan şi ea îl privi cu surprindere, întrebându-se ce-l adusese într-o asemenea stare de furie. Vru să se ridice dar, când el o fulgeră cu privirea, se reaşeză stupefiată.

— Răspunde-mi! Ai ieşit sau nu cu Maurice Caswell,

săptămâna trecută?

El citi adevărul în ochii ei şi o condamnare rece veni să-i potolească furia.

— Nu l-am întâlnit decât un moment foarte scurt. Nu era o întâlnire, explică ea, forţându-se să-i vorbească liniştit.

— Nu, dar ai avut timp să-i dovedeşti cât îl iubeşti!

Ochii lui aruncau fulgere de furie.

— Presupun că nu-ţi imaginai să revezi asta într-o zi!

La aceste cuvinte, lăsă să cadă pe biroul Annei o foaie de hârtie. Ea o desfăcu şi descoperi, uluită, că era vorba de o copie a datelor proiectului la care Mark lucrase atâta şi care eşuase recent.

— Ei bine, aştept explicaţiile tale! o ameninţă el.

Doar nu credea că-l trădase!

— Nu înţeleg… De ce aş fi dat-o lui Maurice?

— Fiindcă Societatea soţiei lui este rivala noastră. Nu simula nevinovăţia! Nu te face că nu ştii!… Recunoaşte, cel puţin!

El îşi trecu nervos mâna prin păr, ca şi cum se forţa să se stăpânească.

— Pretinzi că i-am dat sau vândut acest proiect lui Maurice?

Neîncrezătoare, văzu că ghicise corect.

— Ştiai exact ce importanţă reprezenta această

afacere pentru Societatea mea! Pun pariu că ai obţinut un preţ bun… Cât ţi-a oferit? Zece mii?… Cincisprezece?…

La aceste cuvinte, Anna simţi că păleşte.

— Cum poţi să crezi asemenea infamii? exclamă ea cu disperare, şocată în cel mai înalt grad de acuzaţiile lui.

— Dacă n-a fost vorba de bani, ce ţi-a promis? Să te ia de nevastă? Şi l-ai crezut?

Vocea lui o plesnea la fel de sigur cu un bici şi ea încercă să nu leşine în timp ce instinctul îi recomanda să fugă. Mâinile lui Mark îi înhăţară braţele.

— Mark, nu! Niciodată! N-aş face asta! Trebuie să mă crezi…

Era disperată, implorându-l din toată fiinţa ei. Mark îi dădu drumul şi-şi înfundă brutal mâinile în buzunare, ca şi cum o obliga să păstreze o anumită distanţă fizică între ei. El inspiră profund şi, când vorbi din nou, vocea îi era ciudat de calmă.

— Anna, numai trei persoane erau la curent cu acest proiect: Catherine, tu şi eu. Sora mea n-a avut niciodată acces la dosar, ceea ce reduce situaţia la noi doi. Azi, am descoperit că Societatea Clarei a pus la cale o afacere identică. I-am telefonat imediat s-o felicit şi ea mi-a spus că era o idee a lui Maurice. Asta mi-a trezit imediat bănuielile.

Se apropie încet de birou, cu toată furia dispăru.

— N-am avut prea mult de aşteptat înainte de a veni Clare să mă vadă. Ea a avut decenţa să aducă această hârtie pe care a găsit-o în biroul lui Maurice. Era şocată, îngrozită, cu atât mai mult cu cât fusese încântată că Maurice avusese o idee atât de strălucită. Descoperind acest plan, crezuse că la urma urmei Maurice nu era atât de indiferent şi că poate ar putea să încerce să-şi salveze căsnicia…

O amărăciune profundă se simţea în vocea lui Mark.

— Certitudinea ta de a câştiga aprobarea lui Maurice pentru această trădare s-a întors contra ta, nu-i aşa? Presupun că ai crezut că va primi o primă confortabilă care vă va servi să vă stabiliţi amândoi. Şi eu ţi-am acordat încredere…

Se întoarse şi ieşi cu paşi mari din încăpere ca şi cum nu mai putea să-şi stăpânească furia. Pentru prima dată, trânti uşa biroului în spatele lui.

Anna se prăbuşi în fundul scaunului, ameţită de durere. Mintea ei se lovea de neînţelegerea cea mai completă a faptelor. Dar, încetul cu încetul, îşi reveni, gândindu-se că cel mai bine era să caute vinovatul. Bineînţeles, raţionamentul lui Mark părea logic. Atunci? Cum ajunsese planul în mâinile lui Maurice?

Încreţindu-şi fruntea, încercă să-şi amintească vizitatorii care veniseră să-l vadă pe Mark. Erau numeroşi,

dar niciunul nu rămăsese singur o clipă. Această eventualitate se dovedea aşadar falsă. Poate era vorba de un spărgător? Dar ar fi trebuit să fie bine informat despre activitatea lui Mark şi să ştie că Maurice era interesat de această afacere. Nu, era pe o cale greşită.

Privirea ei se îndreptă spre uşa-fereastră şi ferestrele care dădeau direct spre terenul de golf şi ecoul unei voci îi reveni atunci în memorie. Auzea răsunând cuvintele defăimătoare ale Clarei: „Mark te consideră o excelentă secretară, dar nu va dura mult până să-şi schimbe părerea”. Da, nu putea fi vorba decât de Clare! Era geloasă pe ea. Nu numai că voia să fie iubită de Mark, dar avea de asemenea nevoie de soţul ei. În calitate de prietenă veche a familiei şi a relaţiilor de afaceri, putea să-l viziteze pe Mark fără să trezească bănuielile oamenilor. În plus, venind în această casă din copilărie, avea acces la toate camerele şi-i fusese uşor să subtilizeze documentul şi să-l fotocopieze înainte de a-l pune la loc. Dar cum fusese la curent cu acest plan?

Descurajată, Anna trebui să renunţe. Nu putea să aducă niciun temei real presupunerilor ei. Dacă era la curent cu acest furt, Maurice nu va accepta niciodată să-şi denunţe soţia. În plus, Clare reuşise să câştige recunoştinţa lui Mark pentru că-i adusese hârtia şi îşi punea astfel în aplicare ameninţarea de a-l face s-o

concedieze pe Anna din postul ei. Dintr-o clipă în alta, Mark îi va cere să elibereze biroul.

Acum, lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Cu disperare, se gândi că niciodată nu va putea câştiga dragostea lui Mark şi ideea îi era insuportabilă.

Ea alergă până în camera ei, se aruncă pe pat şi hohoti de plâns cu faţa în perne. Încetul cu încetul, plânsul i se linişti şi luă o hotărâre. Mark n-ar fi obligat s-o concedieze, deoarece va pleca singură, cu avionul următor.

Îşi făcu rapid valizele, apoi formă numărul de la aeroport ca să-şi rezerve un loc şi chemă după aceea un taxi. Ideea de a nu-şi lua rămas-bun de la John şi Sally îi repugna. Amintindu-şi atunci că era ziua lor liberă, hotărî să le scrie când va ajunge acasă.

Brusc, se gândi că nu se putea aştepta ca doamna Lester s-o menţină în serviciu. Cu puţin noroc, va obţine un nou loc, într-o altă Societate. Dar bineînţeles, nu va avea nicio referinţă să prezinte şi eventualul ei patron va vedea în această lacună umbra unei greşeli grave.

Aruncă o ultimă privire în apartamentul în care petrecuse ore atât de agreabile şi simţi un nod în gât când închise uşa în spatele ei. Ieşi din casă cu valizele în mână şi merse de-a lungul aleii mărginite de pini până la grilajul de la intrare.

Pe micul drum, se întoarse pentru ultima dată.

Orakau, inundată în lumina soarelui, se profila pe fondul de verdeaţă al păşunilor şi pădurilor. Nori mari se adunau la orizont şi se gândea cu tristeţe că natura hotărâse să se acorde sfârşitului ultimului act al acestei nefericite aventuri. Reuşi totuşi să zâmbească, spunându-şi că lipseau doar acordurile melancolice ale viorilor.

Capitolul 8

Primele picături de ploaie cădeau ca nişte lacrimi mari pe parbrizul taxiului. În câteva secunde formară o perdea argintie pe care ştergătoarele o îndepărtau. Vizibilitatea era redusă şi şoferul trebui să încetinească.

Drumul părea interminabil şi când taxiul o lăsă în fine în faţa aeroportului, mintea îi era ca anesteziată. Se duse la ghişeu, unde o stewardesă o anunţă că zborul ei întârzie din cauza timpului rău. Într-adevăr, elementele naturii se dezlănţuiseră: cerul era brăzdat de fulgere, tunete bubuiau şi ploaia continua să cadă în averse.

Se instală în sala de aşteptare, în timp ce gânduri contradictorii se îmbulzeau în mintea ei. Furia se lupta cu sentimentul de disperare intensă care o copleşea când se gândea că Mark putea să-şi imagineze că-l trădase într-un fel atât de josnic.

Încetul cu încetul, realiză că nu-l va revedea fără îndoială niciodată. Îşi privi maşinal biletul, învârtindu-l între degetele tremurătoare. Gândurile ei rătăcitoare o

conduseră atunci spre piscina de la Orakau, acolo unde schimbaseră acele săruturi pasionate. Speranţa pe care o nutrise să-l vadă pe Mark îndrăgostit de ea părea să aibă drept ecou un râs ironic de fiecare dată când se gândea la furia devastatoare a acuzaţiilor lui. Îşi aminti limpede buzele albe de furie şi privirea rece a ochilor lui albaştri acuzatori.

— Crezi că vei scăpa atât de uşor?

Cuvintele erau sarcastice şi Anna se sufocă văzând silueta înaltă care se oprise în faţa ei. Îi luă biletul din mâini.

— Nu vei avea nevoie de el!

O furie rece o cuprinse atunci pe Anna.

— Nu ai dreptul! Este al meu!

— Nicidecum… A fost cumpărat prin Societatea mea, i-o întoarse el pe un ton glacial.

Ea se ridică, realizând că la urma urmei avea dreptate. Călătoria ei dus-întors îi fusese plătită de Compania lui Mark Findlay.

— Admit că acest bilet este al tău şi voi face în aşa fel să ţi-l plătesc, dar nu voi rămâne un minut în plus în Compania ta, pentru că m-ai insultat.

— Să spunem că te las să alegi. Fie te întorci cu mine la Orakau, fie chem un poliţist de acolo să-i cer să te aresteze pentru spionaj industrial… Acum, urmează-mă la

înregistrarea bagajelor, să-ţi recuperezi valizele.

Ochii Annei se făcură mari de uimire.

— Vei face asta?

— Aş prefera să evit, într-adevăr, răspunse el cu calm.

Modul în care o privea nu lăsa nicio îndoială privind realitatea ameninţării sale.

— Ei bine? întrebă el cu răceală.

Împietrită de groază, îl fixă un moment înainte de a se întoarce, nevrând ca el să-i observe lacrimile care-i curgeau pe obraji. Privi fix prin ferestrele mari – avionul cu aripi argintii care străluceau în ploaie. Furtuna părea că vrea să se potolească şi boeingul nu va întârzia să-şi ia zborul... fără ea. Va trebui să înfrunte o situaţie pe care nici măcar nu reuşea să şi-o imagineze.

Doi agenţi de securitate trecură prin faţa uşii sălii de aşteptare şi simpla vedere a bărbaţilor în uniformă o făcu să tremure. Dacă nu-l urma pe Mark la Orakau, libertatea ei ar fi în pericol, fără măcar să se poată apăra. Niciun tribunal nu va putea vreodată să creadă în nevinovăţia ei... Trebuia să se întoarcă la Orakau. De altfel, nu era oare singurul loc unde putea descoperi dovada că documentul fusese furat de Clare?

— Voi merge cu tine, spuse ea în sfârşit, fără tragere de inimă.

— Poate mai întâi ar trebui totuşi să auzi condiţiile pe care ţi le voi impune? Prima este să nu mai intri niciodată în birou, a doua să nu-l mai întâlneşti pe Maurice Caswell sub niciun pretext.

— Cum voi putea să lucrez dacă îmi interzici accesul în birou? se miră ea.

— Nu vei lucra. Consideră-te doar o invitată temporară. Doar nu-ţi imaginezi că te-aş putea păstra ca secretară, nu-i aşa?

— Nu înţeleg… în acest caz, de ce nu mă laşi să plec?

— Pentru că este posibil să iei cu tine orice informaţie care poate fi de o mare valoare pentru concurenţii mei.

— Dar asta ar fi un furt!

— Exact, spuse el îndreptându-se spre scări. Îţi dau trei minute de gândire. Mă găseşti la biroul de informaţii.

El se îndepărtă şi în câteva secunde dispăru din vederea Annei. Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu. Perspectiva de a trăi ca prizonieră a lui Mark Findlay îi părea un adevărat coşmar. Îşi şterse cu dosul mâinii ochii, nevrând să-i ofere lui Mark bucuria s-o vadă plângând. Scoase o oglindă mică din geantă şi-şi aranjă cu îndemânare machiajul, apoi îşi puse pe nas ochelarii de soare pentru a-şi ascunde ochii înroşiţi. Ridicându-şi capul, ieşi din sala de aşteptare.

Mark o observă în timp ce se îndrepta spre el. Bagajele ei fuseseră deja recuperate, notă ea. Bineînţeles că nu se îndoise niciodată de alegerea ei.

— Maşina este acolo, declară el luând valizele.

Ea îl urmă şi părăsiră aeroportul.

Ploaia se oprise brusc şi cerul era acum aproape degajat. O tăcere apăsătoare se instală între ei în timp ce rulau spre Orakau. Mark era la fel de distant ca un străin. Anna privea fără să vadă prin geam marile câmpii care se deschideau în faţa lor. Nicio rază de soare nu strălucea deasupra casei pentru a-i ura bun venit.

Cu un nod în gât, se întrebă deodată care va fi reacţia locuitorilor de pe proprietate. Cum îşi vor explica prezenţa ei, dacă nu lucra?

— Ce justificare vei da şederii mele, dacă nu cobor în birou?

— Explicaţiile nu vor fi necesare, replică el.

Anna ştia că Sally şi John erau prea discreţi pentru a pune întrebări, dar politeţea cerea totuşi să le ofere unele amănunte.

— Ai putea totuşi să vorbeşti cu Sally şi John, te rog?

— Foarte bine, răspunse el după câteva secunde de ezitare.

Când ajunseră, o însoţi până în camera ei ca să-i ducă valizele. Îndată ce el închise uşa, fără să pronunţe un

cuvânt, Anna se lăsă să cadă pe pat, tremurând din tot corpul. Doar zgomotele anunţând că Sally şi John soseau reuşi s-o facă să reacţioneze. Încet, se ridică şi-şi desfăcu valizele.

Puţin mai târziu, auzi o altă maşină oprind în faţa casei şi paşi răsunară pe culoarul care ducea la biroul lui Mark. Curiozitatea o făcu să se întrebe ce se petrecea, dar mândria fu mai puternică şi îşi abătu atenţia.

O ciocănitură în uşă o făcu să tresară.

— Anna, ţi-am adus o ceaşcă de ceai.

Faţa compătimitoare a lui Sally îi aduse din nou lacrimi în ochi.

— Haide, bea, zise cu amabilitate Sally. Nu te nelinişti, este doar o furtună, cerul se va limpezi curând. Mark avea un caracter foarte rău fiind copil, dar este pentru prima dată, de atunci, când are un asemenea acces de proastă dispoziţie. Probabil va veni să se scuze mâine dimineaţă, încercă ea s-o consoleze.

— Mulţumesc, Sally. Dar nu se poate să nu ştii că mă bănuieşte că am sustras un dosar pentru a-l da lui Maurice Caswell.

— El n-a menţionat un nume, dar acum înţeleg mai bine şi presupun că doamna Clare trebuie să fie la originea acestei sumbre afaceri.

— Aşadar, nu mă crezi vinovată?

— Nu fi prostuţă, răspunse Sally, zâmbind. Mark este ultima persoană din lume pe care ai dori s-o răneşti. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, te ştiu complet incapabilă să te arăţi atât de lipsită de onestitate.

Anna reuşi să zâmbească.

— Sally, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru încrederea dumitale.

— Bea-ţi ceaiul şi încetează să te necăjeşti. Tot ceea ce avem nevoie, este dovada că doamna Clare este adevărata vinovată.

Dar asta era mai uşor de spus decât de făcut, se gândi Anna.

Nişte muncitori lucrau pe culoar când Anna se îndreptă spre bucătărie. Unul din bărbaţi scoase un fluierat admirativ când ajunse în dreptul lor, oprindu-se din fixarea blindajului pe uşa biroului.

Când trecu prin faţa uşii deschise, Anna simţi că păleşte sub privirea furioasă a lui Mark şi-i trebui tot curajul pentru a continua să meargă ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Fu uşurată că Mark nu i se alătură pentru cină. El rămase foarte târziu în biroul lui, în seara aceea.

La capătul puterilor, Anna se îndreptă spre camera ei, furia şi indignarea amestecându-se cu singurătatea şi cu disperarea.

Era o noapte caldă şi-i trecu prin minte ideea unei băi în piscină, dar îşi aminti fericirea pe care o cunoscuse acolo cu Mark şi preferă să nu-şi trezească mai mult amintirile. Rămase întinsă pe pat, ascultând murmurul brizei în copaci şi strigătul păsărilor de noapte.

Era ora două când auzi uşa biroului deschizându-se. Distrată, se întrebă ce fel de lucru făcea Mark la această oră târzie şi se gândi la oraşele îndepărtate cu care putea să ia legătura prin telefon datorită decalajului orar.

Abia a doua zi seara îl revăzu pe Mark. Tocmai îşi termina cina când el intră în bucătărie.

— Sally, am hotărât să-mi devansez călătoria. Voi pleca în sud, ca să vizitez filialele timp de o săptămână începând de mâine, apoi voi trece pe aici pentru o noapte sau două înainte de a pleca în nord. Când voi termina, domnişoara Penelope se va fi întors.

Gânduri contradictorii o asaltară atunci pe Anna. Într-un fel, viaţa va fi mult mai uşoară fără prezenţa lui Mark, dar în absenţa lui îi va fi imposibil să aibă şansa de a-i dovedi nevinovăţia ei. Şi dacă doamna Clare Caswell nu se oprise la acest singur furt şi se hotărâse să subtilizeze alte proiecte? Ea şi Mark lucraseră şi alte afaceri importante şi ea nu putea ghici intenţiile acestei femei viclene, în stare de orice.

Anna îi aruncă o privire îngrijorată, întrebându-se

asupra oportunităţii de a-i sugera aceste pericole. El îi adresă o scurtă privire la rândul lui, ca pentru a se asigura de prezenţa ei, apoi se întoarse în biroul lui.

Anna îşi împinse ceaşca de cafea şi se ridică. Pe culoar, Mark păru să ezite o clipă, şi ea profită ca să-l interpeleze.

— Mark! Aş putea să-ţi vorbesc o clipă, te rog?

El se opri şi, în întuneric, ea crezu că sesizează o nesfârşită tristeţe în ochii lui. Se întrebă dacă nu-şi imaginase această durere în privirea lui. Dar expresia lui deja se schimbase. Părea din nou stăpân pe el.

— Dar te rog, intră.

Ea şovăi o clipă în faţa uşii biroului şi un zâmbet slab flutură pe buzele lui Mark.

— Nu te nelinişti! Nu te cred totuşi atât de curajoasă încât să subtilizezi un dosar în faţa mea…

Această insultă maliţioasă provocă furia Annei, dar se abţinu să lase să se vadă ceva. Rămase nemişcată şi scutură din cap.

— Nu voi intra în biroul tău atâta timp cât nu voi fi declarată nevinovată, Mark. Ştiu că mă crezi autoarea acestui furt. Este deci inutil să dezmint.

Îl sfida cu privirea, fără să clipească.

— Mark, te-ai mândrit întotdeauna că-ţi păstrezi un spirit deschis şi sora ta crede chiar că este unul din cele

mai mari atuuri ale tale. Mi-ar plăcea să te văd folosindu-l în legătură cu acest furt.

Sub răceala ochilor lui pătrunzători, Anna tresări imperceptibil, dar continuă cu hotărâre:

— Dacă aş fi vrut să obţin beneficii în dauna lui Maurice, nu m-ar fi oprit un singur document. Fiindcă se pare că este atât de uşor, aş fi copiat mai multe! Dacă Societatea Clarei este capabilă să folosească planul ultimei afaceri, ar putea fi interesată şi de unul din noile proiecte la care lucrezi acum.

— Sunt pe deplin conştient, i-o întoarse el tăios. Şi fiindcă ridici această eventualitate, spune-mi dacă ai subtilizat şi alte dosare.

— Nu! îi aruncă ea furioasă. Dar în cele din urmă aş fi fost fericită să fiu la baza acestei sinistre poveşti, deoarece mi-ar fi plăcut să te lovesc acolo unde eşti mai vulnerabil. Nu în inimă, deoarece nu ai! Doar banii par să conteze pentru tine!

Se răsuci pe călcâie, se îndepărtă repede pe culoar şi se repezi în camera ei. Inima îi bătea într-un ritm nebun şi tremura din toate încheieturile sub intensitatea emoţiilor care o bulversau.

Furtuna făcu ravagii toată noaptea şi a doua zi dimineaţă, Anna se trezi cu dorinţa de a părăsi Orakau. Dar îşi aminti cu tristeţe ameninţarea lui Mark.

Apropiindu-se de fereastră, constată că cerul redevenise albastru, dar că furtuna făcuse stricăciuni în parc. Numeroase ramuri şi frunze zăceau la pământ. John era deja la lucru şi ea se hotărî să meargă să-l ajute.

Era târziu când terminară de curăţat grădina.

— Mâine voi face un tur pe terenul de golf ca să greblez frunzele.

— Te voi însoţi, John, răspunse Anna, n-am nimic de făcut.

— Este foarte amabil din partea ta, Anna. Îmi pare rău pentru toate aceste neplăceri…

Fu întrerupt de Sally care o striga pe Anna din casă, informând-o că este chemată la telefon. Inima îi sări în piept la ideea că Mark îşi revizuise atitudinea faţă de ea şi-i telefona ca să se scuze. Nebună de bucurie, alergă spre casă. Când ajunse, cu sufletul la gură, îi zâmbi lui Sally.

— Oh, Sally, n-ai idee ce înseamnă pentru mine, spuse ea.

Putea să şi-l imagineze cu uşurinţă pe Mark la capătul firului. Se va arăta probabil prudent şi puţin vulnerabil, nesigur de reacţia ei. îl va supune la chinuri cel puţin cinci secunde, se gândi ea, fericită. O licărire de bucurie se va aprinde în fundul ochilor lui albaştri când îi va mărturisi că-l ierta. Vocea Annei era încărcată de emoţie când vorbi pe un ton deliberat tachinător.

— Bună seara. Anna Heathley la aparat.

— Bună seara, draga mea. Sunt atât de fericit că mai eşti încă la Orakau. Clare mă asigurase că nu vei mai fi cu siguranţă acolo. Ea s-a dus la Geraldine pentru afaceri… Ce mai faci?

— Tu ce părere ai? i-o întoarse ea cu tristeţe. N-am chef să-ţi vorbesc. Bună seara, Maurice.

— Anna, aşteaptă… Vreau să te ajut.

— Mi-ai provocat deja suficiente necazuri, replică ea, amintindu-şi deodată de nesiguranţa situaţiei ei.

Disperată, închise telefonul. Sally scutură capul cu simpatie.

— Nu arăţi foarte bine, Anna. O să-ţi prepar o ciocolată caldă. Du-te în camera ta.

— Nu era Mark, murmură Anna cu tristeţe.

— Nu, nu era el, răspunse Sally, cu compasiune. El a sunat mai devreme, pentru a mă preveni că şi-a schimbat programul şi că astă-seară se duce la Geraldine!

— Dar nu avem filială la Geraldine!

— Într-adevăr. Poate că Mark are intenţia să deschidă una… Este un orăşel încântător… Pentru Dumnezeu, Anna, dacă nu te duci imediat la culcare, va trebui să te duc eu! Eşti albă ca varul!

Purtând cu precauţie cana cu ciocolată, se îndreptă spre camera ei şi, în adăpostul apartamentului ei albastru,

se lăsă pradă durerii.

Clare era plecată la Geraldine... Mark era de asemenea la Geraldine... Şi ideea că se afla în braţele lui Mark făcu să-i urce lacrimi în ochi. Această femeie cinică îşi făcuse foarte abil jocul şi câştigase pe toate planurile. Şi printr-o ironie cruntă a destinului, Maurice era cel care o ajutase să descopere adevărul vorbindu-i despre plecarea Clarei în acest „orăşel încântător".

Anna hotărî că din ziua aceea nu va mai acorda niciodată încredere cuiva.

Nicio pasăre nu veni să se aşeze pe pervazul ferestrei ca s-o trezească a doua zi dimineaţă. Vremea era din nou închisă şi ea se ridică rapid, îmbrăcă nişte blugi vechi şi un pulover de lână înainte de a coborî.

Lucrând cu John pe terenul de golf, încerca disperată să-şi alunge din minte imaginea Clarei şi a lui Mark împreună. Dar în zadar. Oare ce credeau despre asta Sally şi John? Se îndoia foarte mult că vor rămâne la Orakau în situaţia în care Clare ar deveni într-o zi stăpâna casei.

În timp ce luau toţi trei ceaiul, sună telefonul. John întinse braţul şi ridică receptorul.

— Bună ziua... da... Am curăţat parcul şi terenul de golf. N-am terminat complet, dar cred că în câteva zile nu se va mai cunoaşte nimic.

Urmă o tăcere destul de lungă, în timpul căreia John

asculta fără îndoială instrucţiunile lui Mark.

— Bineînţeles, o voi face… răspunse el în sfârşit. Dar de unde sunaţi?

Anna îşi ţinu respiraţia, sperând să fie oriunde în afară de Geraldine.

— Sunteţi încă acolo? Dar ce faceţi?

Un zâmbet îi lumină faţa.

— Până şi eu ştiu că nu există filială în Geraldine.

Anna fu cuprinsă de un acces de tuse nervoasă şi trebui să iasă din bucătărie ca să se calmeze.

Când reveni, John închisese telefonul

— Am înghiţit greşit, explică ea pentru a se scuza.

Spera ca unul sau altul va vorbi despre telefonul lui Mark, dar numele lui nu fu deloc menţionat în acea seară.

Bineînţeles, nimic nu dovedea că Mark era cu Clare, dar Anna ştia că nu era indispensabil să aibă dovezi pentru a fi sigură.

Era tentată să-l sune pe Maurice ca să-i ceară s-o ajute să facă cercetări pentru a-şi dovedi nevinovăţia.

Fără îndoială, era complet inconştient că soţia lui era la originea acestei maşinaţii… Sau poate fusese surprins când aflase… în plus, ştia ce relaţie îi unea pe Clare şi pe Mark?

Încercă în zadar să se intereseze de filmul prezentat la televizor şi preferă să se culce.

A doua zi, Sally decretă că era obosită de grădinărit şi hotărî să se ducă în oraş. Anna o însoţi, bucuroasă de această diversiune.

Prietenia călduroasă a lui John şi a lui Sally îi aducea oarecare mângâiere, dar accentua cumplit indiferenţa lui Mark.

Se întreba mereu care erau intenţiile lui în legătură cu ea. O va concedia la sfârşitul săptămânii? Nu putea să acţioneze astfel şi s-o păstreze prizonieră pe viaţă!

— Mă duc la coafor, Anna. Ne întâlnim la ceai la trei şi jumătate. Îţi convine?

— Perfect. Voi merge să mă plimb în oraş, se entuziasmă Anna.

Nu era foarte departe de noua bibliotecă şi hotărî să se ducă acolo. La primul etaj, se opri în faţa sectorului privind

Noua Zeelandă şi frunzări câteva reviste financiare. Descoperi din întâmplare mai multe critici cu privire la afacerile internaţionale şi găsi un articol despre filiala lui Mark din Japonia. Un amestec de mândrie şi de mânie o cuprinse brusc când citi cele câteva rânduri însoţite de o fotografie a lui Mark cu agentul lui japonez. Într-o dispoziţie posacă, lăsă revista, se îndreptă spre sala ziarelor, cu intenţia de a consulta anunţurile din regiunea Wellington. Poate va găsi acolo o ofertă de serviciu

susceptibilă să-i convină? îşi notă două şi, înscriind datele, se gândi subit că era complet inutil atâta timp cât nu cunoştea planurile lui Mark cu privire la ea.

Cu un sentiment de descurajare intensă, părăsi clădirea şi se plimba încet de-a lungul arcadelor. Când veni ora, se duse la locul de întâlnire cu Sally. În trecere, se opri într-o librărie ca să cumpere cărţi poştale şi vederi.

Alegând o masă puţin mai retrasă, se instală în cafeneaua unde Sally trebuia s-o întâlnească. Era puţin în avans şi hotărî să scrie o carte poştală pentru una din prietenele ei. Tocmai atunci auzi o voce în spatele ei.

— Anna! Pot să mă aşez lângă tine?

Fără să-i aştepte răspunsul, Maurice Caswell luă loc pe bancheta din faţa ei. Anna îşi aminti condiţiile lui Mark şi resimţi o nelinişte profundă în faţa acestei situaţii stânjenitoare. Îi era totuşi dificil să-l dea afară pe Maurice dintr-un loc public!

— Sunt încă celibatar, începu el. Clare şi-a prelungit şederea la Geraldine. Ea pare foarte supărată că trebuie să-şi continue călătoria până la Dunedin. Am impresia că trebuie să-i lipsim puţin, copiii şi cu mine…

Surprinsă că el pare atât de fericit la această idee, Anna speră că nu realiza adevăratul motiv al deplasării soţiei lui la Geraldine.

— De fapt, continuă el, unul din planurile ei se pare

că merge foarte prost. Sper ca până la întoarcerea ei, să aibă timp să rezolve această problemă.

El zâmbi maliţios.

— Îţi dai seama că n-ai spus încă nici un singur cuvânt?

— Întotdeauna tu ai fost cel mai vorbăreţ, încercă ea să glumească.

În mod deliberat, schimbă subiectul.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Sally Carter aici, pentru a lua ceaiul…

— Dacă înţeleg bine, mă expediezi, o tachină el cu amabilitate. Spune-mi… De ce ai vândut acele documente Clarei? Aş fi crezut că erai ultima persoană care să acţioneze atât de necinstit. Dacă aveai nevoie de bani de ce nu mi-ai spus?

Aşadar, asta era versiunea pe care Clare i-o dăduse lui Maurice… Ceaiul ei avu deodată un gust amar.

— N-am intenţia să discut cu tine, Maurice. Îţi dau numai cuvântul meu că n-am dat sau vândut nimic nimănui.

Maurice clătină din cap.

— Asta îmi părea într-adevăr foarte ciudat… Voi vedea ce pot să fac.

Anna păru uşurată. În momentul acela, o zări pe Sally şi-i făcu semn cu mâna pentru a-i indica prezenţa ei.

— Ai nevoie să pui această carte poştală la cutie? o întrebă Maurice.

— Da, o voi face mai târziu, n-am timbru la mine.

— Dă-mi-o mie, interveni el strecurând-o din oficiu în buzunarul lui. O voi pune eu însumi… Cred că Societatea va putea suporta cheltuiala!

— Bună ziua, domnule Caswell, îl salută Sally cu voce rece.

— Bună ziua, doamnă Carter. Tocmai plecam.

Anna vru să creadă că Sally bănuia că întâlnirea ei cu Maurice era complet întâmplătoare. Fu uşurată când Sally reveni la buna ei dispoziţie după plecarea lui.

— Am o surpriză pentru tine, Sally, declară Anna întinzându-i ultimele reviste economice.

— Mark le primeşte pe toate… Ah! N-o ştiam pe aceasta! Este o fotografie excelentă a lui. Sunt sigură că a ascuns acest exemplar din modestie! John va fi şi el foarte interesat. Mă întreb dacă sora lui, Catherine, a luat cunoştinţă de ea.

— Cu siguranţă. Ea citeşte toate publicaţiile financiare.

— I-ai cerut să intervină în favoarea ta pe lângă Mark? întrebă deodată Sally.

— Nu, răspunse Anna gânditoare.

Ţinea prea mult la Catherine Lester ca să rişte să fie

cauza unei fricţiuni între ea şi Mark.

— Vrei să ne întoarcem acasă, Anna?

Capitolul 9

— Mark trebuie să fie acasă pentru cină, declară John celor două femei când sosiră la Orakau.

— Îi voi pregăti o tartă cu mere. Este desertul lui preferat, hotărî Sally.

Cât despre ea, Anna se gândi că i-ar fi plăcut să-l întâmpine cu o mâncare cu piper-roşu. Totuşi, o ajută pe Sally să cureţe merele.

— Este cald în această bucătărie, declară Anna când terminaseră. Mă duc să fac o baie ca să mă răcoresc, Sally.

Câteva minute mai târziu, plonjă în piscină, pregătindu-se să-l revadă pe Mark. Hotărî să-i ceară să părăsească Orakau cât mai repede. Va accepta fără nicio îndoială, Clare nevrând-o aici, era sigură. Buzele ei se strânseră gândindu-se la furia tinerei femei dacă o mai găsea aici.

Gândurile la cuplul tandru îmbrăţişat o copleşiră din nou şi străbătu cu înverşunare mai multe lungimi de bazin pentru a încerca să alunge aceste imagini dureroase din mintea ei.

În cele din urmă ieşi pe marginea piscinei şi, ridicând capul, întâlni privirea lui Mark. Tulburată, îl fixă o clipă înainte să-şi plece ochii.

— Ai slăbit, declară el simplu.

Cu demnitate, Anna se înfăşură cu prosopul de baie.

— Se întâmplă adesea prizonierilor, răspunse cu amărăciune.

Deşi îşi repetase de nenumărate ori în minte, uită dintr-odată cuvintele pe care-şi promisese să i le spună. Ochii ei se agăţară o clipă de faţa lui şi simţi brusc dorinţa să se arunce în braţele lui.

Tulburată în cel mai înalt grad, îşi strânse prosopul în jurul corpului, se ridică şi alergă peste peluză ca să se refugieze în camera ei. Tensiunea dintre ei era încă la fel de puternică.

Încă nu-şi recăpătase calmul când veni ora cinei. Pentru a respecta masa pregătită cu atâta atenţie de Sally, îmbrăcă o rochie lejeră care cădea în pliuri suple în jurul ei. Culoarea verde a materialului îi punea în valoare bronzul pielii şi reflexele roşcate ale părului.

Îndreptându-se spre sufragerie, încercă să-şi revină în fire, gândindu-se că trebuia neapărat să găsească curajul de a-i vorbi lui Mark. Ecourile râsului său cald îi parveniră atunci când punea mâna pe clanţa uşii. Deschise încet uşa şi spectacolul care i se oferi ochilor o ului, făcând-o să-şi piardă cumpătul şi păru deodată că pământul îi fuge de sub picioare.

El era în picioare, cu un pahar în mână, zâmbindu-i

Clarei Caswell.

— Şi golful, Anna… Ai făcut progrese? se informă Clare cu o voce suavă, zărind-o. Acum apreciezi acest sport?

Anna simţi o dorinţă irezistibilă să dea întrebării ambigue a Clarei răspunsul pe care-l merita, dar se mulţumi să declare că avusese alte preocupări în timpul acestor câteva zile.

— Nu este grav, domnişoara Penelope va veni curând să te elibereze. Încă n-ai întâlnit-o, nu-i aşa?

— Într-adevăr, confirmă ea liniştită, luând paharul pe care i-l întindea Mark.

— Sunt uimită să te găsesc încă aici, murmură Clare, profitând de faptul că Sally îi reţinea o clipă atenţia lui Mark. Dar nu intenţionezi totuşi să rămâi mai mult timp la Orakau…

Clare se îndepărtă atunci ca să discute despre golf cu John. Anna era prea furioasă pentru a admira siguranţa remarcabilă a Clarei.

— John şi Sally mi-au spus că le-ai fost de un ajutor preţios în aceste zile, o lăudă Mark apropiindu-se de ea.

Ochii lui albaştri o priveau calm şi se opriră timp de o secundă asupra buclei care-i cădea pe tâmplă. Instinctiv, Anna o duse după ureche.

— Las-o acolo, îmi place această şuviţă rebelă.

Timp de o clipă, fu ca şi cum toată animozitatea dintre ei dispăruse. Anna nu se putu hotărî să răspundă, în timp ce privirea lui Mark se fixase pe gura ei ca şi când ar fi vrut s-o sărute.

Soneria stridentă de la uşa de la intrare îi captă atenţia lui Mark şi faţa lui îşi reluă o expresie impersonală.

— Găseşti condiţiile mele foarte dure, Anna? întrebă el pe neaşteptate, privind-o din nou. Ţi-a fost prea greu să rămâi departe de Maurice Caswell?

Anna îşi pregăti răspunsul cu prudenţă. Întrebarea era cu dublu înţeles. Dacă încuviinţa, însemna că-l mai iubea pe Maurice, dacă nega, n-ar fi sinceră fiindcă-l văzuse o dată, chiar dacă această întâlnire se datorase întâmplării.

— Ei bine? îi aruncă el, deodată brutal. Pot foarte bine să verific întrebându-i pe Sally şi pe John. Ar fi mai bine să-mi spui adevărul.

Înainte să poată răspunde, Clare îi întrerupse:

— Mark, dragul meu, soţul meu tocmai soseşte. Îţi mulţumesc încă o dată că m-ai însoţit la Dunedin.

— Sunt sigur că ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine, dacă maşina mea ar fi fost în pană… răspunse el cu blândeţe… Bună seara Maurice, sunt încântat să te văd.

Soţul Clarei intră în cameră zâmbitor, cu mâinile întinse spre Mark.

Era de necrezut că tonul acestei conversaţii superficiale şi mondene poate să pară sincer, se gândi Anna cu amărăciune. Întorcându-se brusc, ieşi din sufragerie şi se îndreptă spre bucătărie.

— Slavă Domnului, a venit în sfârşit să-şi caute soţia, declară Sally la intrarea ei. Am crezut că nu voi mai putea niciodată servi la masă.

— Vrei să spui că ei nu rămân la cină?

— Nu, bineînţeles... Mark ştie foarte bine ce cred despre această femeie... Copiii ei o aşteaptă...

Anna nu îndrăzni să întrebe care erau motivele acestei antipatii.

Zgomotul unui motor le indică faptul că vizitatorii inoportuni părăseau proprietatea.

Cina fu uimitor de agreabilă. Mark părea hotărât să se arate cea mai fermecătoare gazdă şi o distra pe Anna, pe Sally şi pe John cu întâmplări din călătoria lui, trecând totuşi sub tăcere seara lui la Geraldine...

După ce o ajutase pe Sally să strângă masa, Anna se duse în camera ei şi hotărî să rămână acolo până când Mark se va retrage în biroul lui. Din nefericire, el nu părea că doreşte să lucreze seara asta. El rămase în salon foarte târziu şi zgomotul ocazional al râsetelor vesele îi arătă că era încă într-o excelentă dispoziţie.

„Dacă i-aş cere seara asta să mă lase să plec, poate

ar accepta?” mormăi ea iritată, luând o carte. Amintirea condamnării sale îi reveni atunci în memorie. Regreta că nu-i declarase adineaori că era la curent cu legătura lui cu Clare şi că putea să înceteze micul joc pe care-l făcea cu ea. O adusese pe Clare cu el fără să se ascundă, sigur că nimeni nu va contesta scuza jalnică a penei. Se pare că nu se înşelase. Marele Mark Findlay nu putea oare să-şi permită totul?

Aerul era încă foarte cald şi i-ar fi plăcut să facă o baie în apa rece a piscinei. Dar Mark ar ieşi probabil în grădină ca s-o urmărească. Resemnată, se îndreptă spre sala de baie, ca să facă un duş rece înainte de culcare.

Se răsuci mult timp în pat înainte de a se cufunda într-un somn greu, dar un coşmar veni să-i chinuie visele şi se trezi scoţând un strigăt.

— Anna?

Vocea lui Mark era calmă.

Realiză uşurată că nici mareea, nici valuri uriaşe nu erau gata s-o înghită.

— Mark? Eşti aici? întrebă ea, uluită.

Un râs uşor îi răspunse.

— Aşteaptă, o să mă ciupesc ca să verific.

El se aşeză pe marginea patului lângă ea, frecându-şi bărbia.

— Da, da, sunt real, am o mică barbă pe obraji…

Ochii Annei, care se obişnuiau rapid cu întunericul, remarcă zâmbetul apărut pe buzele lui.

— Semeni cu Frumoasa din Pădurea Adormită. Dacă-mi amintesc bine, un sărut o trezeşte pe frumoasa prinţesă din somnul ei.

Simţi atunci buzele lui calde peste ale ei. În magia acestei clipe, uită totul şi, cu un suspin slab, îi înconjură gâtul cu braţele. Simţi parfumul cu mosc al loţiunii lui după ras, al părului între degetele ei şi corpul lui musculos lângă al ei.

— Anna, am aşteptat prea mult, murmură el.

Instinctiv, se arcui spre el şi el răspunse acestui gest cu un sărut pasionat care o făcu să tremure în braţele lui. Cu dragoste, el înfăşură pe deget şuviţa care-i atingea tâmpla. Privirea lui întârzie pe corpul ei şi Anna citi în ea dorinţa pe care o simţea pentru ea.

— Anna, dulcea mea prizonieră…

Aceste cuvinte treziră brusc memoria Annei şi se luptă să-l respingă.

— Lasă-mă!

În faţa protestului ei indignat, el se retrase uşor şi ea se ridică furioasă, bătându-i pieptul cu vehemenţă, până când el îi prinse încheieturile mâinilor.

— Încetează, Anna! Am venit la invitaţia ta, aminteşte-ţi…

— Ce vrei să spui? se sufocă ea.

— Haide, Anna… M-ai chemat când am trecut prin faţa camerei tale. Ţi-ai lăsat chiar uşa larg deschisă… Ai jucat perfect comedia coşmarului, sunt convins, dar acum îţi cunosc talentele de actriţă… Eşti o tânără femeie foarte convingătoare.

O măsură cu o privire întunecată.

— Eşti atât de inteligentă şi atât de abilă, încât aş fi aproape tentat să mă scuz. Dar având în vedere circumstanţele, nu conta pe asta…

Ochii lui se plimbară peste ea, în timp ce-şi ridica cearşaful în jurul corpului. Buzele lui Mark se strânseră într-un surâs dispreţuitor şi, în clipa următoare, plecase.

Visase oare toate astea? Numai mişcarea perdelei albe-argintii sub razele lunii îi spunea că el fusese acolo.

Îşi trecu tremurând degetele peste buze şi se ridică pentru a închide uşa, pe care îşi amintea că o lăsase deschisă ca să permită un uşor curent de aer. Clinchetul zăvorului păru ecoul acuzaţiei lui Mark: „Am venit la invitaţia ta”.

Mult timp după aceea, încă plângea, pradă disperării celei mai profunde. Mark o sărutase ca şi cum o iubea, dar de fapt nu-i păsa de ea. Mai rău, o dispreţuia. Şi totuşi, atracţia pe care o simţeau unul pentru altul nu era o mângâiere. Cel puţin, va fi primul care să-i sugereze să ia

avionul următor… Adormi în cele din urmă la primele licăriri ale zorilor.

Zgomotul motorului maşinii lui Mark o trezi o oră mai târziu. Era încă foarte devreme. Fără îndoială, îi lăsase lui John un plic cu biletul ei şi cu instrucţiuni.

Se îmbrăcă în grabă şi coborî la bucătărie. Cântecul vesel al lui Sally îi linişti puţin temerile.

— Bună ziua, Anna. Ai dormit bine?

— Nu tocmai, răspunse ea zâmbind cu tristeţe.

Sally, ocupată să umple ceştile cu cafea, nu surprinse această expresie.

— Ziua se anunţă minunată… Mark a plecat dis-de-dimineaţă ca să se ducă la biroul din Christchurch. Vor fi surprinşi să-l vadă atât de devreme! Nici măcar nu şi-a luat micul dejun. Ceva trebuie să-l fi supărat, era într-o dispoziţie groaznică în această dimineaţă.

— Are fără îndoială griji cu problemele lui…

— Eşti ca John! îi găsiţi întotdeauna scuze. Dar de data asta, John şi cu mine credem că este în această stare din cauza unei femei… Este cu siguranţă îndrăgostit, declară ea zâmbind enigmatic.

— Îndrăgostit?

— Ei, da! Şi este o noutate pentru Mark, care este atât de obişnuit ca femeile să leşine în faţa lui.

Anna rămase încremenită locului.

— Dar poate că această persoană răspunde sentimentelor lui? sugeră ea atunci, gândindu-se la Clare.

— Nu suntem deloc siguri…

Anna încercă disperată să cerceteze gândurile lui Sally.

— Credeţi că este o femeie pe care a întâlnit-o în străinătate?

— Nu, Anna. Este cineva foarte apropiat de el… Care locuieşte practic sub acoperişul lui. Este complet nebun, dar cum nu reuşeşte să-şi mărturisească dragostea, este pe cale să facă cea mai stupidă greşeală din viaţa lui, continuă ea cu maliţiozitate.

Anna încercă să glumească.

— Ştiţi ce se spune… Adevăratul drum al dragostei…

Ea lăsă fraza în suspensie şi se întoarse spre prăjitorul de pâine, preferând să taie scurt acest subiect prea delicat.

— Spune-mi, Anna. Am nevoie de câteva mici lucruri de la băcănie. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să ieşi puţin…

— Desigur, Sally, îmi va face plăcere să-ţi fac un serviciu. Dă-mi lista şi mă duc imediat după micul dejun.

— Nu este atât de urgent. Dar îmi spuneam că ţi-ar face bine să iei puţin aer. Aşteaptă-mă o clipă, mă duc să caut cheia.

Neînţelegând ce voia să spună, Anna o privi pe Sally

deschizând un sertar şi scoţând o cheie pe care o recunoscu fără ezitare. Era aceea cu care Mark deschisese căsuţa din Golful Guvernatorului…

— Iată lista. Ar trebui să fie de-ajuns. Vei putea pune totul în congelator. Dacă John are dreptate şi Mark decide să rămână acolo în weekend, va avea cu ce să se hrănească; în caz contrar, nimic nu va fi pierdut.

Anna fu surprinsă de o tulburare pe care încercă s-o ascundă. Dacă ar fi ştiut la ce se angaja, n-ar fi acceptat niciodată oferta lui Sally. Căsuţa aceea îi trezea prea multe amintiri…

O jumătate de oră mai târziu, Anna rula pe drumul ce ducea la Christchurch. Acolo, se opri în faţa unui supermarket ca să cumpere proviziile înainte de a porni spre Golful Guvernatorului. Opri un moment maşina pe culmea unei coline, ca să admire vederea splendidă. Dedesubtul ei, terenuri plate se întindeau indolente sub soarele arzător, încreţindu-se în depărtare pentru a urca spre vârfurile munţilor masivi. De-a lungul litoralului, marea somnola, întinzându-se la nesfârşit.

Când ajunse la căsuţă, opri maşina în faţa portalului şi luă coşul cu provizii. După ce-şi pregăti o ceaşcă de ceai, se instală pe canapea, admirând apele de culoarea jadului ale mării care se întindea ca o mătase bogată şi scânteietoare până devenea de un albastru-vânăt acolo

unde întâlnea orizontul.

Scoase un suspin de satisfacţie. Sally avusese la urma urmei o idee excelentă propunându-i această mică pauză. Mark va rămâne probabil până cel puţin la ora cinci la Christchurch şi va fi oricum obligat să treacă pe la Orakau ca să ia cheia. Era aşadar în siguranţă deplină. Atâta timp cât era în posesia acestei chei, nimeni nu va veni s-o deranjeze.

Hotărî să facă o baie şi se dezbrăcă pentru a-şi pune noul bikini pe care-l cumpărase când făcuse cumpărături la supermarket. Luându-şi prosopul de baie, alergă până la plajă. Contactul apei reci pe corpul ei o făcu să tremure şi înotă rapid pentru a se încălzi. Curând, se întinse pe spate şi se lăsă legănată leneş în ritmul mării, zâmbind când văzu un grup de copii care construiau un castel de nisip.

Urcând pe plajă admiră rocile roşii de care tulpini de sângele-voinicului atârnau periculos. Aerul marin îi stârnise pofta de mâncare şi se hotărî să se întoarcă să mănânce.

Când deschise poarta grădinii, se opri, împietrită, văzând silueta înaltă a lui Mark care o privea din uşa casei. Încercând să pară degajată, se îndreptă spre el.

— Nu te aşteptam… O clipă, să mă schimb.

— Nu te nelinişti, n-ai de ce să te temi, declară el pe un ton uşor ironic. O singură experienţă mi-a ajuns.

Annei îi îngheţă sângele în vine şi nu ştiu ce să răspundă. Hainele ei erau înăuntru şi, ca să intre, trebuia să treacă prin faţa lui. Tresări în faţa expresiei îngheţate a ochilor lui. Dar îi făcu loc să treacă.

Îmbrăcă în grabă blugii şi tricoul şi vru să ia cheile maşinii pe care le lăsase pe masă, dar nu se mai găseau acolo.

— Asta căutai? o întrebă atunci Mark, legănând neglijent cheile sub nasul ei.

— Da! Ai putea să mi le dai, Mark, şi după aceea voi pleca.

— Nu vei pleca decât atunci când voi spune eu, zise el încet. Oricum, ce făceai aici? Scotoceşti casa pentru a găsi vreun secret?

— N-am venit decât pentru a umple congelatorul tău! îi aruncă ea puţin ironic.

— Este într-adevăr un bun pretext, dar eu nu cred. De ce nu spui adevărul? Ce făcea aici Maurice Caswell?

— Maurice… aici? exclamă ea, stupefiată.

— Da. A venit azi-dimineaţă la Orakau şi când Sally i-a spus că eşti aici, a hotărât să vină să ţi se alăture.

Se apropie şi o prinse brusc de braţ.

— De ce, Anna? De ce ai făcut asta?

O clipă, rămase împietrită de această furie subită.

— Dar ce mai insinuezi? sfârşi ea prin a întreba.

— Ştiu că ai furnizat alte informaţii lui Maurice Caswell!

— Dar este ridicol! Nu puteam intra în biroul tău…

— Luaseşi deja înainte ceea ce aveai nevoie! se înfurie el cu o asprime care o făcu să tremure. Ai subtilizat un document care avea şi mai mare valoare decât precedentul!

— Dar de ce n-ai scotocit în bagajele mele? Ai fi putut astfel să-ţi dai seama că te înşeli.

— Am folosit alte mijloace pentru a-ţi controla incorectitudinea. Pentru a le proteja, schimbasem codificarea dosarelor. Totuşi, neştiind, n-ai putut să-i spui. Caswell trebuie să se fi lovit de această problemă şi fără nicio îndoială, pentru acest motiv a venit să te caute în această dimineaţă!

Îi dădu drumul şi se îndreptă spre fereastră, întorcându-i spatele.

— Ce ţi-a dat în schimb?

— Îţi repet că n-am sustras niciodată nimic, declară ea cu o voce neutră şi inexpresivă, incapabilă să continue lupta.

Îl avertizase totuşi pe Mark despre riscul unui nou furt şi el continua totuşi s-o acuze.

— Încetează să susţii că eşti nevinovată… Crezusem că în această dimineaţă vei recunoaşte adevărul.

— Ţi l-am spus. Dar ce dovadă ai privind aşa-zisa mea vinovăţie?

— Pentru primul document, o ştii deja. Cât despre al doilea, pot să-i mulţumesc lui Sally.

— Lui Sally?

— Da. Mi-a mărturisit că domnul Caswell ţi-a telefonat în timpul absenţei mele şi mi-a mai spus că l-ai întâlnit în oraş. Ea a crezut că din întâmplare, dar nu înţelege oricum, ce joc faci. Deoarece a văzut hârtia pe care i-ai dat-o în acea zi şi a auzit clar cuvintele pe care ţi le-a spus: „Compania va putea suporta cheltuiala”. Era cum nu se poate mai limpede.

Anna îşi luă faţa în mâini. Se ştia învinsă. Clare îl manipulase pe Mark, cât despre Sally, o compromisese fără intenţii rele.

— Nu era decât o simplă carte poştală pe care Maurice mi-a propus s-o timbreze el însuşi. Despre costul acestui timbru făcea aluzie fraza auzită de Sally.

Gura lui Mark se strânse într-un rictus amar. Aruncă cheile Annei pe masă.

— Dacă pleci imediat, poţi prinde următorul avion. Îţi vei găsi bagajele şi biletul la biroul de informaţii. Lasă maşina la aeroport. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Tremurând, Anna luă cheile, cu lacrimi strălucind în ochi. Ca o somnambulă, se îndreptă spre maşină, ştiind că

ieşea pentru totdeauna din viaţa lui Mark Findlay.

* * *

I-a trebuit un lung moment înainte să-şi revină şi să găsească forţa să conducă.

Ajunsă la aeroport, opri maşina şi merse cu un pas hotărât spre intrare. Ochelarii negri îi ascundeau acum ochii umflaţi de plâns. Îşi luă bagajele de la biroul de informaţii şi funcţionara o anunţă că fuseseră deja înregistrate. O sfătui să se grăbească, deoarece ultimul apel pentru zborul ei fusese anunţat de un minut.

O oră mai târziu, lua un taxi la aeroportul din Wellington şi-i dădu adresa şoferului.

În timp ce maşina îşi croia cu greu drum prin circulaţia aglomerată, Anna, cu ochii plini de lacrimi, privea marea de un albastru de azur care-i amintea cu cruzime pe aceea din portul din Golful Guvernatorului. Niciodată nu se va mai aventura în apele profunde ale dragostei.

Când se ridică din pat a doua zi dimineaţă, după o noapte de insomnie, luă decizia să îngroape în adâncul inimii amintirea lui Mark Findlay şi să se preocupe de viitorul ei. Contul ei din bancă era suficient de plin pentru a-şi putea permite să-şi caute în linişte o slujbă.

Bându-şi cafeaua, parcurse micile anunţuri din ziarul de dimineaţă, gândindu-se la plăcerea pe care o simţise

lucrând alături de Catherine Lester. Fără nicio îndoială, Mark o prevenise de acum de furtul documentelor şi de bănuielile lui. Se gândi cu amărăciune, că fosta ei şefă nici măcar n-o susţinuse în această tristă poveste pe care o trăise. Cum putea o femeie atât de realistă să creadă că acuzaţiile lui Mark erau întemeiate?

Suspinând, lăsă ziarul şi începu să-şi desfacă bagajele. În ajun, acest lucru i s-a părut peste puterile ei, dar acum, nu putea să mai amâne.

Descoperindu-şi hainele împăturite cu grijă în valize, se gândi cu strângere de inimă la Sally şi la John. Ce crezuseră oare când Mark le spusese că nu va reveni niciodată la Orakau? Scoţând cu tristeţe ultima rochie din valiză, Anna zări o scrisoare agăţată de ea. Uimită, recunoscu pe plic scrisul caracteristic al lui Sally.

„Dragă Anna.

Nu ştiu cum să-ţi exprim regretele noastre. Sunt cu atât mai mult răvăşită cu cât am încercat să-i explic lui Mark despre Maurice Caswell, dar el hotărâse să-mi interpreteze greşit cuvintele. Vrând să-l fac să înţeleagă că eram sigură că nu era nimic între tine şi Maurice, nu numai că n-am reuşit, dar mă tem că am înrăutăţit lucrurile. Sunt bolnavă de supărare că trebuie să-ţi fac eu însămi valizele. Niciodată nu l-am văzut pe Mark atât de furios. Îţi aminteşti atunci când ţi-am spus că furtuna se va

potoli şi când am insistat să rămâi… Acum, am impresia că am grăbit dezastrul. Dată fiind starea de furie a lui Mark, vei fi la fel bine la Wellington câteva zile, deoarece sunt sigură că nu-i va trebui mai mult de o săptămână ca să-şi înţeleagă greşeala şi să înţeleagă de ce a reacţionat atât de violent. John îţi sugerează să te antrenezi la golf şi aşteptăm amândoi cu nerăbdare să-ţi reiei locul care este al tău la Orakau.

Sally şi John”.

Lăsând scrisoarea, Annei i se încălzi inima la afecţiunea şi fidelitatea cuplului de servitori. Cu ochii plini de lacrimi, reciti de zece ori scrisoarea. Ultima frază îi smulse un oftat de-i sfâşie inima. Deoarece chiar dacă Mark descoperea adevărul, nu se va mai întoarce la Orakau.

Fără a da atenţie lacrimilor care-i curgeau pe obraji, se îndreptă spre bucătărie, unde prânzi rapid. Plictisită, hotărî să-şi pună în ordine apartamentul şi să se descotorosească de tot ce-i amintea de Mark Findlay.

Deodată, se auzi soneria, făcând-o să tresară. Ezită să răspundă, gândindu-se că trebuia să arate ciufulită şi vrednică de milă. Dar o speranţă confuză o hotărî.

— Catherine?

— Anna, draga mea, nu ştiu ce să-ţi spun. Fratele meu are uneori un comportament straniu, dar de data asta

a făcut o greşeală regretabilă. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Dumneata… nu ştiai nimic? murmură Anna cu ochii măriţi de uimire.

— Bineînţeles că nu! L-am sunat pe Mark în această dimineaţă şi Sally mi-a spus că era încă în baie. Ceea ce era surprinzător la ora nouă dimineaţa. Dar când am întrebat-o de ce n-ai răspuns chiar dumneata, mi-a spus că fuseseşi trimisă înapoi la Wellington! Imaginează-ţi surpriza mea! Propria mea secretară şi nimeni nu mă pusese la curent! Sally mi-a explicat atunci în amănunt că Mark te-a bănuit c-ai vândut sau dat unele documente lui Maurice Caswell. Ce prostie!

— Oh, Catherine! exclamă Anna, gâtuită de emoţie.

— Haide, Anna, doar nu crezi o clipă că l-aş crede?

— Fratele dumitale este patronul, declară simplu Anna. Şi toate aparenţele erau împotriva mea.

— Ridicol! în mod vădit, Clare Caswell este la originea acestei urâte maşinaţii sumbre.

— Atunci, dumneata…

— O acuz, bineînţeles! O cunosc de suficient timp ca să ştiu de ce este capabilă. Până acum, nu s-a legat niciodată de Societate, dar a dovedit deja în multe rânduri că atunci când o femeie se apropia prea mult de Mark nu se dădea înapoi de la nimic. Totdeauna l-a vrut pentru ea însăşi şi n-a acceptat niciodată indiferenţa pe care el i-o

arăta.

Annei i se păru că menghina care o strângea din ziua când Mark o acuzase de trădare se deschide brusc şi că, în sfârşit, putea să respire liber.

— Ca să ajungă la asemenea acţiuni extreme, continuă Catherine, trebuie să vadă în dumneata o serioasă ameninţare!

Ceea ce, într-un fel, este un compliment, remarcă ea cu un zâmbet complice. Sunt într-adevăr dezolată, Anna, Trebuie să fi petrecut o săptămână îngrozitoare. De ce n-ai încercat niciodată să mă cauţi în loc să-mi trimiţi acea carte poştală enigmatică din care n-am înţeles nimic?

— Voiam atât de mult să vă explic personal. Aş suferi mult să pierd încrederea dumitale… Acea carte poştală pe care v-am trimis-o este scrisoarea misterioasă pe care Sally m-a văzut încredinţând-o lui Maurice.

— De ce nu i-ai spus nimic lui Mark?

— Am încercat, bâigui Anna.

— În orice caz, nu văd niciun motiv să nu începi să lucrezi imediat, declară Catherine cu fermitate.

Anna îşi privi şefa cu surprindere.

— Vreţi să revin acum?

— Fără întârziere. Ştiu că este mult ce-ţi cer, dar mi-ai face plăcere, Anna.

— Dar Mark? îndrăzni Anna, ezitând.

— Va trebui să se obişnuiască. La urma urmei, mi-a încredinţat responsabilitatea biroului din Wellington. Şi nu uita că sunt al doilea acţionar al Societăţii.

— Nu, Catherine, este imposibil. Nu poţi să-ţi imaginezi cât de uşurată mă simt să văd că ai încredere în mine, dar…

— Baliverne! Cel mai bun mijloc de a-ţi reabilita numele este să revii. Ceea ce vrei, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles.

— Atunci, du-te să te schimbi. Dar te previn, astă seară vei lucra până târziu. Îţi dau cinci minute, adăugă Catherine Lester cu un zâmbet.

Uneori, reflectă Anna o oră mai târziu, instalată în biroul luxos din Wellington, Mark şi Catherine semănau în mod ciudat: reuşeau întotdeauna să-şi atingă scopul.

Era ca şi cum Catherine lăsase deoparte nenumărate memorii şi o listă impresionantă de dosare de clasat aşteptând întoarcerea ei. Cu însufleţire, Anna se puse pe lucru. Se bucură de acest surplus de activitate care-i alungă orice alt gând din minte şi trebui să recunoască faptul că şefa ei avea dreptate. Cel puţin, în unul din birourile lui Mark Findlay va putea să-şi dovedească nevinovăţia. Cu timpul, adevărul va sfârşi prin a fi descoperit.

Totuşi, nu ridică telefonul decât după multe ezitări.

De fiecare dată, se temea să nu audă vocea lui Mark la celălalt capăt al firului, şi de reacţia ei recunoscându-l. Spera din toată inima că afacerile îl vor reţine la Aukland mai mult decât prevăzuse. Nu că se sinchisea de el, Clare Caswell putea să-l păstreze!

O săptămână mai târziu, Anna admira portul de la fereastră, când un telex porni în spatele ei. Atentă, luă mesajul codat şi-l înmână Catherinei Lester. După ce-l citi, Catherine zâmbi.

— Anna, trebuie să plec la Orakau. Poţi să-mi rezervi un loc la următoarea cursă?

Groaza făcu să-i bată sângele în tâmplele Annei, imaginându-şi-l pe Mark rănit pe marginea unui drum, pierdut pe mare, sau…

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce albă.

— Nimic grav, linişteşte-te.

— Eşti sigură?

— Absolut, încuviinţă Catherine, vizibil bucuroasă. Profită să-ţi iei câteva zile de concediu. Nu vreau să te văd apropiindu-te de acest birou înainte de întoarcerea mea, probabil vineri seara. Te voi suna în timpul weekendului dacă nu te revăd înainte. Piscina este la dispoziţia dumitale dacă ai chef de scăldat. Cea de la Orakau trebuie să-ţi lipsească teribil.

Anna clătină din cap, cu gâtul deodată uscat. Piscina

era ultimul lucru pe care-l regreta la Orakau. Amintirea proprietarului ei o tulbura mult mai mult.

Anna profită de momentele ei de libertate pentru a face curăţenie generală în apartamentul ei şi să facă unele cumpărături pentru toamnă. Cumpărarea unei rochii de angora elegantă şi moale, de un verde subtil, îi făcu tot atâta plăcere ca cea a unui taior din tweed pe care şi-l cumpără pentru a merge la serviciu.

Gândul la Mark o obseda fără încetare. Dar de data asta, iluziile ei erau pierdute. Dacă Mark Findlay ar fi ştiut cât de mult îl iubea, niciodată n-ar fi bănuit-o de trădare. Şi dacă ar fi iubit-o, niciodată nu s-ar fi afişat atât de deschis cu Clare Caswell.

— Ajunge! se dojeni ea cu voce tare. Încetează să te gândeşti la el. Totul s-a terminat, acum. Uită-l!

Expedie furioasă o pernă în celălalt capăt al camerei, apoi zâmbi, râzând de ea însăşi. Vorbea singură, acum! Scuturând din cap, realiză că nu-l va alunga pe Mark atât de uşor din gândurile ei. Mark privind-o, cu buclele căzându-i nedisciplinate pe frunte, cu licărirea dansantă din ochii lui albaştri, cu blândeţea expresiei lui când se apleca s-o sărute…

Soneria stridentă îi întrerupse monologul interior şi se apropie de uşă, încercând să ghicească cine dintre prietenele ei venise s-o viziteze.

— Mark! exclamă ea, uluită.

— Bună ziua, Anna… Pot să intru?

Se bronzase şi privirea lui albastră părea mai adâncă şi mai de nepătruns ca oricând.

— Da, murmură ea ignorând protestele înnebunite ale inimii.

— Am venit să-ţi cer să mă ierţi, Anna. M-am înşelat în privinţa ta şi îmi pare rău.

Aceste scuze erau atât de neaşteptate, încât nu putu decât să-l privească mută de uimire.

— Am crezut că înnebunesc când am descoperit adevărul.

Privirea albastră o susţinu pe a ei o clipă şi Anna simţi că-i sare inima din piept. Obligându-se să-şi întoarcă privirea, rămase tăcută.

— Catherine mi-a arătat cartea poştală pe care i-ai trimis-o. Mi-am amintit explicaţia ta şi Maurice ţi-a confirmat spusele. Atunci mi-am amintit că şi Clare cunoştea dosarele la fel de bine ca tine şi că avusese acces liber la ele. Confruntată cu faptele, a recunoscut.

— Dar i-ai crezut pe Maurice şi pe Clare, iar pe mine nu, murmură Anna, răvăşită.

— Refuzam să te cred, răspunse Mark. Eram prea îndrăgostit…

El venea să-i dea lovitura fatală şi Anna tresări de

durere. Îndrăgostit nebuneşte de Clare, îşi dăduse seama că ea nu era decât o hoaţă şi o trădătoare. Ea înţelegea că astfel găsise preferabil să continue s-o acuze pe secretara sa temporară.

— Este prea târziu, nu-i aşa? Rătăcirea mea a stricat totul.

Compasiunea pe care o încercă la vederea durerii şi singurătăţii lui îi sfâşie inima.

— Regret, Mark spuse ea încet.

— Destinul este crud, nu-i aşa? în această dimineaţă când am semnat contractul de cumpărare a Societăţii Clarei, cineva m-a întrebat ce simţeam. I-am răspuns că mă aşteaptă o muncă enormă. Îmi rămâne cel puţin asta…

— Tu… ai cumpărat Societatea Clarei?

— Da. Şi având în vedere împrejurările, am reuşit să includ îndepărtarea lor în clauzele contractului. Ei pleacă în Europa la sfârşitul săptămânii.

Surprinsă, ridică ochii spre el.

— Pentru totdeauna?

— Da.

După scurtimea răspunsului său, Anna realiză că, răscumpărând Societatea Clarei, o îndepărta de el pentru totdeauna, în ciuda dragostei lui pentru ea.

— Aş vrea să răscumpăr răul pe care ţi l-am făcut.

La aceste cuvinte, scoase un plic din buzunarul

hainei.

— Iată un cec.

Îl puse pe masă, sub privirea îngrozită a Annei, care consideră acest gest ca ultima insultă. Furioasă, îl luă şi-l rupse în bucăţele.

— Păstrează-ţi banii! se înfurie ea ajungând la uşă cu paşi mari. Nu mai vreau să te mai văd vreodată şi nici să aud vorbindu-se despre tine! Pleacă!

Sub bronzajul său, el păli, dar se execută fără un cuvânt. Anna trânti uşa în spatele lui şi se sprijini de pervaz, tremurând toată, ca şi cum îşi epuizase ultimele forţe. După câteva minute, se aplecă să adune hârtiile risipite pe jos. Accidental, ochii îi căzu pe suma înscrisă pe colţul ceculuі. Nu era posibilă nicio eroare: Mark Findlay îi cumpăra tăcerea ca s-o protejeze pe Clare, singura femeie de care-i păsa cu adevărat. Clare, pe care un judecător ar putea s-o declare vinovată… Nici măcar un tribunal nu i-ar fi pretins această sumă. Dar prin acest cec, el se asigura că iubita lui Clare va putea părăsi ţara fără să fie urmărită.

Două ore mai târziu, după ce golise cu grijă conţinutul sertarelor ei de la agenţia Findlay din Wellington, Anna se aşeza pentru a redacta o ciornă a scrisorii de demisie. Treaba nu era prea uşoară.

„Dragă Catherine.

Nu mai pot lucra pentru dumneata. Îmi pare rău,

deoarece eşti o femeie minunată şi îţi voi fi veşnic recunoscătoare că mi-ai acordat încredere. Dar, în mod prostesc, m-am îndrăgostit de Mark…”

O reciti, făcu o grimasă, scoase foaia din maşină şi o depuse pe teancul de corespondenţă înainte de a pune alta.

„Dragă Catherine.

Vei găsi alăturat scrisoarea mea de demisie. Îţi mulţumesc pentru încredere…”

Un zgomot brusc o făcu să se întoarcă.

— Ce faci aici? exclamă ea zărindu-l pe Mark în prag.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

Apropiindu-se încet, privi corespondenţa şi dosarele aliniate pe biroul Annei, apoi scrisoarea pe care o bătuse la maşină.

— Scrisoarea mea de demisie, îi explică ea.

— Bănuiam, spuse el pe un ton resemnat. Presupun că este inutil să-ţi cer să reflectezi din nou înainte de a lua această decizie. Aceste dosare trebuie să fie examinate? adăugă el indicând teancul cu bărbia.

— Da, Catherine a plecat atât de grăbită la Orakau…

Luând corespondenţa şi dosarele sub braţ, el duse totul spre biroul Catherinei. Peste măsură de tulburată, Anna îşi fixă ochii pe masa sa goală de acum înainte. Căută cu disperare prima ciornă a demisiei şi realiză brusc,

împietrită, că Mark trebuie s-o fi luat cu restul. Numai să nu fi început s-o citească…

Albă ca varul, deschise uşa Catherinei. Mark era aşezat într-un fotoliu, cu foaia în mână.

— Oh nu, te rog, Mark…

Se repezi ca o nebună să-i ia hârtia din mâini, dar el îşi retrase repede braţul. Acum, nu mai exista nicio îndoială. O citise. Umilinţa o făcu să roşească şi Mark o fixa cu o privire tandră.

— Mă iubeşti?

Tonul lui era neîncrezător, nesigur, ca şi cum nu-i venea să creadă cuvintele pe care tocmai le citise. Luând faţa Annei în mâini, o obligă să ridice capul.

— Mă iubeşti?

Anna era prinsă în cursă. Raţiunea îi şoptea să nege, dar sinceritatea ieşi învingătoare.

— Da…

— Anna dragă…

Cu menajamentele tandre ale dragostei, o trase spre el. Buzele lui se apropiară de ale ei, dar Anna se încordă, copleşită de ruşine.

— Dulce Anna, ce s-a întâmplat? murmură Mark.

— Tu nu mă iubeşti, reuşi ea să articuleze. Iubeşti pe alta, pe Clare…

— Pe Clare? Dar ce-ţi imaginezi? Nu mai respir decât

pentru tine, Anna…

— Pentru mine?

Speranţa erupse în ea ca un izvor pur, dar secă imediat ce îşi aminti relaţiile întreţinute de Clare şi Mark la Dunedin.

— Draga mea, mă priveşti ca şi cum am devenit brusc un monstru!

— Nu-mi spune „draga mea”! Poate că am avut inconştienţa să te iubesc, dar aş fi nebună să te cred. Presupun că şi Clarei îi spui „draga mea”.

— Eşti geloasă! exclamă Mark. Minunată Anna! Te asigur că temerile tale sunt nejustificate. Clare este o veche prietenă de familie. Copii, eram foarte apropiaţi şi ea mi-a dat primul sărut. Dar crescând, şi-a pierdut orice interes în ochii mei. Am întâlnit-o destul de des în ultimul timp, deoarece agentul meu din Dunedin îmi dăduse de înţeles că aş putea cumpăra la un preţ bun afacerea ei. Voiam să păstrez cu ea o relaţie pur profesională, dar…

El ezită şi Anna văzu că-şi caută cuvintele.

— Clare hotărâse altfel. Cândva, aş fi cedat fără scrupule avansurilor ei, dar chipul tău îmi apărea întotdeauna în faţa ochilor, de fiecare dată când o priveam. N-am putut să mă prefac, Anna. Eram victima vrăjii sub care sunt de la prima noastră întâlnire.

Întrerupându-se, văzu un licăr de bucurie trecând

prin ochii Annei, în timp ce cuvintele îşi făceau încet drum în mintea ei.

— Oh, Mark! şopti ea.

Ea văzu tandreţea înecând ochii lui albaştri înainte de a-i închide pe ai ei şi Mark o trase blând în braţele lui. Ea simţi pe buze mângâierea caldă a buzelor lui şi se abandonă pasiunii lor, sporită de intensitatea emoţiilor pe care le încercau.

Mark îşi slăbi îmbrăţişarea şi, cu vârful degetului, îndepărtă bucla rebelă care cădea pe fruntea Annei.

— Dulcea mea, minunata mea Anna, murmură el cu o voce aproape şoptită. Ne aparţinem unul celuilalt pentru eternitate…

Anna nu se mai îndoia de sinceritatea cuvintelor lui. Dragostea le repeta în tăcere de mult timp… Radiind de fericire, se cuibări la pieptul lui, simţindu-se iubită, îndrăgită…

Sfârşit